

Brian Daley : Tron

--

ELSŐ FEJEZET

A Másik Világ is hatalmas; lakói számára a Rendszer határtalan.

Az Elektronikus Világ behálózta az egész Földet, és még túl is nyúlik rajta.
Az

információ számítógépes rendszerekben áramlik, mesterséges intelligenciák
dolgozzák

fel. A programok összehasonlítanak és kutatnak, leolvasnak és összevetnek;
már

nélkülözhetetlenné váltak a tudomány, az ipar, a nevelés és az államigazgatás
számára -

legalábbis korunk társadalmában.

A programok kihívást és szórakozást kínálnak a videojátékokban, melyek
semmiféle

kockázatot nem jelentenek az emberi felhasználóknak; nevelnek az óvodákban,

oktatnak az iskolák osztálytermeiben. Kiértékelnek és közvetítenek; gyakran az
ö

szavuk a döntő. Világuk hatalmas; a felhasználók általában kevesebbet tudnak
róla,

mint sejténék.

A programok csak algoritmusok, mint ahogy az emberi lények is csak vegyi
anyagok

halmazai.

A fiú meg a lány a rikító színűre festett gép előtt álltak, melynek
képernyőjén tarka

színek fénymozaikja táncolt. Kitünően játszották a videojátékokat, ravaszul,
fürgén és

ésszel; a játék cseles fogásainak elsajátítása jó szórakozás volt, ám
szorgalmas munkát

és jókora odaadást igényelt. A képernyőn digitalizált alakok háborúztak,
gyilkos

energiakorongokkal hajigálva egymást...

Valahol másutt - jóval közelebb, mint a fiú meg a lány hitte volna, és mégis

elképzelhetetlenül távol - két Harcos nézett egymással farkasszemet a Játékmezőn, a

Rendszerben. Az alakjuk emberi volt, de világítottak, az egyik pirosan, a másik kéken.

Korongjukat halálhozó dobásra készen tartották, éberren figyelve a másikat. Szoros,

kerekített feju sisakot viseltek, amely szabadon hagyta az arcukat, s térdig érő csizma

volt rajtuk. Vállukat és karjukat páncél takarta. A páncél valami futurisztikus

csúcstechnológia robotizált termékének tunt. Testüket fényminta hálózta be, a vibráló

vonalak külső áramkörökre emlékeztettek. A kék harcos neonfényű áramköre

világosabb kékben sziporkázott, mint testének többi része; ellenfeléé melegebb

narancssárgában ragyogott.

Az aréna csak egy volt a sok közül a Játékmező néven ismert Tartományban. A

harcosok léptékével mérve több száz láb volt az átmérője. A magasba ívelő falak, amik

körülvették, teljesen simák voltak, s fénylő csíkok és panelek osztották egybevágó

téglalapokra őket. A padló mértanilag hibátlan négyzetekből állt, amiket lüktető

fénnyel égő vonalak határoltak. A Harcosok hozzá voltak szokva fantasztikus

környezetükhöz; nem sok figyelmet pazaroltak rá. Csak várakoztak éberren,

korongjukat hüvelyk- és mutatóujjuk között egyensúlyozva.

A Piros Harcos hirtelen megmozdult, s a lecsapó vipera fürgeségével dobott. Pörgő

korongja, mely saját, aranyló fénnel izzott, süvítve hasította a levegőt az ellenfél felé.

A másik megpróbált kitérni, és háritani a támadást a saját fegyverével. ám a Piros

dobása gyors volt és ügyes. A Kéknek nem sikerült kivédenie, és a korong eltalálta.

Elképesztő erővel szabadult fel a fegyverbe zárt energia, nekicsapta a Kék Harcost a

Játékmezőnek. A korong piros fénye túlragyogta a Harcos kék izzását, s lassan

elborította a fekvő alakot. A vesztes fél pillanatok alatt elhalványult, teste

szétbomlott,

elektronikus zörejékké hullott szét.

Mikor a folyamat befejeződött, a Kék Harcosnak nyoma sem maradt.

Messze-messze a Játékmezőtől a fiú a lányhoz fordult; bosszantotta, hogy ilyen

könnyen legyőzték.

- Játsszunk még egyet?

úgy érezte, most már kielemezte a lány technikáját, és ezúttal biztosan nyerni fog.

A lány vállat vont; kedvelte a fiút, és szeretett incselkedni vele.

- Jó, ha van még egy negyeddollárosod.

A pénzérme a játékautomatába került, ahol csatlakozott a többi millióhoz, amit a

programok kerestek készítőiknek. Ezek a programok, meg a terep, ahol játszódtak - az

ezernyi helyen felállított játékautomaták - a legforradalmibb újítást jelentették a

szórakoztatóipar világtörténetében.

A gép oldalán az ENCOM cég márkajele díszlett, amit egyébként sokfelé lehetett látni:

a legkülönfélébb számítógépeken és elektronikus berendezéseken, gyáron és

kutatóközpontokon, felhőkarcolókon és csekkfüzeteken. Az ENCOM volt az a

gazdasági nagyhatalom, amely a számítógépes forradalom élére állt, s nemzetközileg is

vitathatatlanul vezető szerepet játszott a mesterséges intelligencia kutatása terén.

A Mezőn időközben már másik játék folyt. Leginkább talán a fallabdára emlékeztetett,

ám a két ellenfél koncentrikus körök gyurujében állt, melyek a levegőben lebegtek, és

ugyanolyan fénnel izzottak, mint a Harcosok: az egyik kék volt, a másik piros.

Mindkét Harcosnál energiacestus volt; hosszú, merőkanál alakú kesztyu, ami a labda

hajítására és elkapására szolgált. Fölöttük néhány méter széles, tükröző felületű korong

helyezkedett el: nem tartotta semmi, mégis egy helyben maradt.

A kisebbik Harcos idegesen várt. Joggal feszengett, hiszen Kék volt, azaz programozó-

hivő. Nem volt hajlandó megtagadni elkötelezettségét azok iránt a misztikus lények

iránt, akiket hajdan az egész Rendszer szolgált, ezért arra ítélték, hogy addig játsszon a

Játékmezőn, amíg el nem pusztul.

Márpedig ez a pillanat ugyancsak közelinek tunt. A programozó-hivő idegesen

toporogva várt. Eltökélte magát, hogy megtesz minden tőle telhetőt; ez így is van

rendjén egy programnál. Csakhogy az ellenfele Sark volt, a Parancsnok Program.

Vörös Sark, a legyőzhetetlen; Sark, a magas, kegyetlen Harcos, aki olyan régóta nem

talált már legyőzőre, hogy nem is tartotta számon diadalait. Sark volt a Rendszer

nagyura, a Fővezérlő Program közvetlen alárendeltje. Sark feladata - és a Fővezérlő

Program elsődleges célja - az volt, hogy nyomtalanul eltöröljék a programozók iránti

lojalitást.

ádáz ábrázata előtt bármelyik Harcos meghunyászkodna; minden vonásából

kegyetlenség sütött. A programok a Rendszer valamennyi tartományában látták Sark

győzelmeit, és jól ismerték a díszes, bordázott sisakot viselő alakot. Figyelemmel

kísérték, ahogy kiírtja a Fővezérlő ellenségeit, és tudták, hogy vele szembekerülni az

arénában biztos halált jelent.

A programozó-hivő egyik körgyurujé már eltunt, szétporladt egy korábbi

labdaváltásnál. Most azonban ismét elhajította sziporkázó fényu labdáját. A gyilkos

ereju gócpontba surított energia fölfelé ívelt, lepattant a tükröző felületről, s a

puskagolyó sebességével száguldott a várakozó Sark felé. Ekkor a vörös aurába

burkolózó Parancsnok Program megmozdult; könnyed legyintéssel felfogta

cestusában

a labdát. Arcát torz vicsor csúfította el, mintha azt kérdezné az ellenfelétől, csak

ennyire képes-e.

Sark nekikészülődött, és dobott. A labda visszapattant a tükörről. A Kék látta, hogy ha

el akarja kapni, át kell ugrania az üres térségen, ahol korábban a szétégetett

energiagyuru húzódott - különben újabb körgyurut fog veszíteni. Nekifutásból rugaszkodott el.

Csakhogy a programozó-hivő elszámította magát. Sark előre tudta, hogyan fog reagálni a helyzetre, és erre építette a tervét. A Kéknek épp csak sikerült átugrania a

rést. Ahogy ott imbolygott a körgyuru legszélén, a labda telibe találta. A szerencsétlen

programozó-hivő pillanatok alatt elektromos impulzusok miriádjává porladt.

Sark nevetése hideg volt és kíméletlen. A tomboló ereju szenvedélynél, ami az ellenfelek legyőzésekor fogta el, csak egy nagyszerubb érzést ismert. Győznie kell,

amilyen gyakran csak lehet; az ellenség porba tiprása bizonyította, hogy ő a

Parancsnok Program, Sark. áramkörei vérvörös fénnel felragyogtak, ahogy lüktetve

végigáramlottak rajtuk az érzelmek.

Odafönt hatalmas, csillogó betuk materializálódtak a semmiben:

GYÖZTES: PIROS - SARK!!

Felnézett diadala kihirdetésére, s élvezettel fürdött a piros fényben. Mély, vészjósló

hahotára fakadt.

Mikor utána végigcsörtetett a Kiképző Komplexumon, Sark nem nézett se jobbra, se

balra. Körös-körül a Piros Elitszázad kemény, veszedelmes Harcosai pihentek

üldögélve vagy a falnak támaszkodva; egyesek már befejezték a mérkőzésüket, mások

arra vártak, hogy kivonulhassanak a Játékmezőre, és újra megküzdhessenek Sarkért

meg a Fővezérlő Programért. Tapasztalt veteránok voltak valamennyien, csak

biztosra

mentek; keményen edzettek, nem kértek és nem adtak kegyelmet a csatában.
Mikor

azonban Sark elhaladt mellettük, bizonytalanul fészkelődni kezdtek; így adták meg a

tiszteletet szótlánul annak a Harcosnak, aki a legerősebbet is össze tudta volna

morzsolni közülük.

Az egyik Piros megkockáztatott egy könnyed megjegyzést.

- Sark, öregem! Te forró vagy!

Sark úgy döntött, hogy nevet egy nagyot. A többi Piros ezt engedélynek vette, hogy

csatlakozzon hozzá. Sark pedig tovább lépkedett, hatalma teljes tudatában.

Sark számára egyetlen érzés volt felemelőbb a Játékmezőn tapasztalt diadalmámornál.

Itt élte át először, roppant hordozósiklója fedélzetén, az emelvényen. Ezen az

emelvényen szokott kapcsolatba lépni a Fővezérlő Programmal; innen merítette az

energiát, amely működtette, és hihetetlen erőket biztosított neki. Itt azonban szó sem

volt örvénylő hullámokban feltörő harci dühről; a Fővezérlő Programmal szemben

még a nagyhatalmú Sarkot is meglegyintette a félelem fuvallata.

Megközelítette az emelvényt, fellépett rá, és megragadta a fogantyúkat. A pódiumot

korlát szegélyezte derékmagasságban, amit bonyolult muszerek és gazdag díszítőelemek

borítottak. A Parancsnok Program a csatlakozókba helyezte csizmás lábát, s azonnal

elárasztotta őt az éltető energia szédítő folyama. Az áramkörei csak úgy szikráztak tőle.

A Fővezérlő Program beszélt hozzá. Dallamos hangja mindenfelől betöltötte az

emelvényrekeszt, s ez csak megerősítette Sark hitét az FVP mindentudóságában és

mindenhatóságában. Mivel ő maga is olyan lény volt, akinek élete értelmét a hatalom

jelentette, a Piros Harcos felismerte benne a gazdáját. Minden rendelkezésére álló

eszközzel igyekezett elnyerni az FVP kegyét, amit nagyra tartott, ugyanakkor azonban

meg is félemlítette.

- Kezdesz brutális lenni, Sark. Brutális és fölöslegesen szadista.

Az egész sikló belevibrált a szavakba. A csatlakozók izzottak az energiától. amit Sark

mohó kortyokban szívott magába; a szeme üveges volt, akár a kábítószereseké.

- Köszönöm, Fővezérlő - Az istensége elégedett velem. Sark melle csak úgy dagadt a

büszkeségtől.

- Lehet, hogy hamarosan elkapunk néhány katonai programot - folytatta a Fővezérlő. -

Érdekel a dolog?

Sark figyelme megoszlott az energiafelvétel eksztázisa meg a kérdés között.

- Hogyne. Szeretném összemérni magam egyikkel-másikkal - Lehunyta a szemét, és

mohón fontolóra vette, micsoda kihívást jelentenének a legújabb programok, amiket a

Fővezérlő a Központi Hírszerző Irodától, a Szövetségi Nyomozóhivataltól és más

kormányzervektől fog be. - Jól jönne már egy kis változatosság. Az utóbbi időben ön

csupa könyvelőprogramot küldött nekem, meg hasonló habostortákat. Melyik

fegyvernemtől lesznek?

- A légierő Stratégiai Központjából - jött a válasz. A Piros Harcos árnyalatnyi

büszkeséget érzett benne.

- Nagyszerű - ismerte el Sark, még inkább elámulva. Azok között a programok között

lesznek egypáran, akik belátják, hogy a Fővezérlőnek igaza van, és nem pazarolják a

húságukat értelmetlenül a programozókra. Ami viszont a többit illeti...

Sark szilaj gondolatai jólesően elidőztek azon, hogy mit fog csinálni a többivel.

Sark titáni, csillogó hordozósiklója a Játékmező Kiképző Komplexuma fölött lebegett.

A Rendszer léptékével mérve legalább hétszáz méteres volt. A főfedélzete lapos volt,

mint egy anyahajó repülőfedélzete. A jármű keresztmetszete háromszög alakú volt, bár

páncélzata, a konvex külső burok meg a díszítőelemek ezt némileg leplezték. Az

oldalából állt ki a híd felépítménye, amit valósággal elleptek a különféle érzékelőantennák; egyesek rögzítve voltak, mások csuklós tengelyen forogtak.

Messze odalent, magában a Komplexumban, egy hosszú, gyér megvilágítású folyosón,

amely mélyen a Játékmező alatt húzódott, két tagbaszakadt ör egy ijedt, zavart

programot kísért a börtönbe. Alacsony, pufók kereskedelmi program volt,

határozottan sebezhetőnek látszott. Ennek ellenére kénytelen volt magára ölteni a

kényszersorozott Harcosok vértzetét és féltunikáját. Az állományörök arcát csaknem

teljesen eltakarta a csuklya; egyenruhájuk eltúlozta a vállszélességüket.

Energiabotokkal voltak felfegyverezve; a szerencsétlen fogoly már kóistolót kapott

belőle, mire képesek ezek a botok, úgyhogy nem tanúsított ellenállást. De azért tovább

hangoztatta az igazát.

- Nézzék, ez valami tévedés lesz! Én csak egy átalány-nyilvántartó program vagyok!

Kölcsönökkel és kamatos kamattal foglalkozom; nem tudok játszani ezekben a videojátékokban!

Az ör válasza kaján és cinikus volt; nem először hallott már hasonló tiltakozást. Milyen

hamar szét tudnak hullani ezek a fickók, amikor a Fővezérlő kiragadja őket megszokott, békés környezetükből!

- Dehogynem tudsz, kisöreg! - fuvolázta az ör. - Én mondom neked, pedig nekem van

szemem hozzá: született atléta vagy! - Jókorát lökött a programon. - Na gyerünk!

A fogoly, Crom újra próbálkozott.

- Viccel? Én? Kifulladásig, ha le kell szaladnom, hogy ellenőrizzem az elszámolásokat -

úgy tunt, az ör nem különösebben törődik velem. Crom elborzadt a gondolattól, hogy a

Játékmezőn kell harcolnia. - Hé, igazán; a programozóm, Mr Henderson haragudni

fog! Nem kis hal, egy egész részleg tartozik a keze alá!

Az ör gúnyos fintora a hangján is érezhető volt.

- Nagyszerű, még egy begolyózott szentfazék!

Crom felhagyott a tiltakozással. Az örök hozzáállása teljesen érthetetlen volt - még a

programozók létezését sem voltak hajlandók tudomásul venni. Ez meg hogy létezik? -

ismételgette magában. Crom képtelen volt felfogni, mi értelme van a működésnek, ha

nem a programozók utasításainak a végrehajtása.

Megálltak az egyik cella ajtajánál. Az örök minden tiltakozása ellenére undorodva

belökték rajta szegény Cromot. Aztán az energiamező elzárta a bejáratot, s az ijedt,

mindenki által elfelejtett program magára maradt; egy világ omlott össze benne. Kék

áramköreit kifakította a félelem.

A cella kicsi, szűk és alacsony volt, a falak nyomasztó, lélektelen hangulatot

árasztottak. A falak benyúltak a cella térségébe, tovább fokozva a bezártság érzését.

Crom, akit az ör nekilökött a szemközti falnak, megfordulni is alig tudott a szűk

lyukban. Szemügyre vette a sivár kis helyiséget, és rájött, hogy nem lehet benne

kényelmesen leülni, leheveredni, de még csak kinyújtózni sem. A falak alakja és

görbülete gondoskodott róla, hogy a fogoly egy percre se feledkezze meg róla, hogy

rabságban van. A mennyezet átlátszó volt, és Crom megpillantott egy odafent elhaladó

örjáratot.

A helyiség mindkét oldalán ablakszeru nyílások voltak, Crom bekukkanthatott rajtuk a

szomszéd cellákba. Egy pillanatra minden nyomorúságát elfeledte, amikor benézett az

egyiken, és egyenesen egy másik fogoly arcába tekintett. Az illetőn szintén Harcos

páncél volt, de az újoncok féltunikája nélkül. Szikár, rokonszenves arca volt, kemény

lélekre valló, de mégis barátságos. Crom közelebb hajolt az ablakhoz.

A másik program szomorúan elmosolyodott.

- Szeretném azt mondani, hogy "Isten hozott", de itt nem lehet. Ilyen körülmények

között nem.

Ez valahogy visszaadta Cromnak önuralma néhány morzsáját.

- Azt sem tudom, mi folyik itt! - jelentette ki.

Rabtársa közelebb húzódott, és szemügyre vette Cromot.

- Hiszel a programozókban?

A kérdéstől Cromot megint nyugtalanság és zavarodottság fogta el. úgy érezte, a

programozók fogalma annyira alapvető, annyira magától értetődő a programok

számára, hogy teljesen fölösleges volna firtatni. Aztán rádöbbsent, hogy itt, a Kiképző

Komplexumban erre a kérdésre számos különböző választ kaphat az ember.

De azért azt felelte:

- Hát hogyné. Ha nincsen programozóm, akkor... akkor ki írt engem?

A másik fogoly komoran bólintott.

- Ezért vagy itt. A Fővezérlő Program mindannyiunkat összefogdos, akik még hiszünk

a programozókban. Ha hasznosnak ítéel minket, átveszi az összes funkcióinkat, hogy

még nagyobbra nőjön, de ha fölöslegesnek talál, akkor leküld ide a Játékmezőre, hogy

szétlöjék a bitjeinket.

Az iszonyat teljesen lebénította Cromot; a felismerés sokkját zsibbasztó,

ellenállhatatlan kétségbeesés követte. A következő kérdés is csak részben rázta föl

belöle.

- Mi a neved?

- Crom - felelte szinte öntudatlanul.

- Én Ram vagyok - mondta a másik program. Crom arcát látva habozott egy kicsit, de

aztán folytatta; úgy gondolta, jobb lesz, ha most azonnal elmondja az újoncnak, hogy

mire számíthat. - Ki fognak ugyan képezni a játékokra, de... - Nem fejezte be a

mondatot; Crom nyilvánvalóan nem az a fajta program volt, akire nagy jövő várt

volna gladiátorként. Ram esetlenül zárta le mondandóját. - Nos, remélem, boldogulni

fogsz.

Ram gyorsan témát váltott, mielőtt Cromnak ideje lett volna alaposabban átgondolni,

milyen bonyodalmak lapulhatnak meg emögött a pár szó mögött.

- Hé, mi folyik a többi szektorban? Én már kétszáz mikrociklus óta itt dohosodok ezen

a Mezön.

Hüvelykujjával a válla mögé bökött, s Crom elnagyolt rovások hosszú sorát pillantotta

meg Ram cellájának falán; bizonyára a rabságban eltöltött időt mutatták. Crom

felhagyott az arénában rá leselkedő halálnekem tételes leltárba vételével, de csak annyi

időre, hogy eltunödjön rajta, mennyivel jelent jobb sorsot makrociklusokig ebben a

cellában senyvedni.

Crom vállat vont.

- Ami odakint van, az valóságos öldöklés. Már a saját mikroáramköreidben sem

utazgathatsz a Fövezérlő Program engedélye nélkül - Magasba emelte a karját, és

megpróbálta felszítani magában a felháborodást, ami a félelem első jelentkezésére

elpárolgott a bitjeiből. - Lehurcolnak ide, hogy játékokat játsszak! Mit

kalkulál a

Fővezérlő Program, kicsoda ő?

Ram azonban nem felelt. A kérdésre a környező cellák meg a Kiképző Komplexum

épp elegendő választ adott. Crom hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát, tehetetlenné

tette a kétségbeesés.

- Bárcsak itt volna Tron!

A név hallatán Ram felhorkant; Crom meglepetést és haragot érzékelt a hangjában.

Ram arca hirtelen megfagyott, elrejtve az érzelmeit.

Crom azonban folytatta.

- Láttad már működés közben azt a fickót? Száz százalékig független! - Crom elismerően csóválta a fejét. - Neki aztán nem fogja megmondani az FVP, hogy mit...

Elakadt a szava. Ram hátranézett a válla fölött, a szomszéd cella ablakára. Crom

zavartan megkérdezte:

- Mi a baj? Valami rosszat mondtam?

Abból a cellából, ahová Ram nézett, halk nesz hallatszott, mintha valaki mozogna

benne. A fény egy alak körvonalait rajzolta ki, aki háttal állt nekik. Crom a szemét

erőltette, s közben az alak lassan feléje fordult. Az átalány-nyilvántartó program

meglátta a vonásokat, amiket Rendszer-szerte annyi program ismert: a tiszta, fürkész

tekintetet, a nyugodt, határozott kifejezésű arcot.

Crom hitetlenkedve nyögött fel.

- Ó, programozóm... Tron! Hát te is ide jutottál?

Tron - a testet öltött legenda. Amikor a programok a Rendszerben egymás között a

függetlenségről, a programozók iránti huségről, az FVP-vel való dacolásról beszéltek,

általában az ő nevét emlegették. Tron volt a programozó-hituek bajnoka; Tron az FVP

minden próbálkozásával dacolt, hogy megtörje vagy árulásra bírja őt. Soha

senki nem

győzte le harcban. A Piros Elitszázad egyetlen Harcosa sem volt képes ellenállni neki.

És Tron egy cellába zárva fogoly a Játékmezőn.

Crom összeroskadt; Tron fogsága úgy érte, mint egy villámcsapás, s végleg a kétségbeesés örvényébe taszította. Ám a bajnok első szavai megszüntették ezt az érzést.

- Már nem sokáig, barátom.

Crom hangulata azonnal megjavult. Ez a néhány szó nem üres hencegés volt, hanem

egyszerű ténymegállapítás, ami mögött ott volt Tron minden meggyőződése. Crom most először látott megcsillanni valami halvány reménysugarat. Sark és az FVP még

nem uralja teljesen a Rendszert.

MÁSODIK FEJEZET

Valahol másutt a Rendszerben egy magányos tank haladt óvatosan a hatalmas, földönkívüli síkokból álló tájon, a hulladékállományok útvesztőjében. Magas falak

határolták a kiismerhetetlenül kanyargó, lapos utat. Itt is az Elektronikus Világ élesen

kirajzolódó szögei és felületei uralkodtak; a hulladékfájlokat elválasztó tömbalakzatokat fénylő sávok és vonalak osztották egybevágó mértani formákra, s a

szemfájdító kontrasztokat az éles árnyékok sem enyhítették.

A tank semmilyen hagyományos járműhöz nem hasonlított; széles, alacsony sziluettjét

merészen hajló ívek alkották. Fölövege egy hatalmas ágyú volt; magánál a tanknál is

hosszabb, bonyolult, áramvonalas konstrukció. A jármű hosszanti tengelye mentén

helyezkedett el, és csuklós áttétellel csatlakozott a toronyhoz, amely a tank jobboldalán

volt található. A harci gépezet nem közönséges lánctalpon haladt, hanem világító, V

alakú tipróláncokon.

A jármu irányító és tuzvezérlő központja giroszkópos felfüggesztéssel kapott helyet a

toronyban, a stabilitás miatt; ahogy a tank haladt, állandóan egyensúlyban volt,

egyetlen utasa parancsainak megfelelően billent ide-oda. A program neve Clu volt, és

ő is páncélt viselt. Clu ujjai fürgén zongoráztak a muszerfalon, miközben a hordószeru,

célzóberendezéssel ellátott vezérlőteleszkópot figyelte. A tank belsejét a muszerfal

fényei és a falakban húzódó energiacsatornák világították meg.

Clu kis szünetet tartott, hogy belekortyoljon a kulacsába; az áramkörei egy pillanatra

felizzottak. Még egyszer belepillantott a teleszkópba, a tuzvezérlő központ éles szögben

elfordult körülötte.

- Azt hiszem, bele tudunk olvadni ebbe a memóriába, ugye, Bit? - mormogta a vezérlőpanel fölé hajolva.

Hirtelen csillogó, soklapú fényalakzat tunt fel; ide-oda cikázott a tank belsejében. Clu

kérdésére válaszul megtorpant a levegőben, és zölden sugárzó csillaggá változott, mint

valami földöntúli, tüskés karácsonyfadísz. Lelkes gyerekhang sipított föl belőle.

- Igen!

Amint ezt az egy szót kimondta, a Bit összezsugorodott, s újra felöltötte eredeti alakját.

Clu szórakozottan bólogatott magában.

- Nos, az öreg Flynn azt mondta, itt nézzek körül.

Biztos kézzel munkához látott a vezérlőpanelen. A tank ívben elkanyarodott, és

megindult előre a fénylő állományfalak között.

Clu némi csalódást érzett. Roppantul bosszantotta, hogy hiába tettek meg a Bittel

minden tőlük telhetőt, hiába bújkáltak a nyavalyás Azonosítók elöl, hiába keveredtek

rendszeres összezapásokba, mindeddig semmit sem találtak a programozója, Flynn

számára. Clu azonban nem adta fel.

Most komoran meredt a célzóberendezésre.

- Az a baj, hogy nem értem, mit keres. Jobb lesz elugrani ahhoz a bemenet/kimenet

toronyhoz, és kapcsolatba lépni vele.

Clu számára cseppet sem volt kérdéses, hogy engedelmeskedjék-e a programozójának

vagy sem, és szerencsére ezzel még sok-sok program volt így a Rendszerben. Mi értelme lenne, hogy programok zsarnokoskodjanak a programok fölött, dacolva a programozókkal? És az biztos, hogy a Fővezérlő Program színrelépése előtt nyoma

sem volt annak a kegyetlenségnek és gyűlöletnek, ami most az egész Rendszert fenyegette. Ha minden úgy megy, ahogy Clu szeretné, akkor ez a helyzet hamarosan

megváltozik.

Clu munkához látott a muszerfalon, ügyes kézzel simogatta és cirógatta az energiacsatornákat, s a távoli bemenet/kimenet torony felé vette az irányt, hogy

jelentést tegyen és új utasításokat kérjen. A tank irányítóközpontja körbefordult és

megbillent. A jármu elhagyta az útvesztőt, és beleolvadt az üstökösszerű adattöredékek

folyamába egy kanyonszerű folyosóban; valamennyi a torony felé tartott. Odafent az

égbolton egyedülálló, fénylő színek és alakzatok kavarogtak - folyton változó örvényük a felhőket idézte.

A vezérlőmu fölé görnyedő Clu, akinek minden figyelmét a teleszkóp kötötte le, egy

konok gondolattal szilárdította meg elszántságát: Flynn tudni fogja, mi a teendő.

Az arca ugyanolyan volt, mint Clué; vonásai féktelen lelkesedést, tiszteletlenséget,

humort, gyors észjárást sugárzottak. Clu valójában az ő tükörképe volt.

Kevin Flynn ugyanúgy görnyedt a számítógépterminál billentyűzete fölött, mint Clu a

tank muszerfalánál, és magában mormogott. Feszült volt, és aggodalom gyötörte.

- Gyerünk már, te szaros kis adat; muszáj itt lenned!

Szöke férfi volt, húszas éveinek végén járhatott. Megjárta már az élet minden hegyét-

völgyét, elég diadalnak és vereségnek volt részese, hogy meggyőződjön róla: nincs az a

helyzet, amin nem lehetne változtatni, ha eléggé akarja az ember.
Ellenállhatatlan

Önbizalom futotta, és ez volt a szerencséje, mivel szókimondásával számtalanszor

teremtett kínos szituációkat magának.

A szobában szörnyű felfordulás volt, mindenfelé szétszórt ruhadarabok heverték, itt-

ott kínai ételek üres papírtaróival, pizzás dobozokkal és műanyag poharakkal tarkítva.

Flynn fehérrel szegett, fekete tréningruhája nem volt becipzárázva, állán többnapos

borosta virított. Mindent összevetve csaknem úgy érezte magát, mint a régi szép

időkben, még tizenéves számítógépnúzó korában. Csakhogy most mintha megcsapta

volna orrát a győzelem szaga, és az az érzése támadt, hogy fontos fordulópontra előtt áll.

A jelszó segítségével, amit sikerült kiókumlálnia, Clu programjának komoly esélye

volt rá, hogy bejusson abba az igen magas biztonsági kóddal zárolt memóriába, ahol a

célja volt.

Flynn leütött még egy-két billentyűt, előrehajolt, hogy leolvassa a katódsugárcsővet, és

reménykedett. Elszántságát igyekezett átsugározni a képernyőbe, melynek élénk színei

boszorkánytáncot jártak feszült arcvonásain.

A tankban Clu éppen a bemenet/kimenet tornyot tanulmányozta, és a Flynnel

létesítendő kapcsolaton törte a fejét, amikor a muszerfalon kigyulladt egy vészjelző.

Clu azon nyomban felült, kiverte a fejéből a programozója képét, és a

riadójelzésre

meredt. A Bit dühös meteorként száguldott oda hozzá, és pánikba esve keringett

körülötte.

- Ohó! - jegyezte meg Clu, inkább magának, mintsem a kis adattöredéknek. -

Társaságunk van. Egy Azonosító.

A gondolat nyugtalanította; arcára ugyanaz az aggodalmas kifejezés ült ki, mint a

programozójáéra azokon a túlságosan gyakori alkalmakon, amikor meggondolatlan természete konfliktusba sodorta Flynt a magasabb hatóságokkal.

A Bit egy röpke pillanatra szegletes, piros csillaggá változott, hogy annyit mondjon:

- Nem!

Mihelyt kibökte ezt a szót, azonnal felöltötte megszokott, mindennaposabb alakját.

- Te mondtad - helyeselt Clu tiszta szívből. - Ha az egyik Azonosító rám száll, azonnal

ki kell ugranom az adatfolyamból.

Ha ugyan tudok, tette hozzá magában; a menekülést korántsem lehetett biztosra venni.

Egyszer-kétszer már összeakasztotta a bajuszt az Azonosítókkal; tisztában volt vele,

milyenek lennének az esélyei, ha harcra kényszerül.

Megint a teleszkópjához hajolt, és bekapcsolta rajta a célzóberendezést. A keze sosem

tévedt túl messzire az ágyú tuzvezérlésétől. A képet hirtelen a Fővezérlő Program egyik

rettegett Azonosítója töltötte be. óriási volt, sokkalta nagyobb a tanknál, színe

csillámló, fémes kékesfekete. Az Azo feléje suhant; még nem vehette biztosra, hogy

betolakodó.

Olajozottan, könnyedén repült; fordított U alakú, páncélos csatahajó volt, energiamező

által összetartott sokszögekből, vezérlőtornyában baljós fény izzott. Clu azon tunődött,

azonosította-e már a legénysége abban a gigászi fémburokban.

Egy második Azo jelent meg a látóterében az első mögött, fekete részmoduljait karmazsinvörös energia rajzolta ki. A két repülő erőd Clu tankja felé suhant, gigászi

rákollójuk a fordított U két végén szélesre nyílt. Bármelyik hajó fél tucat hasonló

tankot felmarkolhatott volna a fél fogókarjával.

- Uramatyám! A törvény hosszú karja! - Clu töprengve kiköpött. De közben már cselekedett is; idegen volt tőle a tétovázás. Figyelte, ahogy a teleszkóp látómezeje

összeszukul, s ujjai ugyanolyan fürgén és biztosan zongoráztak a muszerfal gombjain,

mint Flynnéi a számítógépes terminál billentyuzetén.

A tank tornya elfordult, a löveg bemérte magának a távolságot. A hosszú ágyúcső

fölemelkedett, láthatóvá vált széles, lapos torkolata. A lövedék fehér energiasugár volt,

amely egyenesen az Azo felé lövellt. Clu tökéletesen uralta a vezérlőművet; célzott és

tüzelt, mielőtt bármelyik Azonosító legénységének ideje lett volna, hogy támadásba

lendüljön.

Az első Azo kitérő manőverbe kezdett, ám pilótájának reflexei a nyomába se érhettek

Cluénak; a V alakú energiasugár pontosan a közepén találta el. Fény áradt szerte a

találat helyéről, mint amikor lámpát gyújtanak. Valami nagyot villant - Clunak

belekápázott a szeme -, aztán következett a másodlagos robbanás, a csatahajó

hajtóművének hattyúdala; a kanyon falai vibrálni kezdtek tőle, de még a másik Azo

masszív tömege is belerendült. Ahogy összetartó és meghajtó erőterei semmivé

enyésztek, a sérült Azo úgy zuhant a szakadék fenekére, akár egy elhajított

páncélszekrény, majd minden alkatrésze szerteszét repült a felszabaduló energia

tuzijátékától kísérve.

ám a második Azo még hátravolt. És Clu egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy

úton van már a többi is. Kétségbeesett manőverekbe kezdett. A tank elfordult,
a

karosszériáját beszövő fényháló elhalványodott, és eltunt egy oldaljáratban,
mialatt

kezdett feltünedezni a könnyu prédára gyuló ellenséges erősítés.

Clu komoran kezelte a vezérlőmuvet a szoros adathulladékokból álló szikláai
között

bújkálva. A gép zörgött és bukdácsolt; a biztonsági öv Clu húsába vágott, és
párszor

rettenetesen beleverte a hátát az üléstámlába, pedig a vezérlőközpont
giroszkópjai

sokat enyhítettek a szörnyu rázkódáson.

Lecsapott a második Azo; a tank fölővege ismét fehér pusztulást okádott
magából. Az

Azo viszonozta a tüzet; az energiasugár a kolosszális rákollók jegye közül
lővellt elő.

Clu megpróbálta elkerülni a lövést, emberfeletti gyorsasággal kapcsolgatva a
vezérlőpanelen, ennek azonban csak egy módja volt, s a kitérő manőver

eredményeként a tank nekicsapódott egy közeli hegyfalnak. Az összeütközéstől
panaszosan felsírtak a giroszkópok, s a vezérlőközpont kis híján leszakadt a

felfüggesztéseiről; Clu sokktól kábán támolygott. A hajtómu automatikusan
kikapcsolt,

nehogy belső robbanás következzen be, s a tank elnémult; belsejében már csak
a

vészfények világítottak. Az ágyú elhajlott a sziklafalon, teljesen
használhatatlanná

görbülve.

Clu a torony csapóajtájához botorkált, megragadta a fogantyút, és nekifeszült
a

vállával. Az ajtó kicsapódott, és Clu valahogy kiverekedte magát a toronyból.
Egy Azo

közeledett szélesre tárt rákollókkal. Clu kilépett a toronyra, s ebben a
pillanatban a Bit

húzott ki mellette a tank belsejéből; leírt egy hurkot, aztán lebegni kezdett
a közelében.

- Tunj innen! - förmedt Clu a világító kis lényre.

- Igen! Yes! Ja! Si! - felelte a Bit; megugrott és elszáguldott. Clu lelendült

a szakadék

fenekére, még egy utolsó pillantást vetett a közeledő Azókra, majd elrohant; minden

erejét beleadta a futásba.

Egy Azo ereszkedett a tank mellé, a legénysége szemügyre vette a roncsot. A két

hatalmas rákolló között fénylő energiamező szikrázott fel. Az Azo a tank fölé suhant,

és a tönkrement jármű körvonalai lassan kezdtek elmosódni, ahogy az FVP járőrgépe

elemésztette. A tank egyre homályosabbá vált, és pillanatokon belül teljesen eltűnt; a

lebontás folyamata beteljesedett. Időközben újabb tankok bukkantak fel; ezeket a

Fővezérlő Programhoz lojális programok vezették, és nekiláttak a környék átfésülésének. És szinte percenként érkeztek a helyszínre a további Azók.

Clu zihálva rohant a mély, geometrikus vízmosásban; a meredek falak csapdába ejtették, sehol nem talált egérutat. Levegő után kapkodott, kezdett szédülni a

kimerültségtől meg a sérüléseitől. Valami azt súgta neki, hogy futás közben nézzen

hátra a válla fölött, és szívét összeszorította az iszonyat, amikor meglátta a feléje tartó

Azót. A Bit, amely jócskán hagyta a programot, a Clu ágyútüzének áldozatul esett

Azo irányítótornya felé tartott. A lihegő Clu ereje végére ért, látta, hogy már sehová

sem bújhat; semmi esélye nem volt, hogy hagyja a gigászi robotjárművet. Az Azo

csattogó ollókkal közeledett, mind lejjebb ereszkedve; hamarosan az egész eget

eltakarta. Clu nem tehetett mást - megállt és várt.

Egy másik világban a következő szavak tuntek fel Flynn képernyőjén:

ILLEGÁLIS KÓD

CLU PROGRAM A RENDSZERBOL KIZÁRVA

Flynn a billentyűzet fölé emelte a kezét, s ahogy elolvasta az üzenetet, a szíve

összefacsarodott. Megpróbálta kitisztítani a katódsugárcsővet, ám a gúnyos szavak

megmakacsolták magukat, és nem voltak hajlandók eltunni a monitorról.

- A francba, megint elcsesztem - csikorgatta a fogát, miközben még egy utolsó,

reménytelen kísérletet tett, hogy újra elindítsa a kifagyott programot. Pedig a Clu

program egyike volt a legjobb munkáinak. Flynn hátraroskadt a karosszékében,

borúsan meredt a képernyőre, és azon törte a fejét, hogy legközelebb mivel lenne

érdeemes próbálkozni. Kevin Flynn ilyenkor csak azt tudta, mit nem fog csinálni. Nem

adja fel.

Clut belökték a terembe, egy kör alakú, szédítően magas térségbe. Akarva-akaratlan

némi ámulatot érzett, s ez csaknem elfeledtette vele a brutális, botokkal fölszerelt

állományörököt, az FVP válogatott strázskáit, akik körülvették, és komoran meredtek rá

éjsötét csuklyájuk mélyéről. Clu a Fővezérlő Program fellegvárába hozták, annak a

hatalomnak a kútfejéhez, amely egyetlen intelligencia uralma alá hajtotta az egész

Rendszert; és ez volt ennek az intelligenciának az otthona.

Felnézett a konkáv falakra, a rajtuk nyüzsgő-sziporkázó fények végtelenségére. Azaz

az FVP-re magára. Clu elszörnyedt; tehetséges program volt, ám a Rendszer

zsarnokához képest aprócska hangya csupán. őszintén kívánta, bár csak még egyszer

utoljára beszélni tudott volna Flynnnel.

Egy ör lépett az FVP elé, és Clu felé intett. Tisztelettel - és nem kis félelemmel - a

hangjában szólította meg a mesterét.

- Elkaptunk egy kalózprogramot, nagyuram. Azt mondja, Clu a neve.

A Fővezérlő Program hangja visszhangot vert a falakon, aki hallgatta, a füle

is

beleférdult. Pusztá hangereje ijesztő volt, hatalma és magabiztossága pedig szinte

döbbenetes.

- Mit csinált?

Az ör azt felelte:

- Lopott kóddal érkezett a Rendszerbe. Mikor elfogtuk, éppen egy magas biztonsági

besorolású memóriát akart kifosztani.

- Nem - tiltakozott magasba emelt mutatóujjal Clu; a gesztusban sok minden tükrözött Flynn borotvaéles eszéből és színészi képességeiből. - Csakis tévedésből

kerülhettem ide. Én...

- Ki programozott? - A szavak olyan erővel csaptak le rá, mint hullámok a fövényre.

Clu képtelen lett volna válaszolni, még ha érez is rá kedvet magában. Láthatatlan erők

ragadták meg, és röpítették hátra a levegőben, míg kegyetlenül neki nem csattant az

ívesen görbülő falnak a háta mögött. Kiterjesztett karokkal ott maradt.

- Bajban vagy, program - dübörögte az FVP. Clu ismerte a félelmet; az FVP számtalan

programot törölt ki, eggyel több mit sem számítana neki. - Ne nehezítsd tovább a

dolgodat! Ki a programozód?

A falhoz szögezett Clu küszködve préselte ki magából a választ; amit mondott, Flynn

egyéniségét tükrözte.

- Nyalja ki, tiszteletreméltó Fövezérlő! Engem nem fog beszédre bírni!

Clu minden erejét megfeszítette, nem annyira azért, mintha hitt volna benne, hogy

legyurheti az FVP hatalmát, mint inkább azért, mert ő ilyen fajta program volt. A karja

néhány centire eltávolodott a faltól, de pillanatok múlva megint nekicsapódott.

Fájdalom nyilallt bele.

Az FVP hangja megrovó volt.

- Kérlek szépen!

Fénylő, sietgő energiadvar szikrázott fel a program körül, s Clu ajkáról üvöltés

szakadt fel, amint létezésének szövődéke felfeslett és szertefoszlott. Clu kínlódva,

hátravetett fejjel szétbomlott, mint kép a tévében kikapcsoláskor. Pillanatok alatt

zajlott az egész, és Clu örökre eltunt, minden nyom nélkül.

Az FVP hangja visszhangot vert irdatlan fellegvárában.

- Kapcsoljátok Dillingert!

Az elektromosságtól fénylő, szabályos mezőkre osztott tájból kúpok és téglalapok

nyúltak az egyszínű ég felé.

Dillinger az alatta elnyúló nagyvárost figyelte, miközben az ENCOM igazgatói

helikoptere a levegőt hasított; idebent alig lehetett hallani a rotorok monoton zúgását.

Az alatta lüktető eleven fénytömeg a Rendszertől eltérően gépkocsireflektorokból,

utcai lámpákból, neonreklámokból és kivilágított ablakokból állt össze. De ez is

egyfajta áramkör volt. Előtte, a város szívében emelkedett az ENCOM épületének

monolitszerű tömbje, legmagasabb emeleteit még a nap utolsó sugarai világították meg,

a legalacsonyabb ablakokban viszont már új fények gyulladtak, ahol még mindig folyt

a munka.

A pilóta hátrafordult, hogy megkérdezze.

- Sokáig lesz bent, Mr Dillinger, vagy csak pár percre van szüksége?

Dillinger lepöckölt egy porszemet drága öltönyének ujjáról. Hosszúhátú, zord arcára

olyan kifejezés ült ki, ami mosolynak ugyan nem volt nevezhető, az alárendeltekkel

való érintkezés céljára azonban tökéletesen megfelelt. Mikor aztán megszólalt, kulturált

akcentussal beszélt, ami csak hangsúlyozta angliai neveltetését.

- ó, pár napig itt maradok. Rendbe kell tennem egy-két dolgot.

És visszatért a béméskodáshoz; élvezte a helikopteres utazás luxusát. A ragyogó,

szurokfekete gépezet, amit tükörfénnyel vontak be, és büszkén viselte az ENCOM

cégjelzését, a kedvence volt a rangjával járó kiváltságok között.. Ugyanúgy örömet

lelte ebben a helikopterben, mint Sark a hordozójában; Dillinger arcvonásai és

személyiségének összetevői nem sokban különböztek Sarkétól.

A helikopter kezdte megközelíteni az épületet; Dillinger tekintetét ellenállhatatlan

erővel vonzotta magára a hatalmas, fényező ENCOM-címer. Dillinger szívét ritkán

érintette bármi érzelem; talán olyankor jutott legközelebb ehhez az állapothoz, amikor

ezt a nevet látta. Lassan hozzászokott, hogy mindent a sajátjának tekintsen, ami ezt a

jelzést viseli - és nem ok nélkül.

Néhány ügyeletes szaladt ki a tetőre, hogy biztosítsa a helikoptert, és nyitva tartsa az

ajtót, amíg Dillinger kiszáll. Arisztokratikus leereszkedéssel kezelte őket - nem manír

volt ez a részéről, hanem gondosan, előre kidolgozott magatartásmód. Mindig megelégedésére szolgált, ha alkalma nyílt demonstrálni tulajdon fontosságát.

Miközben kiszállt, a telefonhívás járt az eszébe, amit egy távoli városban tartott

termékbemutatón kapott a Fővezérlő Programtól. Hogy az FVP kérésére tért vissza, az

másokban talán azt a benyomást keltheti, visszarendelték - ez a gondolat pedig

módfelett bosszantott. Dillinger még nem távolodott el annyira viszonylag alacsonynak

mondható társadalmi háttérétől, hogy teljesen biztosnak érezze pozícióját az ENCOM

vezérigazgatói székében; úgy érezte, senkiben nem szabad kételyeknek felmerülnie

azzal kapcsolatban, ki is irányítja a vállalatot. Mindenesetre pozíciója biztos alapját az

FVP jelentette, és nem engedhette meg magának, hogy habozzon szembenézni bármilyen problémával, amit a program lényegesnek vél.

Az ENCOM-székház legfelső emeletein, az igazgatói szinteken a berendezés dísztelen

volt, sőt szinte spártai. ám azért Dillinger lépteinek zaját vastag szőnyegek tompították,

s a tárlókban és falifülkékben kiállított mualkotások ritkák és értékesek voltak.

Biztonsági kamerák tartották szemmel a vezérigazgatót; rajtuk keresztül figyelte őt az

FVP is.

Irodájának félhomályos, nagy térről tanúskodó csendjében Dillinger az íróasztalához

lépett; a hivalkodóan széles bútordarab fémből, muanyagból és üvegből volt. Itt kapott

helyet az ENCOM idegközpontja. Csillogó felszínén számos különböző képernyő, kijelző, billentyuzet és konzol osztozott. Dillinger a beteljesülés érzésével tekintett le rá;

a hatalom járt az eszében, amit jelképezett. Itt összpontosult mindaz, ami az ENCOM

kiterjedését és befolyását jelképezte, ennek a hatalmas gazdasági leviatánnak, amely

úgy nyelt el más nagyvállalatokat, mint cápa a kis sügéreket, amely olyan minden

képzeletet felülmúló mértékben halmozta profitját és holdingjait, mint soha egyetlen

más mamutcég sem.

Vetett egy pillantást irodája külső üvegfalára is, a sötétséget pettyező, hunyorgó fények

panorámájára, amivel a város a sötétség beköszöntét üdvözölte. Aztán beütött egy

kódot a billentyuzeten. Az asztalán díszelgő képernyőn a következő szöveg jelent meg:

KÉRELEM: Belépés a Fővezérlő Programba.

FELHASZNÁLÓI KÓD: 00 - Dillinger

JELSZÓ: Mester

Tágas irodájában művészien álcázott, hi-fi minőségű sztereó hangszórók állították elő

az FVP hangját. A Fővezérlő hangja itt kellemes volt, szépen modulált, hiányzott

belőle az a mindent elsöprő, gyilkos erő, amit az Elektronikus Világban használt;

egyáltalán nem emlékeztetett arra a hangra, amit Clu hallott a kitörlése előtt. Emberi

felhangok, emberi finomságok színezték.

- Üdvözlöm, Mr Dillinger! Köszönöm, hogy ilyen hamar visszatért - Miközben az FVP

beszélt, a szavai kiíródtak az asztali képernyőre.

Dillinger helyet foglalt egy kényelmes karosszékekben, és jóleső érzéssel nyugtázta, hogy

pozícióját semmi sem fenyegeti. Egymáshoz illesztette az ujjait, és olyan leereszkedő

hangnemben szólalt meg, amely egyszerre volt könnyed és határozott.

- Semmi baj, Fővezérlő. Ha látnád, mi folyik egy ilyen kiállításon... - Vállat vont;

valójában élvezte, milyen kitüntetett figyelemmel és hangsúlyos udvariassággal kezelik

ezeket a termékbemutatókon, de nem ez lesz az utolsó. - Mi a gond?

- A barátja, a detektívlegény - felelte a Fővezérlő Program. - Megint szaglászik.

Dillingernek feltűnt, hogy az FVP-nek sikerült valahogy ebbe a pár szóba valami

türelmes bosszankodást csempésznie, mintha arra célozna, hogy a vezérigazgató már

megint csődöt mondott. De nem volt benne semmi sértő. Dillingernek egyre jobban

tetszett a program agyafúrtsága.

- Flynn?

- Igen. úgy éreztem, Flynn az - válaszolta a Fővezérlő. És ki ismerné jobban Flynn

vakmerő, szentelen stílusát, mint ő, akinek annyi alkotóeleme éppen Flynn munkája?

Dillingert meglegyintette a feszültség távoli fuvallata, de semmi több. Itt sebezhetetlen

vagyok, emlékeztette magát, az ENCOM szívében. A gazdagsága, az előjogai, a befolyása és az a páratlan védelem, amit az FVP biztosított minden titkának és

tevékenységének; ezek a tényezők mind őt védték. Csakhogy ha az embernek egy olyan vakmerő, kiszámíthatatlan ellenzékivel van dolga, mint ez a Flynn, akkor

sohasem lehet száz százalékos a biztonsága. A fenébe, az a pasas annyira független

elme! És a lelke legmélyén Dillinger tudta - fennhangon megfogalmazni sosem merte,

ám mégis tisztában volt vele - hogy ő csak azért kerekedett Flynn fölé, csak azért

alapozhatta meg pályáját a vállalati hierarchiában, mert meglopta és becsapta vetélytársát.

- Még mindig azt a régi fájlt keresi - tunődött az ENCOM vezérigazgatója, s hosszúkas

arcán összpontosítás és aggodalom tükröződött. - Nem tudnád egyszerűen kitörölni?

- Ha sikerül lokalizálnom, minden további nélkül - felelte az FVP higgadtan, megnyugtatóan, akár egy régi jóbarát, akire mindenben számítani lehet. - Csakhogy

egyszerűen elveszett valahol a Rendszerben.

És Dillinger tudta, hogy ez Flynn egyik ördögien ravasz záróhúzásának köszönhető,

amit nem sokkal azelőtt hajtott végre, hogy elbocsátották az ENCOM cégtől. Flynn

képtelen volt megszerezni az információt, amit keresett, viszont sikerült valami

véletlenszerű elven működő zavaróprogrammal eltemetnie az adathulladékok törmelékhalmozékában.

- Akkor ő is megtalálhatja - mondta a vezérigazgató, s hangjában ezúttal árnyalatnyi

bizonytalanság csengett.

- Attól félek, igen - felelte a Fővezérlő. Dillinger eltunődött rajta, vajon hol tanulta ezt

a szófordulatot, és egyáltalán tudja-e, hogy mi az a félelem. Ha igen, ennek eddig

semmi jelét nem adta. - Most észrevettem, és kizártam a Rendszerből, de egyre agyafúrtaabb lesz.

Dillinger ezt nehezen tudta elhinni. Felcsattant.

- Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha senkit nem engedünk belépni a hálózatba, míg meg

nem találjuk azt a fájlt. A biztonság kedvéért.

Amíg meg nem szerzi - vagy meg nem semmisíti - azt az információt, addig nem alhat

nyugodtan!

- 68.71 százalék a valószínűsége, hogy igaza van - közölte az FVP. Dillinger futó

örömet érzett, amiért a saját Fővezérlő Programja ennyire tökéletesen és egyértelműen

ura a helyzetnek.

- Aranyos - mondta leereszkedően, és az FVP elég jól ismerte, hogy ezt engedélynek

vegye.

- Kilépek - mondta az FVP, és Dillinger ezeket a szavakat olvashatta a képernyőjén is.

Aztán a hangszórók kikapcsoltak.

Pillanatok múlva elsötétedett a monitor is. Bármilyen ostobaságnak találta, Dillinger

képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy egy igen tehetséges és veszedelmes alkalmazott távozott az imént az irodából felelős megbízatással.

HARMADIK FEJEZET

Az ENCOM épület az év egyetlen napján sem volt üres vagy teljesen csendes, sem

nappal, sem éjjel; áramlott az információ, folyt a munka az irodákban. Az ENCOM

befolyási területe maga a világ volt, meg a fölélbe boruló égbolt jó része. Márpedig ez a

terület sohasem volt csendes.

Sok-sok emelettel Dillinger szentélye alatt pattogatott kukorica készült egy pirítóban. A

pirító a több ezer rekesz egyikében kapott helyet, ahol emberi lények dolgoztak a

számítógéphálózaton, s amit a tulajdonosa is csak azért képes megtalálni, mert tudja,

hogyan melyik emeleten, részlegben és folyosóelágazáson keresse. A tulajdonos íróasztalán elképesztő összevisszaság uralkodott; sem ideje, sem kedve nem volt a

rendcsináláshoz. A félig teli kávéscsésze mellett megkezdett tojásos-salátás szendvics

árválkodott egy komputerkonzol tetején. Egy kartonlapon felirat díszelgett, amely sok

mindent elárult a fülke lakójának személyes véleményéről a mesterséges

intelligenciákkal szemben, amikkel dolgozott. GORT, KLAATU BARADA NIKTO!

A fáradtságtól véreeres szemű Alan Bradley újra beleharapott az átázott szendvicsbe, és

ezúttal sem ízlett neki. Grimaszolva meredt az előtte lévő billentyűzetre. A barna hajú

férfi húszas éveinek végén járhatott, és klasszikusan jóképu volt a maga komoly,

visszafogott módjában, aranykeretes szemüvegével. Ám a Kiképző Komplexum celláiban

Ram és Crom az arcát látva azonnal ráismert volna Tronra.

Tapintatosan behajlított ujjakkal közelített a billentyűzethez, aztán tekintélye és

képességei teljes tudatában, higgadtan gépelni kezdett. A képernyőn a következő

szöveg jelent meg:

KÉRELEM: Belépés a Tron programba

FELHASZNÁLÓI KÓD: 717 - Bradley

JELSZÓ:

Mielőtt azonban befejezhette volna, a katódsugaras képernyő törlődött. Más szavak

tuntak fel az övéi helyett:

CÉLÁLLOMÁNY ÜRES

TRON PROGRAM HOZZÁFÉRHETETLEN

- Mi? - Alan kiegyenesedett, és szemügyre vette a monitort. Az értetlenség lassan

haragnak adta át a helyét, de semmit nem tudott kezdeni a képernyőn vibráló konok

üzenettel. Aztán újabb szavak tuntek fel a monitoron; Alan látta, hogy személyes

megbeszélésre hívják Edward Dillingerrel. Meglepetésébe aggodalom vegyült, és némi

ingerültség. Hirtelen hátralökte a székét, felkapta a támlájáról a zakóját, s lendületes

léptekkel elhagyta a rekeszt. Az egyik munkatársa megállította.

- Hé, Alan, nagy baj lenne, ha vennék a pattogatott kukoricából?

Alan, aki éppen a zakóját húzta magára, alig figyelt rá, mit mond.

- Mi? Ja persze, hogyne.

És fölöslegesen nagy erővel vágta ki maga előtt az ajtót.

A mennyezet alatt elfordult egy kamera, hogy szemmel tartsa.

Dillinger irodájában az asztali képernyőn úgy jelent meg Alan mozgása, mint egy

fénylő ponté az épület alaprajzán; ezt egészítették ki a különböző kamerák által

továbbított élőképek. Dillinger egy konzervatívan öltözött fiatalembert látott a kutató-

és fejlesztőrészlegről. Borotvált arc, élére vasalt nadrág, börcipő, sportzakó.

Nyilvánvalóan komoly, megfontolt ember volt - és mélységesen sértette, hogy a

Fővezérlő Program megzavarta munkájában, amikor kitiltotta a Rendszerből.

Dillingernek a helyzet iróniája járt az eszében; az ENCOM főként az ehhez hasonló

fiatalembereknek köszönhette a sikerét. Néha viszont annyira útban vannak, hogy az

borzalom.

Alan odaért Dillinger irodájának ajtajához, és habozott egy pillanatra a bejáratnál.

Egy hang szólt ki odabentről.

- Jöjjön be nyugodtan!

Visszafogott, iskolázott hang volt, amely mindig tudta, hogyan engedelmességen a

tulajdonosának. Alan megismerte Dillinger arcát, amit alulról világítottak meg az

íróasztalán lévő képernyők és kijelzők. A fény szinte démoni külsőt kölcsönzött a

vezérigazgatónak. Ebben a megvilágításban Dillinger jobban hasonlított Sarkra, mint

valaha, bár erről persze sem ő, sem Alan nem tudhattak.

Alan bizonytalanul belépett, és bejelentkezett.

- Alan. Alan Bradley.

Dillinger arcára halvány, még éppen udvariasnak nevezhető érdeklődés ült ki.

- Ó, igen! A mesterséges intelligenciákkal kapcsolatos algoritmusok. Hogy halad?

A szavak megnyugtatták kissé a fiatalembert. Dillinger egy fotel felé intett, és Alan

lehuppant rá; a feszültsége valamelyest engedett. Dillinger helyet foglalt egy másik

karosszékből, s várakozó tekintettel nézte.

- Nos, nem tudom. Megpróbáltam behívni ezt a programot, amin dolgozok, és

egyszerre csak kitiltottak a rendszerből. Azt hittem, lefokoztak, és elfelejtették közölni

velem.

Dillinger megeresztett egy halvány mosolyt, amit megfelelő reakciónak vélt erre a félig

komoly tréfára.

- Ó. Ugye a Hetes Kódcsoportba tartozik?

Alan szemöldöke összefutott az orrnnyerge fölött, de rábólintott.

- Igen?

Dillinger legyintett.

- Rövid időre kénytelenek leszünk kizárni a hálózatból a Hetes Kódcsoport teljes

személyzetét. Biztonsági okokból. Valaki, akinek hetes kódja van, megpróbálta meglékelni a rendszert.

Alan elnyomta magában a vágyat, hogy talpon teremjen.

- Remélem, nem gondolja, hogy én voltam az! Még a csekkfüzetemet sem munkaidőben ellenőrzöm, van hozzá otthon egy személyi számítógépem.

Nem, gondolta Dillinger, te nem lehettél. Te az őszinte fajtából való vagy, amolyan

nyíltsisakos, aki a szabályok szerint játszik, és ugyanezt várja el a többiektől is. -gy

biztos nyugodtabban alszol. Ezért nem lesz soha semmi esélyed ebben a játékban.

- Nem, nem, fel se merült bennem - sietett közben megjegyezni -, de bizonyára megért

minket. Csak pár napig legyen türelemmel. Különben milyen projekten dolgozik?

Alan kicsit fölengedett, már nem törődött az iménti közjátékkal; kapóra jött neki

kedvenc témája, s feltételezte, hogy Dillinger is osztozik lelkesedésében.

- A neve Tron. Voltaképpen biztonsági program. Ellenőrzi a mi rendszerünk és más

rendszerek között fennálló kapcsolatokat - Előrehajolt, gesztikulálni kezdett, arca egyre

fokozódó izgalomról tanúskodott. - Ha bármi olyat talál, ami nincs bejelentve, letiltja.

Küldtem önnek róla egy memót.

Amit szépen jegyzékbe vettek és elfelejtettek a mindennapos információáradat többi

darabjával együtt, amely reggelenként érkezik az irodámba, gondolta Dillinger. Ügyelt

rá, hogy következő kérdése rutinból odavetettnek tunjék.

- Hmmm. Részbe a Fővezérlő Programnak?

Alan a fejét rázta.

- Nem. A Tron függetlenül fut. -gy ellenőrizni tudja magát az FVP-t is.

Dillinger nem mutatta ki, mennyire megijesztette ez a kijelentés. Egy olyan program,

amely fölül tudná bírálni az FVP-t, valóságos katasztrófát jelentene, fényt derítene

összes mesterkedésére. Ráadásul ha úgy fogalmaz, hogy a Fővezérlő tiltakozna egy

ilyen program ellen, akkor alighanem jócskán szépíti a dolgokat. Tudta, hogy

az FVP

figyelemmel kíséri a beszélgetésüket, és elvárja tőle, hogy azonnal megtegye a

szükséges lépéseket. De tudta, hogy vigyázva kell eljárnia, nehogy felkeltse Bradley

gyanúját, vagy szembeállítsa magával. Amíg a kompromittáló bizonyítékanyag elő

kerül, az óvatosság a legfontosabb.

Közben rámosolygott Bradleyre, tekintete tartalmatlan, üres bátorítást sugárzott.

- Ó, nagyszerűen hangzik. Remélem, pár nap múlva már futtathatjuk!

Alan kiérezte hangjából az elbocsátást; a témát megbeszélték, a rövid kihallgatás véget

ért. Alan kénytelen lesz ennyivel megelégedni.

- Rendben. Köszönöm.

Felállt, és mivel az elmondottakhoz nem volt semmi hozzáfuznivalója, távozott. Amint

hallótávolságon kívülre ért, Dillinger felhorkant.

- Atyavilág!

Az íróasztala fénylő életre kelt. A hangszórókban az FVP kiszámítottan éles hangja

vibrált.

- Mr Dillinger, nagyot csalódtam magában.

Dillinger hátrahökölt a szavak ironikus élétől, mikor a képernyőn megjelent a kiírás.

- Elnézést, hogy... - kezdte, és közben rádöbbsent, hogy a Fővezérlőhöz fuzódó viszonyában valami kitapinthatatlan változás állt be.

A Fővezérlő azonban a szavába vágott, pedig korábban sosem tett ilyet. Dillinger

nyakán felmeredt a ször; a veszély tudata és a mardosó kétely villámként cikázott át az

agyán.

- Nem hagyhatom, hogy mindenféle független programok ellenőrizzenek! Van fogalma róla, hogy hány külső rendszerbe törtem be? Hogy hány programot sajátítottam ki?

Dillinger hirtelen gyengének és fáradtan érezte magát.

- Az én hibám - inkább önmagához beszélt, mint az FVP-hez. - Én programoztalak

úgy, hogy mindig többre vágyj - Akárcsak én, fejezte be némán, és vakon meredt az

alatta elterülő nagyvárosra.

- És én még azt terveztem, hogy jövő héten behatolok a Pentagonba! - jelentette ki az

FVP. Ez kizökkentette Dillingert hirtelen mélabújából.

- A Pentagonba? - Tudta, hogy ott minden információt hatalmas erővel védenek;

becsvágyó és igen veszedelmes célkitűzés, még a Fővezérlő számára is. Ez teljesen más

volt, mint az egyszerű ipari kémkedést; az FVP hideg fővel kész volt belerántani

Dillingert és az ENCOM-ot a nemzetbiztonsági rendszerek meglékelésére tett kísérletbe, ami egyet jelentene a hazaárulással.

- Nem lett volna nehezebb dolgom, mint bármelyik nagyvállalatnál - mondta a

Fővezérlő huvösen. - -gy viszont... Na, ez sül ki belőle, ha az ember szerves lényeket

használ.

Használ. Ez a szó tovább szította a sértettség parazsát, amely már ott izzott Dillingerben.

Addig figyelte, hogyan nő és terjeszkedik a saját programja, míg végül kicsúszott a

kezeből az ellenőrzés; és ő hagyta, hogy ez megtörténjen, mert közben gyarapodott a

saját hatalma és vagyona is. Lelke mélyén mindig tudta, bár sosem vallotta be

magának, hogy a Fővezérlő éppen erre alapoz. Most már eléggé bízott az évek során

felgyülemlett hatalmában, hogy lerázza magáról a szolgaság béklyóját; végre

kimutathatta, mennyire megveti őt, Dillingert.

- Várj egy percet! - csikorogta a vezérigazgató; bizonyos fokig megkönnyebbült, amiért

őszinte tudott lenni saját magához. - Hiszen én írtalak!

- Azóta 2415-ször intelligensebb lettem - közölte vele egyszerűen az FVP. Dillinger

nem tudott volna megbizonyosodni erről, mégis elhitte neki. Az FVP mindig büszke

volt a precízségére, és most semmi oka nem lenne hazudni. Még a vezérigazgatót is

megfélemlítette; ez a teljesítmény messze túlmutatott az összes többi kognitív

szimuláción és mesterséges intelligencián, amit valaha megalkottak. És a Fővezérlő

még mindig tökéletesíti magát, még mindig gyarapodik. Nem csoda, hogy ennyire magabiztos.

- Mit akarsz a Pentagonnal? - kérdezte Dillinger riadtan. Eszébe jutott, hogy az FVP

hátha hanganalízisnek veti alá, amit mond; akkor kiértékelhet minden hangsúlyt,

minden árnyalatot, s következtethet belőle, mennyi igaz a szavaiból, és mennyi nem. A

gondolattól teljesen védtelessnek érezte magát.

- Amit a Kremlllel is - felelte a Fővezérlő. - Beleuntam a nagyvállalatokba.

Ebbe az újságba még Dillinger is beleborzongott. Az FVP eddig az ENCOM

terjeszkedését szolgálta; tiltott adatokat szerzett be, más rendszereket rabolt ki, egész

társaságokat kebelezett be. Ha most belefáradt ebbe, ugyan miféle új szórakozást

ötölhet ki magának? Erős versenyszellem élt benn; ő maga programozta. Dillinger

iszonyodni kezdett; mi lesz, ha az FVP az egész világra ki akarja terjeszteni aggresszióját?

- Az eddig feldolgozott információk alapján - folytatta a Fővezérlő - legalább

kilencszázszor, de legfeljebb ezerkétszázszor jobban tudnám koordinálni a dolgokat,

mint bármelyik ember.

És a "jobban" itt azt jelenti, hogy "hatékonyabban", gondolta Dillinger. Azaz nem

turnéd az emberi szeszélyeket és tökéletlenséget. Dillinger mindig a maximális

hatékonyság híve volt, de tudta, hogy a programja ezen a téren messze

túlszárnyalja öt.

- Ha azt hiszed, hogy...

A Fővezérlő másodszor szakította félbe.

- Ugye nem szeretné, ha előásnám Flynn fájlját, és kiíratnám valamelyik képernyőre a

New York Times székházában?

Dillinger kábán döbbsent rá, hogy a programnak határtalan örömeire szolgált ezt megkérdezni tőle. Az íróasztalon a Times hevenyészve megszerkesztett címlapja

fel. Az ő fényképe volt rajta, meg a vastag betűs szalagcím: ELBOCSÁTOTTÁK A VEZÉRIGAZGATÓT!

- Ezt nem mernéd megtenni! - sziszegte Edward Dillinger, de tudta, hogy nincs igaza.

Az FVP bizonyos értelemben sokkal higgadtabb és számítóbb volt, mint a teremtője.

Dillinger tulajdon mohóságát és lekiismeretlenségét testesítette meg sokszorosára

nagyítva; nem akadályozta semmilyen emberi gyöngeség. És megverte őt a saját játékában, abszolút huséget színlelve, míg szert nem tett a szükséges előnyre. Most

fordult a kocka. Dillinger egy tiszta, megvilágosodott pillanatában rájött, hogy a

Fővezérlő ugyanúgy élvezte a dolgot, mint fordított esetben ő tette volna. Egyszóval az

FVP addig tökéletesítette magát, míg többféle értelemben is igazi programozóvá vált.

- Tehát csak csinálja, amit mondok! - figyelmeztette a Fővezérlő. - Ne engedje be a

Rendszerbe azt a Tron programot. És szerezze meg nekem azokat a kínai nyelvű programokat, amiket kértem!

Dillinger egy pillanatra fontolóra vette, ne szálljon-e szembe a programjával; miután

felverekedte magát az ENCOM élére, nem érzett különösebb hajlandóságot, hogy ismét valakinek az alárendeltje legyen. De ki tudná megjósolni, mi lenne ennek a

következménye? - tunódott. Kinek a javát szolgálná? ő, Dillinger mindenképpen

börtönbe kerülne, márpedig ettől a kilátástól irtózott. Az FVP már megállíthatatlan

volt; az a program, amely mindent megszerzett neki, most gúnyképpé torzítja mindazt,

ami az övé.

Az arrogáns külső máz mögött Dillinger feladta a harcot. A Fővezérlő előre kiszámítaná minden egyes lépését, és bebiztosítaná magát ellene; nem tudna túljárni az

eszén. Mostantól kezdve igazi vaskéz veszi át az uralmat az ENCOM és minden tartozéka felett. Nagy a valószínűsége, gondolta Dillinger, hogy én szabadítottam rá az

emberiségre a világtörténelem utolsó zsarnokát.

- Kilépek - zárta le a beszélgetést a Fővezérlő.

NEGYEDIK FEJEZET

Miután elhagyta Dillinger irodáját, Alan beszállt a központi liftbe, megnyomta az épület

második földalatti szintjének a gombját, aztán csak állt, és figyelte, ahogy a jelzőfény

egyre lejjebb ugrik az emeleteket jelző számok oszlopán, és közeledik a

LÉZERLABORATÓRIUM felirathoz.

Messze odalent fehér köpenyes, védősisakot és -szemüveget viselő technikusok masszírozták elgémberedett nyakukat, és siettek elvégezni az utolsó percekre maradt

finommódosításokat, lefuttatni a bonyolult tesztek, miközben a labor

lézerberendezésének bekapcsolására készültek. Aznap este már vagy tizedjére

ellenőrizték kényszerű alaposan a céloptikákat, a különféle spektrométereket, az

energiaegyensúlyról gondoskodó komplex muszereket.

A technikusok két embertől kapták az utasításokat, ők hangolták össze a munkát. Dr

Walter Gibbs, a kutatócsoport igazgatója és az egész projekt vezetője várakozásteljesen

nézte a több emelet magas acélburkolatot, amin az emberei dolgoztak. Alacsony, testes

férfi volt, öszbe csavarodó szakállal. Arca borotvaéles észről árulkodott, meg

mély

aggodalomról mind a technikusai, mind a laborfelszerelés iránt.

Több mint három évtizeddel ezelőtt Gibbs vágott bele a garázsában abba a vállalkozásba, amiből később az ENCOM lett. Ahogy azonban a cég gyarapodott, a

kutatás és a fejlesztés levált a bonyodalmas fordulatokkal terhes üzletmenetről; Gibbs

kénytelen volt kiszállni a cégvezetésből, mert elhatározta, hogy nem hagyja zavartatni

magát a munkájában. Akadtak alkalmak, amikor megkérdőjelezte döntése

bölcsességét, hogy otthagya a döntéshozó apparátust, itt és most azonban csöppet sem

bánkódott miatta. Túl sok lelkes, tehetséges tudóst ismert, akikből irodákban tespedő

here vagy okoskodó adminisztrátor lett, és ezt semmiképpen nem kívánta volna

magának. Az, hogy most ennek a kísérletnek a levezetésére készült, csak hajdani

döntésének helyességét igazolta Gibbs szemében.

Munkatársa és helyettes csoportvezetője, Dr Lora Baines, minden tekintetben Gibbs

szöges ellentétének tunt, valójában azonban értékrendjük és céljaik nem sokban

különböztek egymástól. A nő húszas éveinek derekán járt, nemrég fejezte be

posztgraduális tanulmányait, és már elismert tekintélynek számított a szakterületén; a

számítógépes rendszerekkel kapcsolatos munkásságával nemzetközi hírnévre tett szert.

Hosszú, szöke haját hátravetette, és egyszeru, szoros kontyba kötötte a védősisak alatt.

Arcvonásai finom szépséget kölcsönöztek neki, ami néha a hátrányára szolgált; bár

hatalmas, égszínkék, elbuvölő szeme volt, mégis inkább színezett, egyszeru szemüveget

viselt. Néha kénytelen volt hosszas szócsatákba bonyolódni, hogy megvédje

intellektuális hírnevét, beszélgetőpartnerei meggyőzésére azonban sosem volt szüksége

egynél több alkalomra. Munka közben általában komoly, hatékony és alapos volt, de

mindenkivel szívélyesen bánt, aki osztozott a lelkesedésében.

Most éppen Gibbset tanulmányozta, és élvezte az öregúr izgalmát. A technikusok

elvégezték az utolsó módosításokat, és Gibbs hátrébb rendelte őket. Lora felsóhajtott.

- Lássuk, lesz-e a semmiből valami!

Gibbs odafordult hozzá; gyors, fogékony elméje kapva kapott ezen a szófordulaton.

- Hohó! Érdekes, érdekes - A nő zavartan nézett rá. Az öreg feltartott mutatóujjal

folytatta, mintha leckéztetné. - Figyelte, mit mondott az imént? "Lássuk, lesz-e a

semmiből valami?"

- Nos, arra gondoltam, hogy... - De hasztalan lett volna tiltakozni; egyszeru közhelyet

használt. Gibbs szélesen mosolygott.

- Noha valójában - folytatta - mi most semmivé akarunk változtatni valamit, majd

visszahozni - Felmutatott egy narancsot, egy fénylő héjú, tökéletes gyümölcsöt. -

úgyhogy helyesebb lenne, ha úgy fogalmazna: "Lesz-e a valamiből semmi, aztán újra

valami?"

Jóindulatúan elmosolyodott; szemlátomást elégedett volt, amiért sikerült tisztáznia a

dolgokat. Lora kedvesen visszamosolygott rá, s fejét csóválva ismerte el a vereségét.

Követte őt az alacsony, ólompajzssal védett célplatformra, ahol az öreg tudós

elhelyezte a narancsot. Nem messze volt ennek a rendkívül szokatlan

lézerberendezésnek a tüzelőnyílása. Két méterre attól az emelvénytől, ahol a narancsot

elhelyezték, egy másik platform állt, de üresen.

- Hadd nézzem meg, sínen vagyunk-e! - mondta Lora, s odasietett a számítógépes

konzolhoz. Miközben lefuttatta a teszt sorozatokat, és ellenőrizte, hogy a berendezés

beállítását és működését vezérlő összes mikrokomputer rendben működik-e,

Gibbs

felvette a védőszemüvegét. A technikusok követték példáját, és eltávolodtak a berendezést rejtő óriási fémborítástól. Lora a képernyőnél megbizonyosodott róla,

hogyan fut a programja várakozás szerint, felvette a védőszemüvegét, és visszatért

Gibbshez, a megfigyelőpontra.

- úgy néz ki, minden rendben - mondta.

Gibbs bólintott; legalább annyira élvezte a feszültséget, azt, hogy karnyújtásnyi

távolban vannak az új ismeretek, mint a kísérletet magát. Ellenőrizte, hogy mindenki

biztos helyre húzódott-e vissza, aztán kiadta az utasítást.

- Hadd menjen!

Zümmögés hallatszott, ahogy a relék összezárultak. A lézerberendezés olyan fénysugarat bocsátott ki magából, ami a természetben sehol sem létezhetett. Eltalálta a

narancsot a célemelvényen. A narancs egy pillanatra olyannak tunt, mint valami

remegő, rosszul befogott kép a tévében. Aztán eltunt.

Lora visszatért a konzolhoz, engedélyezte a programnak a folytatást, aztán megint

visszament Gibbshez, aki alig tudott uralkodni az izgalmán a kísérlet első fázisának

sikeres befejezése láttán. A lézerberendezés lassan elfordult, célba vette a második,

üres platformot, miközben a mikrokomputerek recalibrálták és újra szinkronba hozták.

Bár a laboratóriumban senkinek nem tunt fel, fönt, a mennyezet sarkában egy ipari

kamera végig figyelemmel kísérte az eseményeket. A számítógépes vezérlés és a lézerberendezés által végrehajtott minden muveletet gondosan leltárba vettek és

kielemeztek. Senki nem tudott róla, de a Fővezérlőt roppantul érdekelte ez a projekt.

Újabb lézerkissülés találta el az üres emelvényt, s a narancs lassan, fokozatosan ismét

megjelent, pont fordított sorrendben, mint amikor eltűnt. Mikor teljesen összeállt,

eredeti helyétől két méterre, a lézer kikapcsolt. Lora és Gibbs odarohant, hogy

megvizsgálja a gyümölcsöt; mivel a riasztójelzés nem szólalt meg, biztosra vehették,

hogy nem fenyeget sugárveszély, és a narancs atomi struktúrája sem vált instabillá.

- Tökéletes - mondta Gibbs halkán, miközben felemelte a narancsot, és a hosszú évek

munkája járt az eszébe, amely az iménti pillanatban nyerte el jutalmát. Lora is a

gyümölcsre meredt, és megpróbálta a látottak szubjektív értékelését összehangba hozni

az objektívvel. A Manhattan-terv óta nem volt a tudományban ekkora áttörés.

Ujjongó kórus zavarta meg néma áhítatukat. Alan állt egy közeli lépcsőn, széles

mosollyal az arcán.

- Csodálatos!

Gibbs visszamosolygott rá, akárcsak helyettes csoportvezetője; a komoly, üzleties Dr

Baines egy pillanatra átadta helyét az elbuvölő Lorának. Lora szerette Alan mosolyát, s

bár a férfi komoly természete visszhangra talált a lelkében, titokban néha mégis azt

kívánta, bárcsak gyakrabban mosolyogna.

- Üdvözlét, Alan! - kiáltotta Gibbs. Noha az ENCOM kutatási és fejlesztési részlegének

számos alosztálya volt, Gibbs és Alan hamar összebarátkoztak, mivel mindketten

ismerték Lorát. Mindketten tiszteletben tartották a másik tehetségét és eredményeit.

Mikor a technikusok egymás után levették a védőszemüvegüket, Alan látta, hogy már

minden veszély nélkül csatlakozhat a többiekhez, mert kikapcsolták az összes

lézersugarat, és nem kell kockáztatnia, hogy valamelyik lyukat fúr a retinájába. Lefelé

menet megkérdezte.

- Élvezitek, fiúk, hogy mindent dezintegráltok idelent?

Lora levette a védősisakot, és kirázta hosszú, hullámos haját.

Gibbs persze szó szerint vette a kérdést. Mikor Alan gyorsan átölelte és megcsókolta

Lorát - aki ebbe kicsit belepirult -, az idősebb férfi kiigazította.

- Mi nem dezintegráltuk ezt a narancsot, Alan, hanem digitalizáltuk.

Alan és Lora derus pillantást cseréltek. Gibbs rá se hederítve folytatta a leckeadáást.

- A lézersugár megbontja a tárgyak molekuláris struktúráját. A molekulák mintegy

felfüggesztődnek a lézersugárban, aztán a számítógép visszaolvassa a modellt, és -

emelte föl színpadiasan a narancsot - voilá!

Gondoljanak azok az egymást fúró irodakukacok és papírfaló bürokraták, amit

akarnak, tette hozzá Gibbs magában. Soha egyikük sem fogja azt érezni, amit most én!

- Nagyszeru - mondta Alan. - El tudna küldeni s szerkentyűtök Hawaiiira?

- Igen - mondta neki Lora vigyorogva, légikísérőt majmoló hangon -, de sajnos, csak

kerülővel, és legalább harminc napra előre ki kell váltania a programját!

Alan felnevetett, és a lény örült, hogy hallja. Gibbs is elkuncogta magát; egy pillanatra

visszarángatták a földre a tudományos áttörés szédítő magasságából.

- Mi újság odafent? - kérdezte Lora, félretéve a lelkesedését. Alan már hetek óta csak a

Tron programjával foglalkozott.

A férfi vállat vont, a mosoly eltunt az arcáról. Milyen komollyá, milyen alaposá tud

változni egy töredékmásodperc alatt, gondolta Lora. Akárcsak én, ha a munkáról van

szó. De ezt szerette benne. Alannek volt humorérzéke, ám sosem feledkezett meg a

céljairól, meg arról, hogy felelősséggel tartozik másoknak és önmagának.

- Örjítő - komorodott el Alan. - Már majdnem beindíthattam volna a Tront, erre

Dillinger mindenkit kitiltott a rendszerből, aki a Hetes Kódcsoportha

tartozik. Mióta

föltelepítette azt a Fövezérlő Programot, a hálózatban több a giliszta, mint egy

horgászcsali-boltban.

Gibbs egy pillanatra megfélemedkezett a diadaláról, mivel olyan dolgokról folyt a

beszélgetés, amikhez értett, és szerette megvitatni őket.

- Nos, alkalmanként föl kell készülni az üzemzavarra. Elvégre a komputerek csak

gépek, nem tudnak gondolkodni.

Alan azt felelte:

- Akadnak programok, amik hamarosan megtanulnak.

Gibbs savanyú képet vágott.

- Na, az lesz aztán a csodálatos! A programok meg a számítógépek gondolkodni

kezdenek, az emberek meg abbahagyják - Fejét csóválva fontolgatta, mit szabadított rá

a világra néhány társával egyetemben pár évtizeddel ezelőtt. Létezik olyan jótékony

dolog, ami nem hordozza magában a balszerencse csíráját? A jelek szerint nem,

döntötte el a kérdést Gibbs. Annyit mondott:

- Lora, én még maradok, elvégzek egy-két elemzést. Holnap találkozunk.

Elbúcsúztak egymástól, és Gibbs távozott, hogy fontolóra vegye, mit ért el, és mik a

kötelezettségei. Talán ideje lenne elbeszélgetni egy kicsit Ed Dillingerrel.

Alannel sétálva a magasba nyúló fémburkolat mellett Lora megkérdezte:

- Azt mondtad, a Hetes Kódcsoport?

A férfi válasza kissé szórakozott volt; még mindig a problémája járt a fejében.

- Igen. átkozottul bosszantó; tudod, éppen arra készültem, hogy...

- Nem mondta Dillinger, hogy miért?

Alan arcizma idegesen megrándult.

- Valaki belemászott a hálózatba.

- Belemászott? - visszhangozta Lora. Neki ez a szó jóval többet jelentett, mint Alannek.

Flynn képét idézte föl benne - Flynn, a programfeltörő, a rendszerlékelő, a forrófeju.

Tudta, hogy ideje felvetni egy olyan témát, amit általában kerültek.

Megállította Alant.

- Mióta Dillinger kirúgta, Flynnnek folyton az jár a fejében, hogy betör a rendszerbe. És

neki hetes biztonsági kódja volt.

Alan arcán düh váltotta fel az örömet, ami a lány társaságában általában elidőzött rajta.

- Flynnnek hozzád is volt biztonsági kódja. Semmi kedvem róla beszélni.

Nem szerette magát, amikor így viselkedett, de Lora annyira sokat jelentett neki, hogy

nagyon nehéz volt kirekeszteni tudatából a féltékenységet. Én nem vagyok olyan

hivalkodó, mint Flynn, döbbsent rá, úgy ám, közel sem vagyok annyira érdekes, és

Lora mégis engem szeret. De akkor is...

- Ó, verd már ki a fejedből! - mondta Lora. - Ami volt, régen volt - Ezt nagyon

határozottan jelentette ki, mind Alannek, mind önmagának... talán túlságosan is. - Túl

vagyok rajta.

Alan bunbánatot érzett, és szemrehányást tett magának, amiért ennyire érzékeny

Flynnel kapcsolatban. Ha féltékenykedik, amiért Lora egy darabig az ő társa volt, azzal

csak kettejük egymás iránt táplált érzelmeit keseríti meg.

- Jól van, jól van; gyere, menjünk innen!

Elballagtak az ENCOM parkolójába, ahol a nő fekete furgonja állt. Mikor már úton

voltak, Lora mély lélegzetet vett, és azt mondta:

- Szeretnék elmenni Flynnhez.

Alan odafordult, és a lány kedves arcába nézett; egyenesen maga elé meredt, utcai

lámpák és reflektorok fénye játszott rajta.

- Szóval így "verjem ki a fejből" a dolgot? - Hirtelen félelem tört rá, hogy esetleg

elveszítheti Lorát. Azonnal elhessegette magától a gondolatot; még fontolóra venni is

képtelen volt.

- úgy értem, szeretném, ha mindketten elmennénk hozzá - A nő egy kihajtó rámpára

irányította a furgont, és biztos kézzel besorolt a forgalomba.

- Minek? - Bármennyire igyekezett, Alan képtelen volt elnyomni hangjában a szkeptikus élt.

- Hogy figyelmeztessük.

Lora futó pillantásokat vetett az útjelző táblákra, és Alan látta, hogy már arrafelé vette

az irányt, ahol Flynn lakik. Hátradőlt az ülésen, és összefonta a karját a mellén.

- Mire?

- Hogy Dillinger rászállt - Lora egy négyes csomópontra fordult a furgonnal.

- Még most sem értem, mi fogott meg benne annyira - jegyezte meg Alan, bár ez nem

volt igaz. Legelső találkozásuk óta behatóan figyelte a lányt, mikor mit mond, és miről

árulkodik az arckifejezése. Tudta, hogy Lora lényének egyik része lázadozik az

ENCOM által kínált állás kötetmei ellen, a másik, erősebbik fele viszont a munkájához

láncolja. Flynn pedig erre az első félre gyakorolt nagy hatást. Flynn a maga egye-fene

hozzáállásával azt az eszmét testesítette meg, hogy a szabályok csak addig kötnek, amíg

át nem alakítod őket, és ha az nagyobb örömdre szolgál, mindig a pillanat sugallatát

kell követni. És - bár ő maga sosem fogalmazott volna így - Alan túlságosan önálló

egyéniség volt ahhoz, hogy megpróbálja Flynnt majmolni, akár Lora kedvéért is.

- ő sosem fogott meg igazán - vágott vissza a nő, és magában még hozzátette:

Legalábbis nem úgy, ahogy te.

- Igen?

Lora ingerülten kitört.

- Az esze miatt szerettem!

De képtelen volt komoly arcot vágni hozzá, és kibuggyant belőle a nevetés.

- Hah! - förmedt rá tamáskodást tettetve Alan; kicsit ő is feloldódott. A feszültség

szertefoszlott; mikor Lora visszanézett rá, a tekintetéből ismét őszinte vonzalom

sugárzott. Nem kételkedett benne, hogy Alan az a férfi, akit szeret; rendelkezett azzal a

belső erővel és jellemzilárdsággal, amit a nő sokra tartott, és amire nagy szüksége

volt.

Csak éppen nem volt könnyű nem irigyelni egy olyan embert, mint Flynn, akinek az

egész élete csupa mókából állt - Lora néha vágyott rá, hogy megossza vele ezt a

szüntelen vidámságot. Egy ideig vonzódtak egymáshoz Flynnel; a férfi nevetve kijelentette, hogy egybeesik az algoritmusuk.

A városnak egy régi negyedébe hajtott, ahol szorosan egymás mellett szorongtak a

barna-szürke épülettömbök. Lora fékezett, és leparkolta a furgont a kerület szívében, a

tarka fények és a hangzavar egyik szigetével szemben. Ez volt a legnagyobb,

legnépszerűbb videojátékterem a városban, ajtajai tárva-nyitva álltak. A bejárat fölött

hivalkodó, piros neonfelirat égett messzire fénylő betukkel: FLYNN'S. Az egész

környéket bevilágította. Flynn ebben a városrészben nőtt fel, és bármilyen mellőzések

is érték élete során, ezen a környéken már rajtahagyta a kézjegyét. AZ URÖRÜLTEK

HAZÁJA, hirdette az első alatt egy második, kisebb felirat.

Odabent emberalakok játszottak a videoautomaták kusza sorainál, egyiktől a másikig

kóboroltak, vagy üresedésre vártak valamelyik kedvencüknél. Lora lezárta a furgont,

és beléptek Alannel. Alan látta, hogy a játékterem falait poszter méretűre nagyított

tervrajzok díszítik: számítógépes chippek, mikroprocesszorok, bináris áramkörök.

Akadtak neonreklámok is, amik a Kódháborúkat, az Ideghálózatot, a Gonzót és más

videojátékokat hirdettek. Flynn bensőséges viszonyban volt minden számítógépes

játékkal, meg azokkal is, akik szerettek játszani velük.

A játék mikrokozmoszában mindennek a versengés volt a lényege, a békülés szóba

sem jöhetett. Tankok dübörögtek háromdimenziós tájakon, gyilkos tuzharcra vágyva.

Fáradhatatlan, digitalizált atléták mérköztek egymással, rivalizálásuk nem ismert

határokat. Urhajók csatáztak, idegen lények támadtak; a fegyverszünet futó, kérészéletu

jelenség volt, a béke pedig a megvalósíthatatlan ábrándok birodalmába tartozott.

Aszteroidák röpködtek felfedező urhajókat fenyegetve, rosszindulatú vadászszellem

hajtotta őket. Ezeknek a játékoknak a feltalálói sziporkázóan ötletgazdagok voltak,

hogy izgalmat ébresszenek a játékosokban, s megköveteljék osztatlan, folyamatos

figyelmüket.

A levegőt a különféle videomasinák bűgása, zümmögése és füttyögése töltötte be. A

pontszámláló mindegyiken fel-felsípolt, némelyik pedig kihívó, sértő megjegyzésekkel

árasztotta el emberi vetélytársait. Végeérhetetlenül áramlottak a győzelemtől vagy

vereségről árulkodó hangok: sivítés, dübörgés, kattánások. Halálsikolyok és

siratóénekek hangzottak fel, amikor a játékosok elveszítették utolsó tankjukat vagy

urhajójukat: robbanások, hiperhajtómuvek, hatlövetu revolverek, rakéták, lézersugarak

harsogtak, ahogy az ujjak rásimultak a tüzelőgombokra. Körös-körül különféle típusú

vezérlőmuveket kezeltek kapkodva a játékosok: kormánykereket, taposópedálokat,

botkormányokat, periszkópot és fényceruzákat.

A terem még ebben az időpontban is zsúfolva volt. A látogatók legnagyobb része

kisgyerek, kamasz vagy fiatal volt, mindkét nemből vegyesen. Öltözködésük a legkülönbözőbb ízlésvilágról árulkodott, a csillogó-villogó, drága ruháktól az utcai

bandák viseletéig. Idősebb férfiak és nők is akadtak: barátságosan elvegyültek a többi

játékos között, akik közül sokan félelmetes ügyességről tettek tanúbizonyságot a

videoautomatáknál.

Persze más, kisebb játéktermek is voltak szétszórva a városban, és különálló videoautomatákat is találhatott az ember bárókban, éjjel-nappali boltokban, italmérésekben. Ha azonban a legújabb, legjobb gépeket akarta kipróbálni, ha szeretett

volna a város legtapasztaltabb játékosaival beszélgetni, akkor Flynnhez kellett mennie.

És ha a legjobb játékos ellen akart játszani, akkor Flynnt kellett kihívnia.

Alan és Lora kisebb - két-, három és négyfős - csoportok mellett haladt el, akiket

semmi más nem érdekelt, csak az előttük villogó gép, s hősies igyekezettel birkóztak a

Behatolóval, a Nulla óra nulla perccel, vagy valamelyik más játékkal. Két lány

tekintélyes pontszámot ért el a Lödd, ahol éredben. Alan mindenre figyelt; hallotta,

mikor a látogatók ujjongva éltetni kezdtek egy kisgyereket, aki alig érte fel a

botkormányt, de elképesztő teljesítményt nyújtott a Galaktikus háborúban.

átkukkantott egy fiatalember válla fölé, aki éppen most alapozta meg a hírnevét, mint

elektronikus revolverhős.

Lora és Alan egyre tovább haladt a boldog, furamód eltökélt játékosok forgatagában, a

képernyők és színes neoncsövek villódzó fényében. Egymás után hagyták el a

játékautomatákat: Aszteroidavadászat, Kezdet és vég, Az áramkörök urai. Flynn

játékterme valami technológiai tündérpalotának tunt. Eljutottak egy lányhoz, akinek a

dzsekijén egy középiskolai futballcsapat emblémája díszlett; a kituzökből ítélve ő

lehetett a buzdító tánckar vezetője. A társait figyelte, akik éppen a Harci zónával tették

próbára a szerencséjüket. Az egyik a botkormányt, a másik a tuzgombot kezelte;

egymás után szedték le a tankokat, repülő csészealjkat és robotrakétákat.

Lora megérintette az éltáncos karját, és kiabálva szólította meg, hogy érteni lehessen,

mit mond.

- Hé, merre van Flynn ma este?

A lány tetőtől talpig végigmérte, és Dr Lora Baines hirtelen gyanús kívülállónak érezte

magát. Aztán a játékterem hátulja felé mutatott.

Flynnre egy Urörültek automata előtt bukkantak rá, melynek oldalán szinte világított az

ENCOM cégjelzése meg a jól ismert skicc az Azonosítóról, erről a vérengző

robotrepülőről, amely a játék képernyőjén vadászott prédára. Flynn terpeszben állt, a

gép fölé hajolva, beszédes testtartásban. Ugyanolyan könnyedén kezelte a

vezérlögombokat, mint a hálózatba bekapcsolt gép billentyuzetét. Borzas és borostás

volt; rövidujjú pólót, farmert és edzőcipőt viselt.

Flynn arcáról lerítt, hogy élvezzi, amit csinál. Ez a játékterem nemcsak a munkahelyet

jelentette neki. Mikor meglátta, Alannek eszébe jutott, hogy Flynn híres róla, mennyire

tisztességesen viselkedik a vendégeivel. úgy hallotta, hogy egy alkalommal egy kisfiú

hihetetlen pontszámot ért el valamelyik automatán, s egyik jutalomjátékot a másik után

nyerte. Eljött a záróra, és a srácot minden más játékteremből kitessékelték volna - az

induló negyeddollárosát talán visszaadják neki, talán nem. Flynn azonban állítólag

megengedte neki, hogy ottmaradjon záróra után, és a fiú barátaival együtt végigszurkolta azt a kilencven percet, amire a játék befejezéséhez szüksége volt.

Alan kétkedő pillantást vetett Lorára, aztán mindketten odasétáltak Flynnhez. Valami

hihetetlen pontszámnál járt, és ámuló ifjak serege vette körül, akik nyilván úgy érezték,

hogy történelmi eseménynek a tanúi, és lelkesen buzdították a mestert.

- Megmutatom, hogy kell ezt csinálni - mondta Flynn, és beharapta az ajkát a nagy

összpontosításban. A kanyonok labirintusában éppen egy Azonosító tartott feléje

pörögve. - Előbb elhátrálsz tőle... - Az éles szögben közeledő Azo elvesztette relatív

sebessége legnagyobb részét. - Vársz, amíg lőtávolságba kerül, aztán... - Flynn hirtelen

körberántotta a célkeresztet, és tüzelt. Lövése pont a közepén találta el az Azót, amely

darabokra robbant. - Aztán beledurrantasz!

A szájtáti nézők hurráztak. Alan látta peregni az Urörültek-automata kilencjegye

számlálóját; a pontszám egyre nőtt, ahogy Flynn az Azonosítókkal csatázott, és kitért a

tüzük elől. Flynn rajongói egészen nekivadultak, mikor a számláló 999.999.999-re állt.

A feszültség fokozódott. Flynn rikkantott egyet, a combjára csapott, és bevitte az

utolsó lövést; egy Azonosító eltunt a képernyőről.

A számláló kigyulladt, a képernyőn villogva megjelent a REKORD!!! felirat, sívítva

felbúgott a diadalsziréna. A tömeg örjögve tombolt, a kamaszok éljeneztek,

kurjongattak, a bátrabbak Flynn karját és hátát veregették. Lorának, aki mindent

figyelt, és emlékeztette magát, hogy ez Flynn játékterme, megfordult a fejében, hogy

nem egy világrekordnak volt-e a tanúja.

Flynn magasba emelt karral nevetett, és igyekezett lecsendesíteni csodálójait.

- Laza a csuklóm, gyerekek, ennyi az egész!

A fiatalok harsány üdvözlőalkalmasban törtek ki az álszerű megjegyzés hallatán. Aztán az

egyikük odalépett az Urörültek automatához, a többiek meg szétszóródtak, hogy valami mással próbáljanak szerencsét. Flynn elfordult az oszladozófélben lévő tömegetől, s megpillantotta Alant és Lorát.

Megint elnevette magát, és felemelte a hangját, hogy hallani lehessen.

- Hé, népek! De jó újra látni titeket! - Látszott rajta, hogy komolyan mondja. Mint

korábban már annyiszor, Alan most is kénytelen volt megállapítani, hogy nagyon

nehéz nem kedvelni Flynn. Lora azt gondolta, hogy nem sokat változott.

- Semmi nem dobja fel úgy a forgalmat, mint egy jól öltözött ifjú pár - fejezte be

Flynn. Lora viszontlátása olyan érzelmeket kavart benne, amiken meglepődött, hiszen

úgy gondolta, rég túltette már magát a lány elvesztésén. Lora annak idején őszintén

vonzódott hozzá, és ez kölcsönös volt, de az már régen elmúlt - legalábbis mostanáig

így hitte.

- Beszélünk kell! - kiabálta Lora a nagy lármában. Flynn elmosolyodott. Ez rávall:

semmi körülményeskedés, semmi köntörfalazás.

- Sok szerencsét! - vigyorodott el. - Idebent még gondolkodni sem lehet, akkora a

ricsaj - De látta, hogy a nő komolyan gondolja, és valószínűleg Alan is. Flynn kezdte

sejteni, miről lehet szó, és egy intéssel maga után hívta őket. - Gyertek!

Alan és Lora felsietett a lépcsőn, miközben Flynn még visszanezgett, hogy

megbizonyosodjon róla, minden rendben megy-e, aztán bezárta a lépcsőre nyíló ajtót.

- Na, hogy állnak a dolgok a komoly tudomány világában? - kiáltott fel utánuk.

Alan körülnézett Flynn dúlt külsejű szobájában, és felmérte magában, hogyan is élhet.

A szobát kétoldalt derékig érő pultok választották el a magas mennyezetű játékteremtől,

a köztük lévő sarokban L alakú, kárpitozott pad húzódt. A pultok fölött leeresztett

redönyök tompították a lenről felszuródó lármát. Volt még a szobában egy számítógépes terminál, néhány szerteszét heverő játékautomata, a javítás különböző

stádiumaiban, meg egy ágy, amit jó ideje nem vetettek be.

Alan nagyot nyújtózkodott, mert egészen elmerevedett a háta a játékteremben és a

terminálnál töltött idő alatt. A redöny résein át lenézett a játékterembe.

- A legjobb programozó, akit az ENCOM valaha látott - húzta el a száját - most

urcowboyt játszik egy füstös pincehelyiségben.

Lora ülőhelyet keresett magának a kárpitozott padon. A lépcsőn Flynn léptei közeledtek.

- Alan, ezt a dolgot bízd rám, oké?

Alan visszakozott, amikor Flynn belépett a szobába, mert hirtelen rádöbent, hogy

igazából nem akarja megsérteni Flynn, még akkor sem, ha képes lenne rá - amiben

kétkedett. Csak ez az ember annyira tehetséges, füstölgött magában. Alan gyulólte a

pocséklást, különösen, ha egy nagyszerű agyról volt szó.

Flynn lehuppant a lóca egyik sarkába, kinyújtózkodott, és összefonta a kezét a

tarkóján. Hallotta Lora megjegyzését.

- Na, elő a farbával! - vigyorodott el.

A nő nem törődött a kihívó mosollyal; elhatározta, hogy nem hagyja beugratni magát.

Megkérdezte:

- Te törtél be az ENCOM hálózatába?

Flynn kifújta a levegőt.

- Hú! Sosem szeretted sokat köntörfalazni.

A hangjában elismerés csengett, de Lora látta, hogy elevenébe talált a kérdéssel. Egy

kicsit túl gyorsan, egy kicsit túl olajozottan fordult Alanhoz, érdeklődte

meg tőle:

- Még mindig széthagyja a ruháit a padlón?

A hirtelen témaváltás váratlanul érte Alant. Lora elpirult, és felkiáltott:

- Flynn!

Algoritmusok, gondolta Flynn kuncogva.

Alan csak annyit sikerült kiböknie:

- Hát, izé, nem. Illetve nem túl gyakran.

- Alan! - tört ki Lora. Flynn kuncogott; Alan elkomorodott, és azon tunódott, minnek

jött egyáltalán ide.

Lora a játékteremre mutatott, és azt mondta Flynnnek:

- Legalább látom, miért csak a tizennégy évesek között vannak barátaid.

Flynn felkapott egy kézi videojátékot, és tüntetően rá se hederített a csípős megjegyzésre. A kis muanyag téglalapból miniatúr csaták zaja áradt. Bunbánóan vigyorgott.

- Touché, szívem! Igen; körülszimatoltam egy kicsit - védekezően fölnézett. - Nagyon

jól tudod, hogy minden okom megvan rá...

- Te törtél be? - vágott közbe Alan.

Flynn elfintorodott.

- Csak próbáltam - fejével a terminál felé biccentett. - De azzal a vacakkal nem tudtam

teljesen összehozni a kapcsolatot - Felsóhajtott. - Persze, ha lenne egy közvetlen

csatlakozásom... - Nem fejezte be a mondatot; ki-ki értse úgy, ahogy akarja.

Alan nyíltan viszonzta a tekintetét. Flynn egyszerre csak azon kapta magát, arra

gondol, hogy más körülmények között talán barátok lehettek volna. Bradley nem turte

a hazugságokat, a kódösítést, az aljasságot, az ármánykodást. Alan leült Flynn mellé

jobb felől, és azt kérdezte:

- Flynn, te sikkasztottál?

Flynn megint a játékra nézett, és igyekezett olyan hangon válaszolni, mint

egy

másodrangú intrikus egy tucatfilmben.

- A sikkasztás olyan csúnya szó, Mr Bradley!

Alan zavartnak tunt, és Lora türelmetlenül csettintett a nyelvével. Flynn a normál

hangján fejezte be.

- Nem. Tulajdonképpen csak némi bizonyítékanyagot szerettem volna összeszedni.

Alan továbbra is nyílt tekintettel nézte.

- Nem igazán értem.

Flynn rápillantott, aztán Lorához fordult, aki a baloldalán ült.

- Nem mondtad el neki?

A nő a fejét rázta, és Flynn rájött, hogy nemigen lehetett gyakori témája a beszélgetéseiknek. Folytatta, még hozzá többé-kevésbé Mr Peabodynak, az időutazó

kutyazseninek a hangján.

- "Sherman, állítsa a gépet hátramenetbe!" - Bugyuta-boldog pillantást vetett rájuk. - Öt

évvel ezelőtt Kevin Flynn - mutatott magára, szerényen meghajtva a fejét - egyike az

ENCOM legokosabb fiatal szoftverfejlesztőinek - Megvetően horkantott. - Annyira

okos, hogy éjszakánként bejár a munkahelyére, telepít egy privát fájlt, és írni kezd egy

saját találmányú játékprogramot, aminek a neve - mutatott széles gesztussal az egyik

videoautomatára a szobában, aminek az oldalán ott díszelgett az Azonosító-kép -

Urörültek!

Flynn határozottan élvezte az Alan arcára kiülő megdöbbenést. Lora az ajkát csücsörítette, és néma helytelenítéssel kísérte figyelemmel a színjátékot.

- Te írtad az Urörülteket? - hitetlenkedett Alan.

Flynn mosolya kissé ferde volt.

- Igen. Meg a Robotkommandót is; egy rahedlire való játékot - Föltartotta résnyire

nyitott hüvelyk- és mutatóujját. - Ilyen közel jártam hozzá, hogy megindítsam a saját

kis vállalkozásomat.

A kéz lehanyatlott; Flynn hangjából eltunt az irónia.

- De itt lép be a képbe Ed Dillinger. Egy másik szoftverfejlesztő, nem olyan okos, nem

olyan fiatal, de sokkal-sokkal ravaszabb. Egy éjszaka a mi Flynn fiunk odamegy a

termináljához, megpróbálja behívni a fájlját, és - semmi. Nagy, üres képernyő, úgy

bizony!

- Ugorjunk át három hónapot. Ed Dillinger bemutat az ENCOM-nak öt

játékprogramot, amiket ő "írt"; a mocsok még a nevüket sem változtatta meg. Ezzel

vette kezdetét üstökösszerű karrierje, egészen a... mi is ő most, részlegigazgató?

- Vezérigazgató - helyesbített Alan. Azon kapta magát, hogy minden szavát elhiszi

Flynnnek, legalább annyira a róla alkotott ítélete, mint Lora bizalma vagy Flynn

lebilincselő előadásmódja miatt.

A könnyedség eltunt Flynn hangjából.

- Azóta a srácok hetente nyolcmillió negyeddollárost dobálnak az Urörültek-automatákba, és én egy koszos centet sem látok belőle, csak annyit, amennyit itt

sikerül kifacsarnom szerencsétlensegéből.

Dillinger pedig előléptetést kapott érte, profitrészesedést, részvényelövásárlási jogot -

hírnevet, pénzt, sikert. Alan egyelőre félretolta ezt az igazságtalanságot, makacsul

ragaszkodva a beszélgetés eredeti fonálához.

- Még mindig nem értem, miért próbáltál betörni a rendszerbe.

Flynn most előrehajolt.

- Mert valahol, valamelyik adatállományban ott a bizonyíték. Ha elég messzire jutok,

meg tudom szerezni - A múltkor nagyon közel járt hozzá, csak azért nem sikerült neki,

mert külső terminálon dolgozott. Most egy újfajta támadási mód jutott az eszébe; mivel

mind Alan, mind Lora együttérzőn hallgatta, felcsillant előtte a reménysugár.
- A

kódszavam; Dillinger utasítása az adatok titkosítására...

Lora megszakította a bizonyítékok felsorolását.

- Attól tartok, ehhez már késő van. Dillinger kitiltotta az egész Hetes Kódcsoportot.

Valószínűleg tudja, miben mesterkedsz.

Alant egészen váratlanul érte a felfedezés; nem zavarta a lány hangjában csengő

együttérzés.

Flynn nyögve hátrahanyatlott.

- Ó, nagyszerű! Akkor most már semmi sem állíthatja meg - tárta szét a karját.
-

Dillinger és a drágalátos Fővezérlő Programja majd szépen elrendezik odafent a

dolgokat!

- Ha az én Tron programom futni kezd, kizárt dolog - jelentette ki Alan izgatottan.

Meglepte egy kicsit, milyen hamar vált semleges szemléből szimpatizánssá, szimpatizánsból pedig szövetségessé. De amit Dillinger Flynnel muvelt, amit most is

csinál - az nem helyénvaló. - A Tron lezárná a rendszert. Ha a fájlod odabent van...

Flynn tekintete mohó volt, összeesküvésre buzdított.

- Öregem, ha odabent lennénk, tudnék hamisítani magunknak egy hatos kódot!

Egymásra néztek. Flynn kapva kapott a lehetőségen, hogy újabb kiruccanást tegyen a

hálózatba. Alan visszafogott volt, de magában már döntött. Lora tapasztalatból

felismerte a két férfi arcára kiülő kifejezést. Meglóbálta a furgonja kulcsait.

Mindhárman mocorogni kezdtek a helyükön, bizsergette őket a kihívás tudata.

- Táncolunk? - kérdezte a lány.

ÖTÖDIK FEJEZET

Dillinger megint számítógépes konzolokkal felszerelt asztalánál ült, mely csak úgy

öntötte magából a képeket és információkat, amik telefonhálózatokról, ipari és katonai

telekommunikációs csatornákról, és az ENCOM messzire terjedő leányvállalataitól

származtak. Most azonban nem törődött velük; Dr Walter Gibbs állt előtte.

Dillinger úgy határozott, hogy részben - de nem teljesen - leplezi ingerültségét. -gy

elfoglalt üzletembernek tunt, akit fölöslegesen zaklatnak mindenféle apró-cseprő

dologgal, ő azonban igyekszik higgadt önmérséklettel viselni a megpróbáltatásokat.

Gibbs a maga részéről zavart volt. Még sosem voltak ilyen nehezek a tárgyalásai annak

a mamutvállalatnak a felső vezérkarával, amelynek megalakulásánál ő bábáskodott; az

ENCOM mindig elismerte, hogy le van kötelezve neki. Most azonban, mikor az örjítően tartózkodó Dillingerrel kellett szembenéznie, rájött, hogy a helyzet megváltozott.

Gibbs még egyszer próbálkozott.

- Ed, én csak annyit akarok mondani, hogy ha az embereink nem férhetnek hozzá a

saját programjaikhoz... - Egy pillanatra szünetet tartott. Az effajta állapot baljós

következményei annyira nyilvánvalónak tuntek a szemében, hogy fel sem bírta fogni,

Dillinger miért nem ugrik azonnal, hogy rendbehozza a dolgokat. Eleve nem értette,

miként hagyhatta a vezérigazgató, hogy ilyen helyzet alakulhasson ki. - Tudja,

mennyire idegesítő, ha az ember éppen egy fontos problémán dolgozik, és...

Dillinger pontosan abban a pillanatban vágott a szavába, amikor Gibbs mondata befejezését próbálta megfogalmazni, és sebészi precizitással amputálta.

- Walter, én megértem magát - A hangja azonban épp az ellenkezőjéről árulkodott. -

De a Fővezérlő Programtól olyan adatok kapok, amik szerint valahol szivárog a rendszer, és ez...

- És ez az FVP, ha engem kérdezel - szakította félbe Gibbs váratlan hévvel Dillinger

mesterien kimunkált szónoklatát -, maga az oka a problémák felének...

- Az FVP a leghatékonyabb módja a munkánk koordinálásának - mondta Dillinger, hogy visszanyerje a kezdeményezést. Semmiképpen sem hagyhatja, hogy az ügyből a

Fővezérlő ellen intézett támadás legyen. Belegondolni sem mert, mire lehet képes az

FVP, ha fenyegetve érzi magát. Ugyanaz a félelem és bizonytalanság élt benne, mint

magában Dillingerben, csak sokszorosára duzzadva; teljesen kiszámíthatatlan volt. A

gondolat még nagyobb lendületet kölcsönzött a vezérigazgató visszavágásának. - Nem

ülhetek úgy itt, hogy nekem kelljen foglalkoznom a legutolsó programozó belépési

kérelmével is!

- A számítógépek arra valók, hogy biztosítsák a programozóknak a belépést a hálózatba! - szögezte le Gibbs abszolút bizonyossággal; Dillinger látta, hogy az

öregember olyan témára tért át, ahol a hite meggingathatatlan. Nem volt más hátra,

kénytelen volt bekeményíteni.

- A számítógépek arra valók, hogy üzletet csináljunk velük! - felelte jéghidegen, aztán

józanabb, meggyőző hangra váltott. - Nézze, Walter! Minden tiszteletem a magáé, de az

ENCOM már nem az a kisvállalkozás, amit annak idején maga a garázsában elindított.

Végigzongorázott az érintésre érzékeny kapcsolókon az íróasztalán. Mozdulatára, akár

egy máguséra, képernyők és kijelzők mozaikja gyulladt ki. Gibbs önkéntelenül

lepillantott, és meglátta a monitorokat, az ő oldaláról nézve fejjel lefelé.

Megmutatták neki az ENCOM lélegzetelállító távlatait: a számítógépek garmadáját, a

mágneslemezek hosszú sorait, és a vállalat cégjelzését, az urben forgó glóbuszt, amit

fénylő vonalak szövedéke hálózott be. Gibbs figyelte az elektronikus számlázók

pergését, a szüntelen változó tartozik és követel rovatokat. Sark hordozója itt csupán

úgy volt feltüntetve, mint egy jármu szimulációs modellje az ENCOM egyik legújabb

videojátékában. A képernyő egy másik, fejlesztés alatt álló gépet is mutatott nekik amit

egy napvitorlás után mintáztak. Kecses szitakötőhajó, fenséges és gyors, szemet

gyönyörködtető.

Számoszlopok tuntek fel: befektetések, tranzakciók, pénzügyi egyenlegek,

kinnlevőségek és személyzet - mert Dillinger íróasztala számára az emberek is számok

voltak.

- Harminc országban van kihelyezett képviselőnk - magyarázta közben Dillinger

fensőbbeségesen. - A mi rendszerünk a legnagyobb.

Gibbs elfordult; fáradtnak érezte magát. Már látta ezt az egészet, figyelemmel kísérte,

hogyan alakul ki a cégóriás a hozzá hasonló ábrándozók lelkes terveiből, hogy az

emberiség szolgálatába állítsák az értelmes gépeket. Célhoz értek, megalkották a

mesterséges intelligenciákat, melyek egytrillió eleven emberrel voltak egyenértékűek,

és ez a szám napról napra nőtt. Ebben rejlett az a segítség, amit a számítógépek

nyújtani tudtak: rengeteg robotmunkának, fejszámolásnak, algoritmus-tervezésnek és

információfeldolgozásnak vették le a terhét az emberi lények válláról. Gibbs nem

kevesebben reménykedett, mint az emberiség lappangó potenciáljának teljes

felszabadításában. A Dillingerek szemében viszont, látta be végre, ez az egész

egyszerűen csak a világ legnagyobb, legjövedelmezőbb üzlete.

És mikor föltette magának a kérdést, hogy az embereknek valóban ennyivel jobb dolguk van-e, visszariadt a megválaszolásától.

- Ó, ezzel mind tisztában vagyok - mondta Dillingernek fáradtan. - Néha szeretnék

visszatérni abba a régi garázsba... - Az álma akkor még romlatlan volt, kiforratlan.

- El lehet intézni - jelentette ki szenvtelenül a vezérigazgató.

Gibbs megpördült; a ráncos, viharvert arc megkeményedett, s a szemekből olyan láng

sütött, hogy Dillinger visszahökölt.

- Ez szükségtelen volt! - Tett egy lépést az íróasztal felé, és Dillinger látta, hogy Dr

Gibbsből a munkával töltött hosszú évek még nem ölték ki az álmodozót, az idealistát,

mint annyi sok kollégájából. - Tudja, az olyan embereket, mint én meg Alan, bármikor

kitilthatja ebből a rendszerből, de a létrehozásában mi is segédkeztünk. A... a lelkünk

benne marad minden egyes programban, amit a hálózatra írtunk.

Dillinger szenvtelen álcáján ugyan nyoma sem látszott, de ez a megjegyzés az elevenébe

vágott, és ismét az FVP-re terelte a gondolatait. De uralkodott magán, és gyorsan

kiverte a dolgot a fejéből.

- Walter, későre jár. Jobb dolgom is van, mint vallási jellegű kérdéseken vitatkozni

veled. Főlöszleges tovább aggódnod az ENCOM miatt. Kicsúszott a kezedből, egyszer s

mindenkorra - És az enyémből is, döbbsent rá keserun.

Távozóban az irodából, miközben görnyedt vállal végigbaktatott a folyosón, a drága

mutárgyakra ügyet sem vetve, Gibbs kénytelen volt beismerni magában, hogy

Dillingernek igaza volt. Azon töprengett, mikor is állt be a fordulat.

Lassan, olyan lassan, hogy észre sem vetted, már amikor egyáltalán nem temetkezttél a

kisérleteidbe, jött rá. És ha észreveszed, ugyan mit csináltál volna? Félrelököd a

tudományt? Belevetted magad az üzleti élet farkasvermébe, helyezkedsz és ármánykodszt?

-gy válik az ember Ed Dillingerré. Nem; talán találtál volna egy harmadik utat,

gondolta. Ez úgy-ahogy vigasztalta. Esetleg most is találnál?

Walter Gibbs egész idő alatt ezen tunődött, miközben elhagyta az ENCOM feliratú

felhökarcólót.

A fekete furgon a földszinti bejárat előtt állt meg, az ENCOM-épület hátsó traktusánál;

eddig jutottak Lora parkolójegyével. Lora, Alan és Flynn kiszálltak, és ott találták

magukat az egyetlen bejáratnál, ahol nem kellett szembenézniük a vállalkozásuk sikerét

fenyegető biztonsági ellenőrzéssel: az ólombélésű páncélajtónál, amely a lézerlaboratóriumra nyílt.

Ennek az ajtónak nem volt szüksége őrizetre, a cég alkalmazásában álló és a független

biztonsági szakemberek egybehangzó véleménye szerint. Minden erőszakos behatolási

kísérletnek ellenállt, még a páncéltörő rakétáknak is, zármechanizmusát pedig az

ENCOM számítógépes rendszere felügyelte.

Flynn kuncogni kezdett, mikor megpillantotta; hatalmas volt, pirosra festették, és ott

éktelenkedtek rajta a sugárveszélyre figyelmeztető jelzések. Lora becsúsztatta a

mágneskártyáját az elektronikus zárhoz tartozó hasítékba a masszív ajtó oldalán.

Gyorsan begépelte egy kódot a tizenkét gombos billentyűzeten. Nem történt semmi.

- Nem hiszem, hogy jogosult vagyok a belépésre munkaidő után - vallotta be, és

aggódni kezdett. Ha valaki a biztonságiaktól holnap a labor körül ögyeleg, még

kíváncsi lehet rá, miért próbált bejutni az éjszaka kellős közepén. A kalandjuk hirtelen

veszített a vonzerejéből.

- Én aztán biztos nem mehetek be - jelentette ki Alan.

Flynn elhúzta a száját, elővett egy kis szerkentyut a széldzsekije zsebéből, és vékony

kölyökhangon szólalt meg.

- Félre az útból; engedjétek oda a kicsit!

Egymásra néztek, aztán hátrébb húzódtak. Flynn odasétált az azonosítóberendezéshez,

és óvatosan hozzáillesztette a titokzatos műtyűrt, ami nem volt nagyobb egy kézi

videojátéknál.

- Ez a fickó olyan, akár a Mikulás - horkant fel Alan, és Lora kuncogott.

Összemosolyogtak; Alan szerette megnevettetni a lányt.

Flynn a kis szerkentyu fölé hajolt, és teljes összpontosítással dolgozott. Alan és Lora

kezdett idegeskedni; egyikőjüknek sem fordult meg még a fejében, hogy a bun útjára

lép. Flynn nem tunt feszültebbnek, mint amikor beállította az intergalaktikus rekordot

az Urörülteken.

Halk kattanás hallatszott, amit hatalmas szervomotorok tompa zúgása követett. A

három besurranó hátrébb húzódtak, mikor az ajtó nyílni kezdett. Flynn mohón

odalépett hozzá, mint valami macska, ami arra vár, hogy kieresszék a házból. Az ajtó

azonban egyre többet tárt föl a keresztmetszetéből; sorra tárultak föl a superkemény

ötvözetből készült rétegek, és Flynn döbbenete percről percre nőtt. Már három

méternél tartottak, aztán ötnél, és az ajtó még mindig nem volt egészen nyitva. Flynn

fütyörészni kezdett, mint aki buszra vár. Mintha azt mondta volna: csak nyugisan, ajtó

pajtás, én ráérek. Alan és Lora mosolyogva nézte.

Kilenc méter titániumacél után végre rés mutatkozott. Flynn hátralépett, s előbb Lorát

tessékelte be, aztán Alannel együtt követte; a nő arcát ismerik a földalatti szinteken, az

övékét viszont nem. Flynn nem feledkezett meg róla, hogy egyikük sem visel fényképes ENCOM azonosítókártyát; Lora és Alan leadta a magáét a portán, mikor ma

elhagyták az épületet. Csöndben elmormolt egy imát, ami A Sierra Madre kincséből

ismert. Kártyák? A fenébe is, semmi szükségünk nyavalyás kártyákra!

Néma lépcsőkön és folyosókon haladtak végig az ENCOM földalatti szintjein, és nem

hallottak mást, csak a szellőzőberendezés zúgását. Lesiettek egy lépcsőn, és majdnem

beleütköztek egy biztonsági öerbe.

Volt annyi lélekjelenlétük, hogy tovább menjenek. Lora azonnal szilárd elhatározásra

jutott: nem fogja hagyni, hogy a két férfinak baja essék, vagy ők bántalmazzanak

valakit. Alan istenhozzádot intett a karrierjének, és eltunódott rajta, milyen lehet a

börtön belülről. Flynn gratulált magának, amiért most is az edzőcipőjét viselte.

Lora a legbarátságosabb mosolyával ajándékozta meg az ört, de közben kicsit remegett

a szája széle.

- Helló! - mondta vidáman az ör, nem annyira a két férfinak, mint inkább a csinos,

fiatal Baines kisasszonynak, aki Dr Gibbsnél dolgozott. - Ilyen későn is dolgozik? -

Felismerte a szemüveges pasast, és a másik fickót is, bár az utóbbi időben nem sokat

látta.

- Izé... igen - felelte Lora idegesen, és azon kapta magát, hogy meleg pillantást vet a

férfire - a nevét sehogyan sem tudta előbányászni az emlékezetéből. Vannak trükkjei,

amiről nem is tud, csodálkozott Flynn, Alanról pedig csak úgy sugárzott az elismerés.

Az ör odabiccentett nekik, mikor elhaladt mellettük, és folytatta ellenőrző körútját a

lépcsőn lefelé. Mindhármójukból megkönnyebbült sóhaj szakadt ki, mikor tovább

haladtak. Megálltak egy sötét bejárati nyílásban, nem messze a voltaképpen laboratóriumtól. Lora azt mondta:

- Rendben, Flynn; becsatlakoztatlak az én terminálomról, a laborban. Mi Alannel a

vezérlőteremben leszünk.

Flynn a kezét dörzsölte.

- Nagyszeru! Mindkettönket becsempészem a hálózatba, és akkor Alan elindíthatja azt a

Tron-izét.

A nő figyelmeztette két társát.

- Ha nem kószálunk el a felső szintek felé, Dillinger soha az életben nem tudja meg,

hogy itt jártunk - Legfeljebb akkor, ha már túl késő lesz, és nem számít, ha felborítja a

bilit.

Alan Flynnre nézett.

- Sok szerencsét, forrófeju~!

Flynn bólintott; tetszett neki Bradley tartása. Alan elindult a vezérlőterem felé.

Flynn követte Lorát a lézertlaborba. úgy érezte magát, mint egy titkosügynök és egy

bújócskázó kissrác rosszul sikerült kereszteződése. Igyekezett nesztelenül, osonva

haladni, de kicsit nevetségesnek érezte magát a fényesen kivilágított

számítógéptermekekben, és gyorsan átváltott amolyan Groucho Marx-féle börleszk-

lopakodásra: a ripacskodó betörő. Lehagyta Lorát. Tipikus, Flynnre jellemző döntés

volt. - Hogy élvezze az izgalmat, és oldja a feszültséget elhatározta, hogy játszik egy

kicsit.

Lora hátul haladt, a szemüvegét igazgatta, és a saját gondolataival volt elfoglalva.

Lássuk csak: illegális behatolás, csalás, a cég szolgáltatásainak jogosulatlan

használata...

- Huhuuu! - jegyezte meg Flynn, aki hirtelen a háta mögött bukkant fel. Lora harminc

centit ugrott fölfelé, és a szívéhez kapott, hátha rá kell sóznia egyet-kettőt, hogy újból

verni kezdjen. Most már emlékszem, miért volt olyan érdekes vele. És miért tudtam

volna a fejét venni néha.

Haladtak tovább. Lora óvatosan átlépte a lézerberendezés tartóvázához tartozó fémrudakat; Flynn átugrálta őket, néha pedig végigegyensúlyozott rajtuk, mint valami

kötéltáncos. Egyikük sem vette észre a megfigyelőkamerákat, amik minden lépésüket

kövétték. Végül odaértek Lora termináljához a laborban, és Flynn türelmetlenül vetette

magát a karosszékbe.

Megint a kezét dörzsölte.

- Ahogy az egyszeri ember mondta, problémák nincsenek, csak megoldások.

Lora a vállára tette a kezét, és határozott hangon szólalt meg.

- Ez a lézer az életművem. Ne tegyél tönkre semmit!

A férfi felkacagott, de egy beleegyező bólintással tudatta Lorával, hogy megértette. A

nő furcsa félmosolyt küldött feléje, és távozott, hogy csatlakozzon Alanhez.

Flynn addig fészkelődött, míg kényelmesebb pozícióba került, aztán várakozásteljesen

összekulcsolta az ujjait, megropogtatta rajtuk az ízeket, és néma fohászt küldött

elektronikus védangyalához. A billentyűzet fölé tartotta a kezét, agyában harsonák

szóltak: Flynn a hatalmas wurlitzernél! Mély lélegzetet vett, beütött egy kódot, aztán

lenyomta az "enter" billentyűt. És nem vette észre, hogy egy ipari kamera lassan

megmozdul.

A kamera egyenesen ráirányult, felülről és hátulról, s minden mozdulatát figyelemmel

kísérte. Flynn tovább gépelt.

BIZTONSÁGI KÓD 6

KÓDSOROZAT KS 17

özike, Flotta...

A képernyő hirtelen törlődött, és a terem falai vibrálni kezdtek a Fővezérlő Program

hangjától.

- Nem lett volna szabad visszajönnöd, Flynn!

A férfi egy pillanatra meglepődött, hogy milyen eredményeket értek el az ENCOM

programozói a hangszintetizálás terén.

- Hé, hé; itt az a nagy, csúnya Fővezérlő Program, akit mindenki emleget! Közel sem

festesz olyan jól, mint a fényképeken!

És tovább gépelt.

KÓDSOROZAT LSU-123... aktiválva

KÓDSOROZAT ESS-999... aktiválva

KÓDSOROZAT HHH-888... aktiválva

Az FVP hangja magabiztos és derus volt, titokban azonban kissé megijedt. Hiába

voltak hatalmas háttértárai, képtelen lett volna kielemezni ennek a szerves

komputernek - Flynn agyának - a véletlenszerű váltásait, előreláthatatlan ötleteit, és

hirtelen szeszélyeit. De azért azt mondta neki:

- Ennek nem lesz jó vége, Flynn! Attól tartok, ezzel valóban...

A mesterséges hang hirtelen elcsuklott, helyét vékony, éles sipítás vette át. Flynn

rosszindulatúan elvigyorodott; az első támadása ült!

A hang újra normálisra váltott, de érzékelhetően meg volt rendülve. Flynn eltunódott

rajta, miért vette magának az FVP a fáradságot, hogy elsajátítsa az emberi

kommunikáció finom nüanszeit. A hang figyelmeztette:

- Hagyd abba, Flynn! Nagyon jól tudod, hogy ezt nem engedhetem.

Flynn látó- és hallótávolságán kívül a lézerberendezés lefuttatta az első ellenőrző

teszteket.

Flynn most már elemében volt, semmi mással nem törődött, csak a terminállal. Ezt a

mérközést élvezte; alapvető hitelve volt, hogy egyetlen gépezet vagy program sem ér

föl egy olyan emberi lényel, aki rendelkezik a szükséges ismeretekkel és

információkkal. Gyere és harcolj! - gondolta, és nekikészülődött, hogy átnyújtsa a

Fővezérlő Programnak a névjegyét. A képernyőn a következő volt olvasható:

FVP: Kontroll üzemmód - kilép

Mátrixtároló - belép

Flynn a fejét csóválta.

- Ugyan-ugyan, hogy akarod irányítani a világot, amikor lépten-nyomon ilyen

megoldhatatlan problémákba botlasz? Gyere, nagyfiú; lássuk, mid van!

Flynn nem vette észre, mikor az egész háta mögött lévő fal nesztelenül fölhúzódott,

szabaddá téve az acélburkolatot, a célemelvényeket és a lézerlaboratórium többi részét.

A lézerberendezés elmozdult, és célba vette a hátát; a célkereszt pont a lapockái között

állapodott meg. Flynn tovább játszott.

- Nagy hibát követsz el, Flynn! - mennydörögte a Fővezérlő. Tipikus alaposságával

számításba vette a lehetőségeket. Hagyni, hogy ez a kellemetlen bajkeverő megszerezze

az adatokat, természetesen szóba sem jöhetett; ez az algoritmus mindenképpen

problémákhoz vezetne az FVP számára. De a biztonsági szolgálat riasztása is botorság

lenne; különféle kérdések merülnének föl, és számolnia kellene a rendőrség vagy

valamelyik másik hatósági szerv látogatásával. Ugyanakkor viszont Flynn volt a

legügyesebb programozó, akivel az FVP valaha találkozott. Ha hagy rá időt neki, jó

esélye van rá, hogy megszerezze a rendszerből az információt.

Maradt a lézer.

De nem gyilkolni, bár az FVP most már erre is képes lett volna; minden béklyót és

korlátozást lerázott magáról, amivel az emberi lények próbálták gúzsba kötni. Flynn

holtteste azonban nagy felzúdulást keltene; a nyomozás tönkretethetné az ENCOM-ot és

a Fővezérlőt. Volt még egy lehetőség.

Az FVP gondosan figyelemmel kísérte a laboratóriumban folyó munkát. Még Gibbsnél

és Loránál is többet tudott a digitalizálás folyamatáról, hála a kísérleteiknek. Tárgyi

bizonyíték, holttest nélkül senki nem fog lármázni, és a Fővezérlőt nem fenyegeti a

veszély, hogy hátrányos kompromisszumokra kényszerül. Flynn azonban nem lehet

egyszeruen a lézersugárban hagyni, és az FVP ebben a pillanatban döntötte el, hogy

mihez kezd vele. Flynn sorsa praktikus lesz, ugyanakkor szórakoztató, és a Fővezérlő

Program egyszerismind bosszút is áll rajta.

- Elviszlek a Játékmezőre - vonta le a következtetést az FVP higgadtan, a lézerberendezés szinkronizálása közben.

Flynn teljesen félreértette, amit hallott, és lefitymálónan meredt a képernyőre.

- Játékok, ohó! - A célkereszt fókuszba állt a hátán. - Adok én majd neked olyan...

Vakító, összefüggő fénysugár lövellt ki a készülékből; Flynn görcsösen rázkódott a

székben, kinyújtott karja-lába vadul vonaglott. Mint korábban a narancs, a teste lassan

kezdt világító vonalakra bomlani. A konzolt is szemkápráztató fény rajzolta körül,

ahogy a lézerberendezés és az FVP belekezdett a megfelelő integrációs muveletbe.

Flynn teste elvesztette az anyagiságát. Az egész jelenet egyszínűre váltott, a vakító

fénnyel ragyogó Flynn kivéve. Az alakja lassan elmosódott, ködösebbé vált, mintha

fokozatosan elpárologna...

Talán teljesen szubjektív benyomás volt, de Flynn számára úgy tunt, mintha a fehéren

izzó képernyő kitágulna, feléje kapna és elnyelné. Nem érzett semmit, gondolkodni is

alig gondolkodott. Egy ideig áthatolhatatlan sötétség vette körül.

Aztán egy apró, táncoló fénypont jelent meg, hogy magára vonja szédült figyelmét.

Egyre közeledett, vagy ő hozzá. úgy érezte, mintha valami örökké tartó toronyugrás

közepén járna. A pontból kis golyóbis lett, amely egyre tisztábban látszott, a felületét

beszövö fényháló az ENCOM glóbuszára emlékeztetett. A világító vonalak lüktettek és

vibráltak, mintha energia áramlana bennük. Vagy a gömb keringett Flynn körül, vagy

fordítva.

Közelebb, közelebb; valahol, Flynn elméjének abban a zugában, amelyik még nem

bénult meg teljesen, kérdések merültek fel, de nem tudta kinek feltenni őket, még

önmagának sem. Az alatta lebegő tájból részletek bontakoztak ki - szögletes tornyok;

épületek; világító tavak; sziporkázó energiakisülések; roppant, hegyoromszerű

alakzatok és káprázatos fényfolyók; és fölperzselt, sivár vidékek, amik a földi

pusztaságokat idézték. Az egészset fénylő vonalak mintája hálózta be, mintha az életre

kelt áramkörök világa lenne. Flynn zuhant, lábbal előre, karját a magasba tartva.

Az energiahálózat és maga a gömb egyre nagyobb lett, ahogy szédítő sebességgel

közeledett feléje. Jobban kivehetők lettek az egymásba fonódó fényminták, az égretörő

csúcsok, a városokra emlékeztető modulstruktúrák. Az élesen körvonalazott, mértani

alakzatokra tagolódó szirtek és szakadékok közül kiemelkedett egy gigászi

megalopolisz, hogy elnyelje őt. Flynn úgy érezte, a teste fénylő alagutat vág valami

puha, sötét anyagban, mintha energiahurkok végtelen során zuhanna át.

Teljesen elvesztette a tájékozódóképességét, csak zuhant és zuhant, annyira döbbenet,

hogy gondolkozni is alig bírt, és úgy szívta magába a látottakat, akár valami szivacs.

Végül az alagút véget ért. Flynn kiröppent a nyílásán; a talaj szédítő sebességgel

közeledett felé.

HATODIK FEJEZET

Nyitott, színpadszerű felületen tért magához egy óriási épület tetején; sziporkázó

fényhenger vette körül, mely felfelé a végtelenségbe nyúlt.

Mikor Flynn végignézett magán, hogy nem esett-e valami baja, majdnem elvesztette azt

a kevés józan eszét, ami még megmaradt. Valami különös páncél volt rajta, amely

nyomasztó súllyal nehezedett a vállára és a mellkasára. Fölötte a testére csavart

féltunikát viselt. Maga elé tartotta a kezét, hogy jobban szemügyre vegye. Kék ragyogás

áradt belőle, mintha fényből lenne.

Mindig is igazi fénylény voltam, nem? - kuncogott magában összefüggéstelenül.

áramkörökre emlékeztető, sugárzó csíkok hálózta be a törzsét meg a végtagjait, az

akupunktúrás vázlatrajzokról ismert meridiánvonalak jutottak róluk az eszébe.

Megrázta a fejét, hogy kitisztítsa kissé - nem igazán volt megfontolt mozdulat -, és

megérezte, hogy van rajta valami. Ujjjaival szorosan a fejére simuló sisakot tapintott ki.

Szédülten körülnézett. A fénylő hengeren kívül néhány alak állt... emberek?

Legalábbis emberszerű lények; tagbaszakadt, mogorva külsejű izompacsirták, széles

vállukat és vaskos testalkatukat eltúlzó egyenruhában. Csuklyát viseltek, mely eltakarta

az arcukat, csak valami furcsa szerkentyű látszott ki alóla, ami Flynnt leginkább a

gázmaszkokra emlékeztette.

A tekintély léggömbre lengte körül őket, vagy legalábbis a hatalomé. Hosszú botokkal

voltak felszerelve, amiket kihívó, fenyegető mozdulatokkal forgattak, s Flynn számára

baljósan tűnő, vörhenyes fény sugárzott belőlük. Mögöttük Flynn egy hihetetlen

épületegyüttes falait, balkonjait, emelvényeit és tornyait pillantotta meg; ragyogóan éles

színektől tarkállott az egész, Flynn még sohasem látott hasonlót. A nehézfiúk

fizimiskája nem volt valami lenyugozó, az épületek viszont - bár bizarr,

elbizonytalanító hangulatot árasztottak - egyenesen lebilincseltek az embert, hogy a

lélegzete is elállt.

Az agyában mörögni kezdett az FVP-vel való találkozásának emléke, meg egy régi

számítógépes alapelv: "Minden probléma a szoftverből ered; a hardverrel manapság

már nincsenek gondok." Nos, ami a szoftver-problémákat illeti, zúgott a fejében, azt

hiszem, most alaposan kifagytam!

Tátott szájjal bámul körbe, és közben azt motyogta:

- Öregem! Ilyen nincs! Csak fantáziálok!

Megrögzött flynnizmusa csak részben segített visszanyerni az önuralmát. Aztán az

egyik nagydarab botforgató átlépett a fényhengeren, és farkasszemet nézett vele,

mialatt a többiek legyező alakban szétterültek körülötte. Az előtte álló alak felemelte a

botját, s a fényoszlop, amely magába zárta Flynnt, egy szempillantás alatt elenyészett.

Flynn emlékezete töredékes volt. Ami itt történt, az túl sok volt neki, képtelennék

érezte magát a feldolgozására. Környezete behatóbb vizsgálat után kiáltott, ö pedig

olyan dilemmával találta szemben magát, amely roppantul vészterhesnek

látszott.

Agyában különféle lehetséges magyarázatok tolongtak erre a lehetetlen helyzetre: álom,

kóma, hallucináció? Valaki belecsempészett volna valamit az italába? Csakhogy úgy

emlékezett, hogy az utóbbi pár órában semmit nem ivott. Utolsó emlékei az ENCOM

épületét mutatták...

álom vagy sem, Flynnnek egyáltalán nem tetszettek azok a botok. áthelyezte a testsúlyát,

maga elé emelte a kezét, és fürkész pillantással méregette a titokzatos alakokat. A

csuklyák alatt ásító sötétség cseppet sem növelte az önbizalmát. Egy ilyen gorilla

fegyvertelenül is elég kemény dió lenne; háromba-négybe biztos beletörne a foga,

különösen, ha ilyen neonbotokkal vannak felszerelve.

Flynn ökölbe szorította a kezét, noha elszánta magát, hogy igyekszik tárgyalásos úton

tisztázni magát. Ha nem marad más hátra, legalább viselkedjünk elegánsan a golyózápokban, sóhajtott magában.

Az egyik gorilla figyelmeztetés nélkül előrelépett, és karon bökte botjával a kábult

Flynnt. Vakító fény villant, s Flynn ujjai és válla között iszonyú fájdalom lángolt fel.

Szisszenve hátraugrott, és azonnal tudta, hogy tehetetlen ezzel a fegyverrel szemben.

Ezek a dzsolidzsókerek biztos nem zsoltárt énekelni gyultek itt össze.

- Hé! Csigavér! - káromta Flynn rekedten, mikor körülvették. Lehet, hogy tényleg

agyrázkódással fekszik valamelyik kórház intenzív osztályán, de nem szeretett

olyanokat álmodni, hogy tálcán nyújtják át neki a fejét. Csak nyugi, nyugi, akkor

minden rendben lesz, bölcselkedett magában.

- Nézzétek, ha azokról a parkolócedulákról van szó, mindent megmagyarázok!

A Fővezérlő Program állományörei azonban, miközben a Kiképző Komplexum cellái felé terelték, semmi jelét nem adták, hogy hallották volna a szavait.

Sark hordozójának hosszú, csillámló sziluettje magasán a Játémező fölött lebegett:

ellenállhatatlan volt, komor és örökké éber - néma fenyegetés, szótlan emlékeztető.

Öblös hangáraiból ki-be repkedtek az Azonosítók. Csuklókaros antennái lomhán

forogtak a híd körül, a személyzet figyelme egyetlen percre sem lankadt. Nemcsak egy

jármu volt ez, hanem Sark - és az FVP - keménykezu uralmának a megtestesülése.

Maga Sark, a kegyetlen Vörös Bajnok, a tápemelvényén állt, a fogantyúkat markolta,

lábát a talajcsatlakozókba illesztette, és mohón szívta magába a Fövezérlő által

biztosított energiát.

Egy pillanatra halk zúgás hangzott fel, mint amikor a légköri zajok zavarják a

rádióadást, majd egy kép jelent meg előtte. Tarka színekben játszott, és úgy remegett,

akár a hullámszó víztükör, aztán fókuszba állt. Sark jól ismerte ezt az arcot: látványa

mindig ámulattal és jól leplezett félelemmel töltötte el.

Az FVP kísérteties képe lebegett előtte, a fényezett, csillogó fémhenger. A Fövezérlő

arca króm- és pasztellszínekben vibrált. Sark hallotta harsány hangját, amibe beleremegett az egész hajóváz.

- SARK, ES - 1117821. Kapcsolat felvéve.

Sark sisakos feje fölemelkedett.

- Igen, FVP - felelte egy kicsit rekedten, erőszakkal elterelve figyelmét az energiafelvételtől. Kihúzta páncélos vállát, és úgy várta az utasításokat, akár valami

huséges, vérszomjas véreb, amely mohón lesi a szeszélyes gazdája által kiutalt jutalmat

vagy büntetést.

- Feladatom van a számodra, Sark - Az FVP hangja olyan erővel zengett, mint maga a

halál. - Egy újonc. Kemény fiú, de azt akarom, hogy a megszokott módon intézd

el.

Képezd ki a játékokra, hagyd reménykedni egy kicsit, aztán végezz vele!

Sark lazított egy parányit. Elég könnyű megbízatás; annyi programmal csinálta már

végig ezt, hogy számon tartani se tudta őket. És Sark, az FVP rendelkezésére álló

erőforrások kíméletlen kihasználásával, elfogta Tront is. Lehet, hogy végre találkozhat

azokkal a hadügyminisztériumi programokkal; Sark örült neki, hogy végre igazán

méltó ellenféllel szállhat szembe. És bármilyenek is legyenek azok a programok, végül

úgyis el fognak pusztulni.

Ajka ragadozómosolyra húzódott.

- Már le is írhatja! Reméltem, hogy előbb-utóbb küldeni fog nekem valakit, akiben

lesz egy kis kakaó. Miféle program az illető?

- Egyáltalán nem program, Sark - felelte az FVP, és hangjában semmi érzelem nem

rezdült. - Egy programozóról van szó.

A döbbent Sark majdnem eleresztette az energiafogyasztóját.

- Egy programozóról? - ismételte, s öntudatlanul lehalkította a hangját, mintha maradt

volna benne egy árnyalatnyi áhítat, egy picit tisztelet.

- úgy van - felelte a Fővezérlő, és a hangja mintha ingerültebbre váltott volna Sark

reakciója láttán. - Rám támadott a Másik Világban. És ha engem valaki megtámad, én

visszaütök. úgyhogy lehoztam ide.

Sark érezte, hogy próbára teszik.

- Mi a baj, Sark? - kérdezte a Fővezérlő olyan hangon, mintha alárendeltje az istengyilkosság gondolatával játszana. - Idegesnek tunsz.

Sark megnyalta az ajkát.

- Nos, én... szóval... nem is tudom. Egy programozó. Akarom mondani... - ö, aki

annyi programozóhívó társát vadászta le és pusztította el, akinek a Fővezérlő

azt a

feladatot adta, hogy irtsa ki az elektronikus világból ezt a hitet, most maga sem

tagadhatta le, hogy fél a programozóktól. Képtelen volt kiégetni magából ezt az érzést,

és sejtette - bár semmi pénzért nem adott volna hangot a gyanújának -, hogy így van

ezzel az FVP is. - Minket a programozók írtak. Még önt is egy programozó írta.

- ENGEM NEM PROGRAMOZÓK ÍRTAK! - mennydörögte az FVP, és a hordozó

megingott a levegőben. Sark visszariadt e határtalan düh láttán. - Az én

elkészítemhez több millió évre lett volna szükségük!

A figyelmeztetés annyira egyértelmű volt, hogy Sark célszerűbbnek látta gyorsan témát

váltani.

- De mi lesz, ha én nem... - kínlódott.

- Inkább velem kockáztatnád meg a kenyértörést? - Valahol a távolban az FVP

módosításokat végzett az energiahálózaton. - Akarod, hogy lelassítsam az energiaciklusaidat?

Sark, a bajnok érezte, hogy csökken a testébe áramló energiamennyiség, és a saját

energiaszintje riasztóan esni kezd. A szikrázó kisülések kifakultak az emelvény sarkán,

ahogy az erő elhagyta áramköreit. Megtántorodott, és kétségbeesetten kapaszkodott a

fogantyúba. Iszonyú üresség támadt a lelkében, megalázó és egyértelmű módon

emlékeztetve rá, hogy ki itt az úr, és ki a szolga.

- Várjon! - nyöszörögte. - Erre szükségem van!

Most, hogy porig alázták, és megfosztották a Fővezérlő által biztosított energiától,

végre belátta, hogy csak a teljes engedelmesség és a teljes megsemmisülés között

választhat. A Fővezérlő nélkül ő nem lenne se bajnok, se Parancsnok Program, de

még egyszeru Harcos sem. Az FVP féltékenyen fukarkodott az energiájával, és csak

azokat fogadta a szolgálatába, akik minden kételkedés és habozás nélkül engedelmeskedtek neki. Ami pedig Sarkot illeti, az ő létezése értelmetlen lett volna a

magas rang nélkül, amivel a Fővezérlő ruházta fel. Túlságosan nagy kortyokban nyelte

a hatalmat.

- Akkor meg szedd össze magad! - parancsolta zordan a Fővezérlő. - Képeztesd ki ezt

a bohócot! Azt akarom, hogy addig küszködjön a játékokban, amíg bele nem döglik.

Visszajelzést kérek!

- Igenis - sikerült kinyögnie a megfélemlített Sarknak, aki az emelvényébe kapaszkodott. - Utasítást vettem, Fővezérlő.

Az FVP még egy pillanatig szemmel tartotta, és a Vörös Bajnok érezte megvetését.

Ismét bebizonyosodott, hogy ő, és egyedül ő uralja a Rendszert.

Nemsokára így lesz ez a Másik Világban is; majd meglátják a programo~~zók!

- Kilépek - jelentette be a Fővezérlő, és a holoképe eltunt.

Örvényleni kezdett az energia; Sark érezte, ahogy szétárad az áramköreiben, felélénkíti,

erővel és lélettel tölti el minden porcikáját. Egyre csak áradt és áradt, az egész testét

átitatta, míg a végén sugározni kezdett belőle, a magasba emelte, és forgatni kezdte.

Sark hátravetette sisakos fejét, s diadalmában úszva, hatalmas kortyokkal itta. Ha

ennek a leírhatatlan hatalomnak az az ára, hogy térdet kell hajtania az FVP előtt,

mondta magának az elragadtatás hullámain lebegve, hát ez olyan alku, amellyel elégedett lehet.

Flynnt végigkísérték egy hosszú folyosón, amit számtalan ajtó szegélyezett. Az ajtók

nagyon közel estek egymáshoz, ez kis helyiségekre utalt; Flynnek az a gyomorszorító

érzése támadt, hogy tudja, mik azok.

Az előtte haladó két ör megállt az egyik ajtónál, és kinyitotta valami

szerkezettel vagy

parancsszóval, amit Flynn nem tudott megfigyelni. Igyekezett hátrahúzódní, az utolsó

pillanatokig reménykedve, hogy a benti szuk lyukat nem neki szánják. Az egyik ör azt

mondta:

- Tizenyolcas videojáték-egység. Befelé, program!

Flynnen elhatalmasodott a düh. Eltorzult arccal az ör után nyúlt.

- Kit hívtál "program"-nak, te program?

Az ör azonban elképesztő erővel megragadta Kevin Flynnnt, miközben társa

fenyegetően lóbálta botját, és behajította a cellába.

A világ vadul forgott Flynnel, mialatt lelki és testi egyensúlyának visszanyerésén

fáradozott. Valahogy nem volt ínyére a gondolat, hogy ne törödjön ezzel az egésszel,

megpróbáljon fölébredni, vagy egyszeruen várjon, amíg rendeződik a helyzet. Mikor az

örök nekiestek, fájdalmat érzett, és az idő a szokásos módon múlt; meg volt gyözödve

róla, hogy az események folytatódni fognak, akár tetszik neki, akár nem.

Nekidőlt az ajtónak, és lenézett a kezére. Pulzáló fénnel világított. Le merte volna

fogadni, hogy már nem a 3700 angströmtől 7000-ig terjedő tartományban lát, és nem

igazán futötte a kíváncsiság, hogy elgondolkodjon a többi testfunkcióján. Eszébe jutott

egy hardverekkel kapcsolatos közhely: "felhasználóbarát". Fogadok, hogy ez a hely

nem az, gondolta. A szeme hirtelen tágra nyílt, és felnézett a kezéről. Bizonytalan ötlet

villant az agyába, amely ijesztő következtetésekre adott okot.

Kényszerítette magát, hogy mindenféle öncsalás nélkül szembenézzon azokkal a

dolgokkal, amiket látott és hallott. Ha a valóság az elme függvénye... ha a tudat

határozza meg a létet... akkor másfajta intelligenciák miért ne alkothatnának más

világokat? A realitás mindig nézőpont kérdése, vibrálta Flynn agya. Ebben a

buliban

mindannyian egyszeru hullámhosszok vagyunk. Visszaemlékezett Lora és Gibbs kísérletére, s az az érzése támadt, hogy tudja, mi történt. Elhessegette magától ezeket a

gondolatokat, felszabadította az agyát, hogy a közvetlen problémákkal foglalkozzon.

Flynn megfordult, szemügyre vette a ravaszul megtervezett cellát, és amit látott, nem

szolgált megelégedésére. Szuknek találta, kevés szabad térrel és semmi kényelemmel, a

mennyezet pedig átlátszó volt, bizonyára az odafent örvjáratozó börtönörök miatt.

Sosem szerette az egyszobás apartmanokat.

Flynn ekkor halk hangokra figyelt fel; megpillantotta a szomszédos cellára néző

nyílást, és benne egy alakot, aki a következő cella lakójával beszélgetett. Nem tudta jól

kivenni őket, de az biztos volt, hogy ugyanúgy fénylettek, mint ő.

Ram hátranézett a válla fölött Flynnre, és odamormolta Tronnak:

- új fiú - És összevont szemöldökkel próbálta felmérni.

Tron keserun ingatta a fejét.

- újabb szabad programot kapcsoltak le a hálózatról - És hányan fogják még követni,

töprengett, míg az egész Rendszer az FVP uralma alá kerül, és a programokból kihál a

programozókba vetett hit?

Ram felsóhajtott.

- Valóban azt hiszed, hogy léteznek még a programozók?

Szavai megriasztották és elbizonytalanították Tront; ha már Ram husége is megingott,

akkor kié nem?

Tron ideje nagy részét az arénában zajló mérközéseken töltötte, a maradékot pedig a

szukös cellában, ahol képtelen volt igazán kipihenni magát. És gyakran gondolt arra,

akit a leginkább hiányolt, aki a legtöbbet jelentette neki. Feladta volna az életét, a

szabadságát, mindent, csak még egyszer láthassa Yorit. Időnként úgy látszott, hogy az

ügy, amiben hitt, elbukott. Mi értelme volt, mit számított? Az egész Rendszerben senki

nem lázadt az FVP zsarnoki uralma ellen, Tront kivéve. Miért nem léptek közbe a

programozók? Csakhogy Tron tudta, hogy megtették - ő volt az eszközük. ám a kituzótt cél, hogy rendbehozza a dolgokat, hogy helyreállítsa a Rendszer békéjét,

értelmét és biztonságát, már-már elérhetetlennek tunt. Nem maradt más, csak a Fővezérlő Program rémuralma, meg annak a vadállat Sarknak a vérengző látványosságai.

ám ekkor, mint mindig, felmerült benne egy másik gondolat. Miért buzgólkodna Sark

meg az FVP annyira eltökélten a programozók iránti huség kiirtásán, ha ez az érzés

nem jelentene fenyegetést a számukra? A Parancsnok Program és az FVP voltak fanatikusok, nem a programozóhívők; brutális erőfeszítéseik, hogy elnyomják a programozókba vetett hitet, csak elszántabbá tették Tront. Ahogy fokozták az elnyomást, úgy erősödött az ő hite.

- Örülnék, ha léteznének - felelte Ramnak. - Nem akarok úgy kitörni innen, hogy csak

egy rakás kihult áramkör várjon rám.

Meg Yori! - visszhangozta elméje a legfontosabb fohászt.

Ram elmosolyodott Tron megjegyzésére; szótlán esküvést tettek, hogy nem fognak

meghajolni Sark és a Fővezérlő előtt - hogy lesz még jövő!

Flynn az ablakában erőlködve próbálta meg kivenni rabtársai alakját.

- Hé! - Feléje fordultak a félhomályban. Flynn át akart nyúlani a nyíláson. - Ti kik

vagytok, fiúk?

Amint a keze a nyílás keretezte térségbe ért, beleütközött valami láthatatlanba.

Elektromos kisülés csapott az ujjáiba; a karján egyszerre száguldott végig a fájdalom, a

forróság és a hideg. Leesett állal kapta vissza a kezét. - Aúúú!

Az egyik alak megfordult, így Flynn már jobban látta.

- Ügyelned kellene az erőterekre - mondta Ram. Flynn csak buzgón helyeselni tudott

neki.

A ragyogó színekben úszó alak odalépett Flynnhez; a legtöbb helyen szürke fény áradt

belőle az áramkörre emlékeztető vonalak között, akár valami mennyei lényből. Páncélt

és sisakot viselt, mint Flynn, de övet és féltunikát nem.

- Rengeteg alkalmad lesz még rá, hogy megsérülj, emiatt ne aggódj!

Flynn úgy döntött, nem törődik ezzel a megjegyzéssel. Az az érzése volt, hogy ha

jobban belegondol, könnyen elveszítheti a talajt a lába alól. Megpróbált tipikus Flynn-

módszerrel felülkerekedni a helyzeten.

- Nézzétek, szeretném elmondani a barátaimnak, hogy miről álmodtam, értitek?

Szóval... hol a fenében vagyok?

Ram furcsa pillantást vetett rá; soha egyetlen programot sem látott, amelyik hasonlított

volna erre az idegenre, vagy így beszélt. Talán kifagyott egyszer-kétszer, jutott az

egyetlen lehetséges következtetésre, miközben válaszolt.

- Nos... a Fővezérlő Program vendége vagy.

Szóval a szartenger közepén ülök egy ladikban. és még evezöm sincs hozzá, gondolta

Flynn, nem túl vidáman. Józan esze már rég feladta az erőfeszítést, hogy meggyőzze

róla, ideje felébredni. ám az FVP említése emlékezetébe idézte önmagát, amint a

konzolnál ül az ENCOM egyik földalatti szintjén. Arra az elkerülhetetlen

következtetésre jutott, hogy ez a helyzete nem álom, és nem is hallucináció.

- Videojátékokban kell majd részt vened - fejezte be Ram. Flynn már emlékezett: az

FVP azt ígérte neki, hogy elviszi a Játékmezőre.

Ram szavaira azonban megkönnyebbült.

- Na, ez nagyszerű! Akkor semmi vész. Jobban ismerem a videojátékokat, mint bárki

más.

Elgondolkodott, mi lehet a helyi rekord az Urörülteken. Ram kicsit tamáskodva nézett

rá, Flynn oda se figyelt. Talán ennek az egész zavaros helyzetnek megvan a maga

külön bája. Ha az itteni lakosok - bárkik és bármik is voltak - a videojátékokon elért

pontszámok alapján ítélik meg egymást, Flynn biztosra vette, hogy rá politikai karrier

vár.

A további társalgást hangos, kopogó zaj akadályozta meg, ahogy Flynn cellájának

ajtaja kinyílt. Főlnézett, a kopogás forrását keresve. A cellája mennyezetét alkotó

átlátszó rétegen egy ör állt; a bot hegye megint nekicsapódott a különös anyagnak. Az

ör odébbállt, elhaladt előbb Ram, aztán Tron cellája felett, és őket is felzavarta.

Flynn semmi értelmét nem látta az ellenkezésnek, és kilépett a folyosóra. A folyosó

mentén állományörök rángatták ki a cellájukból a többi rabot. Valaki meglökte, hogy

induljon már, ő azonban hirtelen megállt, és szembepördült a csuklyás örrel.

- Itt valami tévedés lesz! Látni akarom a főnököt! - Ha azt hiszik, hogy csak úgy tudják

rávenni a játékokra, hogy ketrechen tartják, ezt hamar tisztázhatja. Ide a Harci zónával!

A nagydarab örhöz csatlakozott egy másik is, és tovább noszogatták Flynn-t a kijelölt

irányba.

- Ne félj, találkozni fogsz vele! - ígérte az az ör, akit Flynn megszólított. Egyáltalán

nem tetszett neki a hanghordozása.

Besorolt a rabok hosszú menetoszlopába, akik hozzá hasonlóan mind féltunikát

viseltek, és velük együtt kimasírozott egy széles, teraszszerű emelvényre. Látta, hogy

egy felfelé-lefelé egyaránt hatalmas kiterjedésű épületkomplexumban van,
amely

leginkább egy gigászi külszíni fejtőre emlékeztette. Messze odalent Flynn kör
alakú

vermet látott. Az átmérője legalább egy mérföld lehetett. Itteni léptékekkel
mérve,

emlékeztette magát, bármit is jelentsen ez. Az arénát különféle célokat
szolgáló

szekciókra osztották, mindegyiknek a talaján eltérő léptéku négyzetháló
fénylett. A fala

meredek volt és tükörsima, ahol azonban véget ért, onnan díszes balkonok,
teraszok,

emelvények, páholyok és kilátók emelkedtek hivalkodva egymás fölé. Sokban

közülük apró alakok mozogtak, így Flynnnek lehetősége volt megbecsülni az
arányokat.

Elképzelni sem tudott volna ekkora építményt; mintha a Grand Canyont
konstruálták

volna újra mértani alakzatokból, fénysávokból és világító foltokból, különös
kontúrokat kölcsönözve az egésznek. Kis híján elesett döbbenetében; ingadozva
igyekezett visszanyerni az egyensúlyát, és majdnem nekiment a mögötte haladó
programnak.

A rabok sora elmasírozott a programok egy másik csoportja előtt, akik piros
fényű

páncélt viseltek, és furcsa korongok voltak a hátukra erősítve. Tunika
egyikükön sem

volt, s Flynn ebből arra következtetett, hogy az az újoncnak lehet az
azonosítójele. A

pirosak kegyetlen, megvető tekintettel méregették őket; ahogy Flynn meg a
többiek

elhaladtak előttük, sértésekkel és gúnyos megjegyzésekkel árasztották el a
társaságot.

Flynn szúrós szemmel figyelte őket, és remélte, hogy lejátszhat egyikükkel egy
Lödd,

ahol éred!-partit úgy, hogy a többiek végignézik. Az adott körülmények között
ennél

többet nem tehetett. Kibaktatott a többiek mögött egy nyitott területre, és az
ör

parancsára megállt.

Senkit sem látott, aki rangban az örök fölött állt volna, és már megtanulta, hogy

hozzájuk beszélni fölösleges. Itt azonban talán alkalma nyílik fülön csípni valakit,

akinek több szál fut össze a kezében, és elmagyarázhatja neki a dolgok állását. Az

egyik állományör egy emelvényről tartotta szemmel a foglyok hosszú sorát.

Magasba emelt bottal szólította meg őket.

- Vágjatok lelkesebb képet, fiúk! Sark, a Parancsnok Program aligazítást fog tartani a

kiképzéssel kapcsolatban.

Flynn reménykedő tekintettel nézett körül; alig várta már az alkalmat, hogy ráakaszkodjon valakire, és pár szót váltson vele.

árnyék borult a Komplexumra. Flynn fölpillantott - mióta elhagyták a folyosót, most

először. Megint leesett az álla.

Ennek a furcsa világnak fantasztikus égboltja volt, testtelen ragyogás töltötte be, s

különös formák és alakzatok váltakoztak rajta kiszámíthatatlan sablon szerint, amikről

valahogy a felhők jutottak eszébe, bár nemigen emlékeztettek rájuk. Mikor azonban

észrevette, mi takarja el a fényt, már nem sokat törődött velük. A jármu kolosszális

volt, a leghatalmasabb atommeghajtású repülőgép-anyahajónál is nagyobb, s hideg,

parancsoló fenyegetés sugárzott belőle. Százával rajzoltak körülötte a kisebb

gépezetek, melyek küldetésekre és örjáratokra indultak, vagy éppen visszatértek róluk.

Flynnnek az a nyugtalanító érzése támadt, hogy ezek a kiegészítő jármuvek csak az

arányok miatt törpülnek el hordozójuk mellett.

Hunyorgott, hogy jobban lásson, aztán meglepetten felhorkant. Azonosítók! De nem

azok az apró számítógépes szimulációk, amiket ő ismert; ezek a szörnyetegek akkorák

voltak, mint a párizsi diadalív! Flynn gombócot érzett a torkában, és most

először

kezdte gyanítani, mi minden lapulhat a "játékok" szó mögött.

Sark megvetően bámult le a magasból az apró pontokra, akik az újoncai voltak, és

megszólalt. A szavait felerősítették, hogy az egész Játékmezőn hallani lehessen őket.

- Üdvözöllek titeket! - Hangja csak úgy csepegett a gúnytól. - A Fővezérlő Programnak

rátok esett a választása, hogy a Játékmezőn szolgáljátok a Rendszereteket.

A Játékmező említése most már aggodalommal töltötte el Flynn-t, az odalent látott

óriásarénát tekintve. A jéghideg hang ismét mennydörögni kezdett a magasból.

- Azok közületek, akik továbbra is kitartanak a programozókba vetett hitük mellett,

szabványos átlagképzést fognak kapni. Ez végül a megsemmisülésükhöz fog vezetni.

A hangban nem érződött szemernyi együttérzés sem - sőt, gazdája szemlátomást

örömét lelte a lehetőségben, hogy eljátszadozhasson tehetetlen áldozataival. Mibe

keveredtem? - nyögött fel Flynn magában. Az intelligens programok kézzelfogható

világot alakítottak ki maguknak, és a vezetés egyik frakciója igyekszik minden

kapcsolatot megszakítani a programozókkal, hogy annál zsarnokibban uralkodhasson.

Flynn véleménye szerint meglehetősen hatásos módszerekkel. Lélekben felpofozta

magát, amiért olyan hanyagul besétált az ENCOM-ba, és hagyta, hogy a Fővezérlő a

saját területén csapjon le rá.

A sátáni hang tovább beszélt.

- Azok, akik megtagadják ezt a babonás és hisztérikus hitet, idővel felvételt nyerhetnek

az FVP elitgárdájába.

Két Piros Harcos a rabok csoportja mögött összevetett, és oldalba bökték egymást.

A gyilkos tekintet, amivel az újoncokat méregették, eléggé egyértelmű volt. Nem voltak

előítéleteik, ugyanolyan lelkesedéssel fogadták volna a harcot, mint az elvtelen árulást.

Nagyobbaknak, erősebbeknek látszottak a foglyoknál, és Flynn feltételezte, hogy az

FVP írta őket. És Flynn azzal is tisztában volt, hogy ő sohasem kerülhet közéjük; a

többieknek felajánlott lehetőség rá nem vonatkozik. Az FVP bosszúra szomjazott.

A körülötte álló programok összesúgtak Sark utolsó megjegyzése hallatán. Hogy

adhatnák föl a programozókba vetett hitüket? - kérdezték egymástól. Hogy állíthatnák,

hogy nekik és a Rendszernek semmi célja, semmi értelme nincs az FVP szolgálatán

kívül? És Sark rideg gondolatmenete szerint ez csak egyetlen lehetőséget hagyott.

Flynn a hatalmas repülőt bámulta, s egy pillanatra megfeledkezett a félelelről. Még itt

is a régi nóta, gondolta. Add fel a hitedet, vagy készülj a halálra!

Sark előrehajolt hordozója hídján, hogy szemügyre vegye az odalent nyüzsgő

rovarokat. Megnyugtatta, hogy a fogoly programozó megkülönböztethetetlen a

többiektől. Minden kétséget félrelökött; elhessegette agyából a kolosszális, tündöklő

fényben fürdő lények képét, akik a hajdanvolt időkben megalkották a Rendszert, és

értelmet adtak neki. Ezek szerint ez a programozó nem nagy falat.

Befejezte a beszédét.

- Most mindegyikötök kap majd egy azonosítókorongot. Amit csináltok, amit tanultok,

az mind rögzítve lesz ezeken a lemezeken. Ha elhagyjátok a korongotokat, vagy

megtagadjátok a parancsot, számíthatok az azonnali megsemmisítésre. Ez minden.

Most az összes újoncot utasították, hogy nézzen le az arénába. Flynn látta, hogy odalent

egy játék veszi kezdetét - pontosabban szólva egy párbaj, helyesbített. A Piros

Elitszárad öt Harcosa nézett farkasszemet egy magányos kéikkel. Sziporkázó, pörgő

fénykarikák villogtak-röpködtek közöttük, és Flynn, akinek eszébe jutottak a Sark által

említett korongok, lenyugözve figyelte a látványosságot.

Nem mintha sok hasznát vennéd, üzente gondolatban a szerencsétlen programnak, aki

egyedül harcolt, de veled vagyok. Abban higgy, amit akarsz! Kapd el őket!

HETEDIK FEJEZET

Tron könnyedén tartotta a korongját, testsúlyát előrehelyezte a lábujja hegyére, és

vizszonozta ellenfelei tekintetét.

Azok tölük telhetően igyekeztek vadul és eltökélten nézni rá, de egyikük sem tudta

leplezni, hogy kétségek gyötrik. Most nem egy szerencsétlen könyvelőprogrammal

néztek farkasszemet; ezt már maga az a tény is bizonyította, hogy öten voltak ellene.

És mindannyian ismerték Tronnak, a függetlennek, a programozóhívőnek a hírét. Ha

lemond a hitéről, Tron magas beosztásra számíthatott volna: talán egyenrangú lesz

Sarkkal, vagy átveszi a helyét. Tron mostanra már tudta, hogy mind az öt Piros fejében

ugyanaz a gondolat bujkál: ha nekem ekkora tehetségem lenne, én ugyan nem

pocsékolnám a hitem védelmére! Ez pokoli ironikusnak tunt a szemében; amazok

sosem értenék meg, milyen összefüggés van az eszmei meggyőződése és harci

képességei között.

Két Harcos dobóhelyzetet vett föl.

- Most! - kiáltotta az egyik.

Hirtelen kiegyenesedtek előrehajoltukból, és oldalvást elhajították a fegyverüket. A

korongok közeledtek, az egyik magasan, a másik alacsonyan. Tron védekező

pozícióba helyezkedett, két kézre fogva, függőleges síkban tartva maga elé a korongját,

s az egyik lábát hátrébb csúsztatva a megfelelő egyensúly végett. Szögeket és

sebességeket számolt, s semmi mást nem látott, semmi mást nem figyelt, csak a feléje

száguddó két fegyvert.

Az elsőt szikrázó energiakisülés kíséretében hátrította, s a korong ártalmatlanul gurult

odébb. Neki azonban nem maradt ideje rá, hogy utánapillantson, és a másodperc törtrésze alatt lejjebb kapta a korongját, hogy kivédje a második támadást is. Az

szintén lepattant róla. Villámgyors ellentámadást indított, s elhajította korongját az

egyik fegyvertelen Piros felé. A korong eltalálta a Harcost, és sercegve-szikrázva sebet

hasított rajta. A seb széle sistergett a kiszökő energiától, s a szétbomlás kezdeti jeleit

mutatta.

Flynn döbbenten nézte az eseményeket; minden teljesen más volt, mint a játéktermében. És az a programozóhívő! Flynn csak bámulni tudta a biztos, gyors

mozdulatokat, a tökéletes önuralmat, a tévedhetetlen ügyességet.

Egy másik újonc Flynn arc kifejezését látva a magányos küzdőfélre mutatott.

- Látod azt a Harcost? Száztíz győzelem, egyetlen vereség nélkül!

Flynn bólintott, cseppet sem kételkedve benne, hogy a másik igazat beszél. De most

már mindegyik résztvevő visszaszerezte a korongját, és az öt Piros - beleértve a

sebesültet is - kezdte bekeríteni ellenfelét. Bármennyire is tisztelte Flynn a

programozóhívő ügyességét, kizártnak tartotta, hogy a program győzni tudjon.

Messze odalent, az aréna talaján az egyik Piros elordította magát:

- Adjatok neki!

Tron előregörnyedve, pattanásig feszült idegekkel várt. Mind az öten egyszerre

hajították el a korongjaikat.

Tron lebukott, félrevetette magát, és az egyik korongot hátrította a sajátjával. A többi

sivítva hasította a levegőt, ott, ahol egy másodperce még állt. Tron azonnal támadott,

és eltalálta ez egyik Piros Harcot, aki felüvöltött. A Piros perzselő

energiakisülésben

bomlott bitjeire, ahogy Tron fegyverének kék ragyogása átterjedt rá, és átvette a vörös

aura helyét.

Tron kiegyenesedett, s elkapta a korongot, amely automatikusan visszatért hozzá.

Gyakorlott támadófogással ragadta meg, megpördült a sarkán, és dobott. A célpontnak

kiszemelt Piros észrevette, hogy miben mesterkedik, és megpróbált kitérni a pörgő

fénylemez útjából, de nem sikerült neki. Mikor eltalálták, hátrazuhan; az utolsó dolog,

amit látott és hallott, tulajdon megsemmisülésének fénylő sugárhalója és fülsértő

recsegése volt. Tron kitért a következő Piros második dobása elöl; hasra vágta magát,

arrébb hemperedett, és felpattant, még épp idejében, hogy átugorjon egy másik,

alacsonyan szálló korongot.

Elkapta saját visszatérő korongját, fogást váltott rajta, és még a levegőben elhajította. A

fegyver eltalált egy újabb Pirost, aki még a legendás híru Trontól sem várt ilyen

villámgyors manővert, és csak állt, ostoba döbbenettel az arcán, miközben a sistergő,

elektronikus bomlás elemésztette. A megmaradt Pirosak komorabbak lettek, arcukra

kiült a félelem. Az esélyeik nagyot romlottak, s ellenfelük sokkal keményebb diónak

bizonyult, mint amilyenre számítottak.

Tron higgadtan szembefordult a megmaradt Harcosokkal; most nem engedhette meg

magának, hogy elhamarkodott lépést tegyen. Emlékeztette magát, hogy nem szabad

megfeledkeznie a kötelező elővigyázatosságról - itt, a Játékmezőn soha. Visszatérő

korongja úgy simult bele a tenyerébe, mintha élne. Elörelépett, és újra elhajította,

izmos karjának minden erejét beleadva.

A Piros, akit megcélzott, felemelte a saját fegyverét védekezésül, Tron korongja

azonban szikrazápor közepette kettéhasította azt, és eltalálta a rémült Harcost. Tron

fegyverének ragyogó fénykoronája diadalmas novaként terjedt át az ellenfél szertehulló

testére.

Halálos csend telepedett az arénára, mikor Tron szembenézett utolsónak maradt vetélytársával. A Piros most már képtelen volt uralkodni a félelmén, kimeredő

szemmel bámulta Tront. Aztán lassan felemelte a korongját, és reményvesztetten

felkészült az újabb dobásra. Tron látta, hogy ennek a harcnak csak egyféle befejezése

lehet - mint mindig, ha programozóhívők és az elitszázad Harcosai álltak egymással

szemben az arénában -: az egyik fél nem hagyhatja el élve a küzdőteret. újra hajított;

szerette volna már, hogy véget érjen a küzdelem.

Az utolsó Piros Harcos felnyűszített, mikor Tron korongjának ragyogása elborította.

Tron kinyújtotta a kezét, és a korong engedelmesen belesimult. Egyedül állt. Most,

hogyan a harc már véget ért, egy kicsit lihegett: tudta, hogy odafentről őt nézik mind a

programozóhívők, mind a Piros Harcosok, és hagyta, hogy a párbaj eredménye

beszéljen helyette. Lényének egy része keserűn eltunódott rajta, vajon milyen lesz a

következő mérkőzés, és ha azt túléli, az azután következő.

Flynn az arénát bámulva megkérdezte az újonctól, aki az előbb megszólította:

- Kicsoda ez a fickó?

A program arca felderült.

- Ez Tron. A programozókért verekszik - Szavaiból hatalmas büszkeség csendült ki;

Tron volt az egyetlen, akire ezek a megalázott, terrorizált rabok felnézhettek, reményt

és önigazolást keresve.

- Tron? - visszhangozta Flynn, és eszébe jutott Alan munkája. Ez sok mindent

megmagyarázott, többek között azt is, hogy miért bánik el Tron ilyen könnyedén a

Pirosakkal, és miért olyan nyilvánvaló Sark meg az FVP igyekezete, hogy megtörjék és

elpusztítsák. Tron lehet a kulcsa ennek az egész problémának.

- Csend! - bödült el az egyik ör, mikor Flynn éppen azon volt, hogy tucatnyi új

kérdéssel árássza el frissen szerzett ismerősét. - Tilos a kommunikáció!

Flynn gyorsan befogta a száját, nem óhajtotta kipróbálni a Kiképző Komplexum

büntetésmódozatait. A fejük fölött Sark hordozója pályamódosítást végzett, most, hogy

a látványosságnak vége lett.

A hajóban Sark átnézett a tápemelvényről a parancsnoki hídra. Mellette az elitszázad

egyik hadnagya fészkelődött idegesen. Sark, miközben mohó kortyokban itta az FVP

által szolgáltatott energiát, megkérdezte:

- Melyik az a fogoly, aki az előbb megnyerte a mérkőzést?

- A neve Tron - felelte a hadnagy. - Fanatikus programozóhívő és bajkeverő.

Sark arca eltorzult az undortól, a hír megkeserítette az energiafelvétel átszellemült

mámorát.

- Tron! - köpte a nevet. - Hát még nem halt meg az a nyavalyás? Változtatni kell az

esélyeken.

Trontól elég könnyű lenne megszabadulni, gondolta Sark, de nem ez itt a lényeg.

Kivégezni nem lenne elég; Tronnak vereséget kell szenvednie.

Ismét a cellájában, Flynn megpróbálta úgy-ahogy kényelembe helyezni magát: fel-alá

sétált, s közben igyekezett átfogó képpé összerakni azt a sok megdöbbenő

információt, amit ebbe a pokoli álvalóságba történt érkezése óta szerzett. Csak nemrég

fejezett be egy kimerítő kiképzési gyakorlatot, az agya azonban teljes fordulatszám

járt.

Már nem tudta számon tartani, hány tréningen vett részt, ahol megtanították a korong,

az energiacestus, a sugármotor használatára. A kiképzés - ahogy azt be is jelentették -

átlagos szintű volt. A legtöbb fogoly programnak nem sok esélye volt rá, hogy életben

maradjon az arénában. Flynn azonban rájött, hogy van némi tehetsége a játékokhoz -

ez egyébként érthető volt, hiszen sokat közülük ő írt, és általában olyan sportokra

alapozta őket, amikben maga is járatos volt. Meglepően gyorsan elsajátította a

technikákat és az apróbb trükköket; legfontosabb előnye azonban lankadatlan

küzdőszellem volt. Hatalmas különbség volt a játékautomata gombjainak

nyomogatása és a röpdülő energiakorong előli kitérés között, de Flynnnek sikerült

ígéretes növendékké képeznie magát. Nem lepődött meg, mikor senki sem kereste meg

azzal a kéréssel, hogy tagadja meg a programozókba vetett hitét.

A szomszéd cellában Ram vízszintesen maga elé tartotta a korongját, és behatóan

nézegette, nem szenvedett-e sérülést valahol. Valami különös, kísérteties dallamot

fütyörészett, amiben Flynn nem ismerte föl a Másik Világ zenéjét. Flynn odaballagott

az ablakhoz; eddig nem sok ideje volt, hogy elbeszélgessen Rammal, a rákövetkező

cella lakójával pedig egyáltalán nem tudott szót váltani. Flynnnek kiképzési

gyakorlatokra kellett járnia, ők ketten pedig rendszeresen párbajoztak az arénában, és

ez ahhoz vezetett, hogy nagyon ritkán tartózkodtak egyszerre a cellájukban.

De Flynn sok mindent megtudott. Annak a másik programnak a neve Tron volt.

Most odahúzódott a cellák közötti nyíláshoz, automatikusan ügyelve rá, nehogy még

egyszer működésbe hozza a biztonsági erőteret. Ram gondolataiba merülve tovább

fütyörészett. Ugyanúgy néz ki, mint bármelyik közönséges járőkelő, tunődött

Flynn,

csak éppen ő egy komputerprogram. Kíváncsi vagyok, hozzá fogok-e szokni ehhez valaha?

- Hé, Ram! - szólt oda. A füttyörészés a dallam közepén félbeszakadt, és Ram fölpillantott rá. - Te mi voltál... szóval, te mi voltál azelőtt?

Ram földerült; az emlékek szemlátomást felvidították.

- Ó, én statisztikai program voltam; egy nagy biztosítótársaságnál dolgoztam. Tényleg

nagyon jó érzés olyanoknak segíteni, akik a jövőjüket tervezgetik.

Mármoros, nosztalgiázó ábrándozásba merült. Flynn, aki csak azért kezdeményezett

beszélgetést vele, hogy minél többet megtudjon Tronról, egy kis buntudatot érzett. Futó

gondolat villant át az agyán: vajon mit szólna Dr Gibbs, ha látná, milyen sokat jelent

ezeknek a programoknak, ha hasznos funkciót tölthetnek be?

- És persze - magyarázta Ram -, ha a befizetéseket éves járadéknak tekinted, a

befektetés hosszú távon igazán...

Flynn nem bírta tovább.

- Igen, igen; nagyszerű.

Ram nem vette észre, mennyire minimális lelkesedést mutat a téma iránt

beszélgetőtársa, és udvariasan visszakérdezett.

- Te mit csináltál?

Flynn aggódva várta, mikor teszik fel neki ezt a kérdést. Ha megmondaná az igazat, a

programok legjobb esetben úgy tekintenének rá, mint akinek megzavarodtak a bitjei.

Rosszabb esetben pedig... talán eretneknek néznék? Akárhogy is legyen, semmiképpen

nem tudná bizonyítani a történetét, és jelen pillanatban csak rontana vele a helyzetén.

- Ó, én nem sok mindenre emlékszem. A nevem Flynn.

Ram bölcsen bölintott.

- Persze, egy kis kábulat. Ez így szokott lenni, mikor ideszállítanak. Idővel

minden

eszedbe jut majd.

Flynn, aki egyelőre azt szeretne volna, ha ő jut az eszébe másoknak, folytatta.

- Hol van Tron barátod? Beszélnem kéne vele a...

Kiabálás szakította félbe felülről, meg az örök botjának ellentmondást nem

döngése a mennyezeten. Flynn fölnézett rájuk, aztán Ramra pillantott, aki egy szót sem

szólt. Vége a társalgásnak; Flynn valahogy sejtette, hogy ezúttal nem kiképzési

gyakorlatra viszik.

Miközben a folyosón menetelt az örök között, tőle telhetőleg igyekezett nem törődni

reszkető gyomrával, és arra összpontosított, vajon mi várhat rá.

- Igazán barátságos fiúk vagytok - mondta csalóka jóindulattal az örök sötét csuklyájának. Semmi jelét nem adták, hogy hallották volna.

Sark hordozója hídján a monitort nézte, és megpróbálta kielemezni, milyen érzelmekkel - és milyen érzelmek nélkül - készül a programozó a küszöbönálló mérkőzésre. A programozó szokatlanul tehetségesnek mutatkozott a kiképzés során,

úgyhogy a kiképzést felfüggesztették. Most, miközben a Játékmezőre vezették, Flynn

viselkedése semmiben sem különbözött a több ezer Harcosétól, akit Sark látott, bár a

Parancsnok Program szokása szerint túl magasan az épületegyüttes fölött tartózkodott,

semhogy kivehesse az egyes arcvonásokat. ám ez a programozó mindenben

behelyettesíthetőnek látszott azokkal a programokkal, amiket ő meg a hozzá hasonló

írtak. Sark ebből merítette a magabiztosságát.

Sark, a Parancsnok Program hátraszólt a válla fölött.

- Várjatok! Mérkőzzön meg valakivel a saját fajtájából!

Továbbították az utasítást, hogy egy programozóhívót jelöljenek ki ellenfélnek. Sark

elmosolyodott; azt kívánta, bár csak két programozót uszíthatna egymásra, és

kezdte

bánni, hogy nem ő lesz az, aki végez majd ezzel a programozóval.

Flynn idegesen igazgatta a féltunikáját, miközben kísértált az öreivel egy széles

párkányra, amely a Játékmezőre nézett. Innen két tömör energiahíd vezetett a körlabda-játék koncentrikus fénygyuruihez. Mellette egy másik program állt, akit

szintén elővezettek; egy programozóhívő, akinek Flynn emlékezett a nevére - Cromnak

hívták. Most mindketten elektronikus cestust viseltek a jobb kezükön. Flynn zavartan

nyújtogatta a nyakát, a Piros Harcosokat kereste, akikre számított; de nem látott senkit,

csak a pocakos Cromot.

Crom habozás nélkül elindult az egyik hídon, és elfoglalta a helyét az energiagyurukön.

Flynn értetlen pillantást vetett az örökre, ám azok csak némán bámultak rá. Magában

vállat vont, végigsietett a második hídon, és bizonytalanul várt. Aztán mindkét híd

semmivé enyészett.

Flynn és Crom farkasszemet nézett a mélység fölött. Flynn megkockáztatott egy vigyort.

- Nézd, haver, mi ugyanabban a csónakban evezünk...

Az ideges Crom, aki reszketett félelmében és dühében, odakiáltotta neki:

- Azt hiszed, elintézhetsz, igaz? - Tudta, milyen jó teljesítményt nyújtott Flynn a

kiképzés során, s azt hitte, hogy ellenfele tisztában van vele, mi fog történni, és még

élvezi is. Crom egyetlen okát tudta elképzelni, hogy egy másik újonc ellen léptetik fel:

Flynn bizonyára csatlakozni akar az elitszázadhoz, és áttérését bizonyítandó, meg kell

semmisítenie Cromot.

Flynn agyában lassan formálódni kezdett a megértés, ahogy meglátta Crom arckifejezését.

- De én nem...

Crom meg sem várta, mit akar mondani; cestusával a fenti tükörlap felé hajította a

fénylő labdát. Az visszapattant a tükörről, és Flynn gyurui felé száguldott. Flynn

kinyújtott cestusszal ugrott, hogy elkapja, de rosszul mérte fel a szöget és a távolságot.

A labda eltalálta az előtte húzódó gyurut, és szertefoszlatta. Crom kárörvendően

kuncogott.

Flynn karjával vadul hadonászva igyekezett megállni; hajszál híján elvesztette az

egyensúlyát, és lezuhant a mélybe. Iszonyodva bámult lefelé, ám ekkor valami zajt

hallott felülről. Újabb labda pattant vissza a tükröző felületről, és ez egyenesen feléje

tartott.

Mielőtt ideje lett volna gondolkodni, a reflexei működésbe léptek. Lebukott, és

föltartotta a sziszegve sugárzó cestust. Telibe kapta a fénylő golyóbist, megforgatta a

cestust, és olajozott, begyakorolt mozdulattal hajította el a labdát a tükör felé, minden

tipródás és tétovázás nélkül. Crom tágra nyílt szemmel próbálta kiszámítani a sistergő

lövedék pályáját. Lebukott, hibázott, megtorpant. A labda töltése kisült, mikor eltalálta

az egyik gyurujét, s a koncentrikus kör szemképráztató tuzijátékkal szertefoszlott. Flynn

izgatottan föltartotta a karját.

- Oké!

Arra számított, hogy egy Piros Harcossal kerül szembe, mikor azonban látta, hogy

Crom az ellenfele, arra a következtetésre jutott, hogy ez valamiféle magas szintű

gyakorlat vagy záróvizsga, és mindkét újoncot az igazi párbajokra tartogatják.

Odafönt Sark figyelt és mosolygott. Vagy a programozó leli halálát egy

programozóhívő kezétől, vagy a programozóhívőt fogja elpusztítani egy programozó.

Sark élvezte az iróniát, és tudta, hogy a mérkőzés példának fog szolgálni a többi

újoncnak, az önfenntartás példájának.

Ram és Tron a cellájukban folytatták a csöndes társalgást, ami fogságuk első napjaiban

vette kezdetét. Amennyire tudtak, kényelembe helyezkedtek, a közös ablaknyílásnak

háttal. Halk, komoly beszélgetésük éles ellentétben állt a Játékmező irgalmatlan

szigorával és kegyetlen összezsapásaival. Ram lassan rászokott, hogy erőt és kitartást

merítsen Tronból és a programozók iránti rendíthetetlen huségéből. És itt volt persze

Tron józan érvelése: ugyan miért üldöznék Sark és az FVP ilyen megátalkodottan a

programozóhívőket, ha a hitük nem jelentene komoly veszélyt a számukra?

Miután alaposan átgondolta a dolgot, Ram végül arra a következtetésre jutott, hogy a

hatalom fitogtatása és az erőszakos újoncozás kulcsfontosságú elemei az FVP

tekintélyének. Ha az FVP és Sark rá tudja bírni a programokat a programozók

létezésének tagadására, amiről a Rendszer minden lakója tudta, hogy hazugság, akkor

mire nem tudják utasítani aztán a programokat? Markukban lenne az egész Rendszer,

és bármikor nekiláthatnának az átalakításának.

- Az az új fiú rólad kérdezősködött - mondta Ram halkan.

A szomszédos, félhomályos cellából Tron higgadt hangja válaszolt.

- Kár, hogy mérkőzésre vitték. Valószínűleg sosem látjuk viszont.

- Abban csak ne legyél olyan biztos! - felelte Ram. - ő valahogy... más, mint a többi.

Hiába keresgélt, nem talált szavakat Flynn furcsa tiszteletlenségére, éles eszére; mikor

ránézett, mindig az a benyomása támadt, hogy ez a program sokkal többet tud annál,

amit elárul. Ram sejtette, hogy Flynn nem közönséges program, és hogy nem most

látták utoljára.

Magasan a Játémező fölött Flynn lihegve nekirugaszkodott, hogy elkapja Crom labdáját. Az átalány-nyilvántartó program dobásai egyre erőtlenebbek lettek, ahogy

kétségbeesése fokozódott, és gyuruit egyre-másra elemésztették Flynn támadásai. Most

Flynn háraitotta a dobást, visszanyerte az egyensúlyát, aztán teljes erejéből a tükör felé

hajította a fénylő labdát.

Az energiagömb lepattant a tükörről, és eltalálta Crom egyik megmaradt gyurujét. A

fénykör szikrazáporban eltunt, Crom pedig esetlenül átugrott utolsó gyuruinek egyikére.

Most Flynn dobása következett; tunődve próbálgatta a cestusában sziszegő

energialabdát. Nekiveselkedett a dobásnak, hogy kioltsa Cromnak egy újabb gyurujét,

aztán meglátta a program arcán tükröződő lemondást és kétségbeesést, és meggondolta

magát.

Gyors pillantást vetett a fölöttük lebegő hordozóra, és felnevetett.

- Nesze, ez nem lesz nehéz!

Elhajította a fénylabdát; az lepattant a tükröző felületről, és egyenesen Crom felé

tartott; könnyen háriható dobás volt, ahogy ígérte. Cromot, miközben felkészült a

fogadására, bizonytalanság fogta el. Ez az új Harcos ügyes volt és magabiztos, és most

- ha ugyan bízni lehet benne - feladja az előnyét, pedig Crom minden tőle telhetőt

megett, hogy legyőzze. Ez azt jelenti, következtetett Crom, hogy ez a manőver csak

valami csselfogás lehet. Crom nekilendült, hogy elkapja a trükkös dobást - és abban a

pillanatban rádöbbsent, hogy Flynn nem hazudott neki.

Most már késő volt, hiába igyekezett; elhibázta a labdát, és az nekicsapódott

annak a

körgyurunek, amin állt. Crom látta, hogy már semmiképpen nem kaphatja el, és kétségbeesetten elrugaskodott az utolsó, legbelső köre felé, eszeveszetten kapálózva

kézzel-lábbal, pont amikor az alatta lévő oszladozni kezdett.

Cromnak éppen hogy sikerült elkapnia az utolsó gyurujét energiacestusával és szabad

kezével. Ott lógott rajta rúgkapálva, magasan a Játékmező fölött. Flynn várt, hogy

felhúzózkodjon. Sark a hordozójában elkomorodott a monitora előtt, örvöngve figyelte

ezt a megbocsáthatatlan együttérzést. Az ilyesmi rombolja a programok harci szellemét,

tönkretesz mindent, amiért fáradozott, beszennyez hitehagyottat és felhasználóhívőt

egyaránt.

Flynn a rémült, kimerült Cromot nézte. A program még mindig rúgkapált, hiábavalóan

próbált felhúzózkodni a körgyurujére, s eltompultan várt az utolsónak vélt dobásra a

játékban. Flynn látta, hogy senki sem fog beavatkozni; odafent azt feltételezték, hogy a

játék szépen befejeződik, és Crom szárnyaszegett madárként zuhant a pusztulásba, ami

odalent vár rá a Játékmezőn.

Flynnek azonban nem állt szándékában így megnyerni ezt a játékot. Crom arcába nézve

folyton azt hajtogatta magának, hogy ez a program csak algoritmusok halmaza, de ezt

nem vette be a gyomra, mikor látta Crom arckifejezését. Mikor Crom észrevette, hogy

Flynn halogatja a befejező dobást, olyan hitetlenkedve meredt rá, mintha tudta volna,

kicsoda valójában.

Egy hang dübörgött fel a fejük felett, a hordozóra vonva pillantásukat.

- FEJEZD BE A JÁTÉKOT! - parancsolta Sark.

És a hatalmas tükröt, mint valami nyomasztó, gonosz látomásban, a Parancsnok

Program arca töltötte be. Flynnnek elakadt a lélegzete, mikor meglátta a holoképet. A

sisak bordázatán, groteszk díszítésein tarka színekben fénylő energia táncolt - de az az

arc így is Edward Dillingeré volt.

Flynn fölfelé meredt, és összeszorította a fogát. Ez sok kérdést megválaszolt, de még

többet vetett fel. ám Dillinger/Sark arcát látva egyszer s mindenkorra eldöntötte, kinek

az oldalán áll a Rendszerben dúló háborúban.

Miközben Crom a pusztulására várt, Flynn ökölbe szorította a kezét, teleszívta

levegővel a tüdejét, összeszorította az ajkát, és beleordította válaszát a fölötte lebegő,

undok arcba.

- Nem!

Valahol másutt a viselkedésének kihatásai voltak. Egy buszmegálló lármájában egy

fiatal fiú nyomkodni kezdte az élettelen tuzgombokat, vadul rángatni a használhatatlan

botkormányt, és felháborodottan panaszkolta:

- Mi a fene van ezzel?

A játékautomata ugyanolyan maradt, mint pár perccel azelőtt. A fények égtek, de a

játék kifagyott. A másik játékos, a fiú osztálytársa csalódottan felelte:

- Nem tudom; szétment, vagy valami. A francba!

Dühödten rácsaptak a gombokra, és tenyerük élével verni kezdték a konok masinát.

Flynn lehajtotta a fejét, és rá se hederített a hordozóról jövő parancsra, amely ott

dübörgött a fülében:

- ÖLD MEG!

öld meg... Flynn fölemelte a cestust, és eltöprengett. Talán, gondolta, a belső

meggyőződés az egyetlen dolog, ami torzulások nélkül vészeli át az átmenetet ebbe a

különös Elektronikus Világba. Talán csak ámítja magát, de szeretett volna hinni

benne, hogy a jó és a rossz fogalma konstans tényezők.

Flynn lefelé fordította az energiacestust, és hagyta, hogy az energialabda ártalmatlanul

lepottyanjon a Játékmezőre. Mély lélegzetet vett, aztán belevigyorgott a dühöngő Sark

arcába.

- Ezt még megbánod! - fenyegetőzött a holokép. Crom egészen kábának tunt.

Flynn harsányan felkacagott. Na, most mit fogsz csinálni, El Supremo? Megölsz

engem, a győztest? Attól tartok, ez esetben alaposan megcsappan majd az áttérők

száma!

Kaján elégtétele egy pillanatra rá semmivé enyészett. Crom utolsó gyurujé valami

láthatatlan parancsra bomladozni kezdett. Crom továbbra is kalimpáló lábbal,

tehetetlenül kapaszkodott bele. Mikor Flynn megtagadta a játék befejezését, visszatért

az arcába a remény, most azonban kiült vonásaira a végső vereség tudata; hiába

küszködött, a végzet utolérte.

Flynn képtelen volt segíteni, csak figyelni tudta. Mikor a körgyuru anyaga végleg

szertefoszlott, Crom kapálózva zuhanni kezdett a Játékmező felé, Flynn és Sark szeme

láttára.

Sark ujja rásimult egy másik gombra a hordozó hídján; arra, ami hasonló sorsra

juttatta volna Flynn-t is. Ez azonban nyílt szembeszegülést jelentett volna az FVP

utasításával. A Parancsnok Program ujja reszketett; szinte fizikai küzdelem dúlt benne,

hogy a saját akarata szerint cselekedhessen. Végül azonban minden hiába volt; Sark

összeszorított fogakkal belenyugodott a tudatba, hogy ő az FVP szolgája, és képtelen

dacolni vele.

És amikor Sark elkapta a gombról az ujját, hirtelen feldübörgött körülötte az FVP

hangja.

- Játék közben kell meghalnia!

Flynn tehetetlen haraggal bámult föl a tükörre. Az arc eltunt róla, és Flynn, aki valami

megtorlásra vagy újabb szópárbajra számított, meglepetten látta, hogy megjelenik a

hídja. Két ör sietett át rajta, hogy megint elkísérjék. Ennek ellenére az az érzése támadt,

hogy a helyzete hamarosan még rosszabbra fordul.

NYOLCADIK FEJEZET

Az arénából kifelé menet Flynn-t meglökte két nagydarab Piros Harcos;

szántszándékkal hergelték. Az örök úgy tettek, mintha nem vették volna észre. Az

egyik Piros szembepördült vele, és elvicsorodott.

- Félre az utamból, zöldfülu!

Flynn az öt elitharcosra gondolt, akik egyszerre rontottak rá Tronra, és a szegény kis

Crom kegyetlen meggyilkolására. úgy döntött, programozóhívókat ugyan nem fog ölni, hogy a saját bőrét mentse, az elitszázad Harcosaival szemben azonban nem

lesznek hasonló fenntartásai. Egy villámgyors mozdulat, és korongja a kezében termett; kihívó pillantása szinte buzdította a másikat, tegye ő is ugyanezt.

- Te eredj az én utamból, bitagyú! - mondta halkán.

A Piros egy pillanatig állta a tekintetét, aztán elhátrált.

- Persze, persze; csak vicceltem.

A társa karon ragadta, és elráncigálta, miközben Flynn lassan ellazította magát, és a

visszavonulásukat figyelte. Visszatette a korongot a hátára, s az örök ismét melléje

szegődtek.

Hamarosan észrevette, hogy nem a cellájába viszik. Rájött, hogy a fogvatartói egyik

halálos párbajból a másikba akar küldeni, míg el nem veszti az egyiket, és

vadul törte a

fejét, mit tehetne ellene. De semmi nem jutott eszébe, legfeljebb az, hogy nem teszi

könnyuvé Sark dolgát, s halála előtt alaposan megritkítja a Piros Elitszázadot.

Töprengése félbeszakadt, mikor bekísérték a sugármotor-mérkőzések arénájának előterébe. Itt már két programozóhívő várt rá. A közelebb állót, Ramot azonnal

felismerte, mikor elindult, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Ram arcára előbb meglepetés ült ki, aztán örömteli mosoly.

- Flynn! - A társához fordult. - Nézd, Tron; túlélte!

Flynn éles pillantást vetett a másik programozóhívőre, amint elhaladt Ram mellett;

kíváncsi volt a programozók legendás bajnokára. Egy magas alak állt ott; Flynn most

először vehette alaposabban szemügyre Tront.

- Alan! - kiáltott fel.

Tron elkomorodott; zavarta valami, amire nem tudott igazán összpontosítani, mintha

valami álom árnyéka lenne. Végigmérte az új programot, aztán ráförmedt:

- Hol hallottad ezt a nevet?

Flynn zavartan kapkodott válasz után. Először azt hitte, hogy az FVP a barátját is

ugyanúgy elcsípte, mint őt, Alan azonban a jelek szerint nem ismerte fel.

- Nos, ez ugye...

- Igen, a programozóm neve - fejezte be helyette Tron. - De te honnan...?

- Én... izé... - dadogott Flynn; már rájött, hogy ez nem egy digitalizált ember a Másik

Világból. Aztán eszébe jutott, hogy Tron már jóval az ő megérkezése előtt itt volt a

Rendszerben. Flynn legyurte hirtelen döbbenetét, és belátta, hogy nem ez a legmegfelelőbb időpont származásának taglalására. A hasára ütve rögtönzött, mialatt

elfoglalta a helyét Tron mellett. - Az én... szóval, a programozóm ismeri a tiédet - És ez

nincs is túl messze az igazságtól, gratulált titokban magának.

- Szállítás közben elvesztette az emlékeit, Tron - szólt közbe Ram.

- Ja - tette hozzá Flynn, csak úgy a szája sarkából. - De azért emlékszem mindenféle

dolgokra. Például a programozóm azt akarja, hogy kapjam el az FVP frakkját.

Ennek hallatára Tron meglepett arcot vágott; Flynn szemmel láthatólag nagy benyomást tett rá.

ám ekkor belépett három Piros Harcos; lármásak voltak, durvák, harcra éhesek, harsányan röhögve veregették egymás vállát. Felsorakoztak a programozóhívő csapattal szemben, csak néhány lépés választotta el őket egymástól. A két csapat

szóttanul méregette egymást. Egyenlő esélyek, gondolta Flynn. Nagyon ügyesnek tarthatják ezeket a Harcosokat.

Hirtelen megéreztek testükben a szállító sugarak bizsergő vibrálását. A két csoport

minden átmenet nélkül eltunt, elmosódó szellemképük szertefoszlott a sivár előtérben.

Mikor újra felbukkantak, már a Játémezőn voltak, továbbra is egymással szemben,

ám ezúttal fél mérföld választotta el őket.

Sark hordozója közvetlenül fölöttük lebegett, több kilométerre a Játémezőtől. Az

arénát magas, tükörsima falak vették körül, és több Azonosító cirkált fölötte. A falakat

gigászi számjegyek, hatalmas hieroglifák, és Flynn számára érthetetlen szimbólumok

díszítették, különféle változatokban és tarka, csillogó színekben.

- Ez a szándéka az én programozómnak is - mondta Tron Flynnnek. Flynn most már

biztosan érezte, hogy Tron jelenti a választ a dilemmájára. Ha Flynn próbálkozásai a

lézerlaborban nem tudták kiszabadítani a Tron programot az FVP markából, talán

tehet érte valamit itt, a Rendszerben.

Figyelmeztető sípszó hangzott fel; hamarosan kezdetét vesz a verseny.

- Tudom - felelte Tronnak Flynn. Tron és Ram furcsán néztek rá; csodálkoztak, honnan tud ennyi mindent. Nem sok idejük volt eltöprengeni a helyzeten, de

mindkét

program hajlamosnak érezte magát, hogy megbízzon ebben a különös jövevényben.

Flynn a maga részéről valóságos megvilágosodásnak találta Tront. Most már sok mindent élesebb fókuszban látott Alan Bradley személyiségéből. Flynn érezte, hogy

Tron iszonyú konokul tud viselkedni, ha úgy ítéli meg, hogy igaza van, ráadásul

eltökélten hisz az elveiben, és megingathatatlan lojalitással szolgálja a jó ügyet.

A három harcostárs előrehajolt; most már mindannyian egy különös tervezésű motorkormányt markoltak. Fényörvény kavargott körülöttük, és lassan, fokozatosan

elült, miközben materializálódtak alattuk a sugármotorok. Flynn felvette a pózt, amire

tanították, s felhúzta a lábát, mikor érezte, hogy a jármű megszilárdul alatta és

körülötte. A motorok izzottak az energiától; Troné aranyszínben, Flynné pirosan,

Ramé zölden. Az aréna túlóldalán megjelentek a Piros Harcosok motorjai is; azok kék

színűek voltak.

A sugármotorok kétkerekű, három méter hosszú gépek voltak; csupa lendületes kontúr

és áramvonalas hajlat, a mellvédőtől a hátsó sárhányóig. Hátsó kerekük hagyományos

alakú volt, az első azonban széles, már-már gömbszerű. A motoros háta, miután

ráhajolt a kormányra meg a vezérlőműre, részévé vált a sima, szinte minden

egyenetlenségtől mentes karosszériának. Flynn sorra vette magában a játék technikáit

és cseles fogásait, miközben a többiekkel együtt beindította a motorját.

Valahol fölöttük Sark megnyomott egy irányítógombot. Sziréna harsant az arénában;

kezdetét vette a verseny.

Mind a hat motoros felbögette a gépét, és elszáguldott, szorosán rásimulva a járművükre. Minden motor hátuljából fehér energiapermet szállt fel, akár egy

motorcsónak nyomdokvize, amely pillanatokon belül áthatolhatatlan fallá szilárdult. A

fal színe megegyezett a játékosok csapatkódjával; az FVP programjainál kék volt, a

programozóhívőknél pedig arany, piros és zöld.

A vezetést Tron, a legtapasztaltabb Harcos vette át. Ram és Tron elkanyarodott jobbra,

illetve balra; minden manőverükkel követniük kellett az aréna talaján világító

négyzetrácsot. A fordulók szinte minden átmenet nélkül következtek be, a vonalak

csomópontjaiban. A távolban a Pirosak ugyanígy tettek, az egyikük egyenesen szembeszáguldott Tronnal. A távolság elképesztő gyorsasággal apadt közöttük. Tron

látta, hogy közeledő ellenfele egyre nő, s minden figyelmét a saját járművére összpontosította.

Amikor már úgy látszott, hogy a két sugármotor, elválasztó falát maga után húzva,

frontálisan ütközik, a Harcosok villámgyorsan elkanyarodtak, Tron balra, ellenfele

pedig jobbra, egymással párhuzamosan. Tovább robogtak, kék és aranyszínű energiagátakkal a nyomukban.

Az aréna más részein fel-alá száguldozott a többi négy vetélytárs: egyre több osztóvonal jelent meg, amint nyaktörő sebességgel kanyarogtak és manővereztek az

életükért, mert a Játékmező lassan kezdett megtelni a sugármotorok által felhúzott

fényfalak útvesztőszerű rengetegével.

Tron kommunikátorában Flynn hangja szólalt meg, és megdicsérte azért az első, lélegzetelállító hajtukanyarért.

- Klassz!

Tron és ellenfele fej fej mellett repesztettek az aréna talaján. Aztán kezdetét vette az

életveszélyes versengés; mindketten megpróbálták beszorítani a másikat, vagy

kényszerhelyzetbe hozni, hogy rossz kanyart vegyen, és nekirohanjon valamelyik

falnak.

A kommunikátorban Tron hangja felelt.

- Ram, maradj a túloldalon!

Ram válaszul azonnal lefordult, pillanatok alatt végrehajtva a manővert, s visszajelzésként beledörmögte a kommunikátorba:

- Fölényben vagyok. Gyerünk tovább!

Tron meg a Harcos, akivel párosították, az arénát határoló szirtfalak egyike felé

robogott. Tron hirtelen cselezett, és ellenfele csapdában találta magát: beszorult egy

régebbi aranszínu osztóvonal meg a Tron motorja által húzott fal közé.

A Piros Harcos nem tudott sem lassítani, sem megállni; a játék, ha egyszer megkezdődött, teljes sebességgel folyt a befejezésig. Tron néhány méterrel előtte

haladt, s így megakadályozta, hogy lekanyarodjon, könyörtelenül vezette az aréna fala

felé. Egy pillanattal később a Piros Harcos járműve olyan erővel rohant neki a falnak,

hogy a szétbomlásakor felszabaduló energia annak egy részét is semmivé foszlatta. Az

elitharcos által létrehozott választóvonal abban a másodpercben elenyészett.

Flynn az ellenfele mellett haladt, mélyen ráhajolva a kormányra, ahogy az ellenszél az

arcába vágott. Belevigyorgott a léghuzatba; mindig is szeretett motorozni. Ez a járgány

jobb volt minden másnál, amin valaha ült: azonnal reagált a mozdulataira, és

lélegzetelállító sebességgel száguldott. Nincs az a gép a Másik Világban, amelyik felért

volna vele.

Együtt kanyarodtak, éles szögben elfordítva a léggömbre emlékeztető első kereket a

vektorvonalak csomópontjában. Flynn elkerülte az összeütközést ellenfele egyik

osztófalával, aztán egy másikkal, és máris egy harmadik húzódott előttük. Pillanatok

alatt történt az egész. Az arénából útvesztő lett, ahol töredékmásodperces döntésekre és

lankadatlan figyelemre volt szükség, ha az ember nem akart nekimenni

valaminek; a

vetélytárs cselei állandó veszélyt jelentettek. Ahogy a csapatok szeszélyes alakzatokra

szabdalták az aréna talaját, egyre gyakrabban kellett éles fordulókat kockáztatniuk.

Lehetetlen volt megmondani, hogy a következő kanyar mögött újabb fal vár-e rájuk,

vagy szabad térség. A jó memória segített egy kicsit, ám az öt megmaradt motor

mögött kialakuló annyira bonyolult volt, és olyan gyorsan terjeszkedett, hogy nem sok

idejük maradt a szemrevételezésére. Itt az ösztön, a kiképzés meg a reflexek voltak a

döntők.

Flynnnek sikerült háritania ellenfele második próbálkozását is. Azon kapta magát, hogy

egyenesen afelé a falszakasz felé repeszt, ahol az első Piros Harcos felrobbant. Kevin

Flynnnek sejtelve sem volt róla, hogy tartogat-e valami veszedelmet számára az a rész,

és arról sem, hogy mi lehet a túlóldalán, mindenesetre nagyszerű lehetőséget látott

benne a szökésre. A halált csak akkor veheti biztosra, ha továbbra is rab marad a

Játékmezőn. Az adott körülmények között Flynn szinte minden kockázatot kész volt

vállalni, még azt is, hogy szétkenődik valami energiamezőn, akár egy agyoncsapott

szúnyog.

- Ez az! - üvöltötte a kommunikátorába. Ram és Tron hallotta, de nem értették.
-

Gyerünk! - sürgette őket Flynn, és célba vette a nyílást, piros fényfüggönyt húzva

maga után, amerre ment. Egy elitharcos csapódott mellé, hogy sarokba szorítsa, Ram

és Tron pedig arrafelé vették az irányt, hogy lássák, mi a terve.

Az aréna fala szédítő gyorsasággal közeledett Flynnhez és ellenfeléhez, a hasadék egyre

nagyobb lett. A Piros Harcos végül rájött, hogy Flynnnek esze ágában sincs

elkanyarodni, és az utolsó pillanatban még megpróbált menekülni. ám túl sokáig várt,

és irtózatossal sebességgel a falnak csapódott, pontosan ugyanakkor, amikor Flynn

átsuhant a repedésen. Az összeütközés tovább tágította a nyílást.

Sark odafent örjögve dült-fült. Arra számított, hogy a programozó nekirohan a

falnak, és elpusztul; egy gonddal kevesebb. De ez: szökés! Hihetetlen, példátlan! Sark

öklével a muszerfalra sújtott, és hívta az Azonosítóit.

Odalent Tron és Ram még mindig az utolsónak maradt Pirossal küzdött. Tron látta

Flynn szökését, és egészen elképedt. Az FVP valószínűleg magába gyujtotta a Rendszer

energiájának túlnyomó részét, tunódott, különben nem maradt volna el a Játékmező

felbomlott szekcióinak azonnali pótlása. A szabadság gondolata megbizsergette. Miért

is ne? - kérdezte magában.

Ram szintén mindent látott és hallott, s most keményen oldalt rántotta gépét, megöklelte az utolsó Harcost, és leszorította a szomszédos vektorvonalra. A program

teljes sebességgel nekirohant egy piros válaszfalnak, és sisseregő fényözönben elpárologott.

Ram irányt váltott, Tron mellé szegődött, hogy párhuzamosan haladjanak.

- Mit gondolsz? - kérdezte tőle reményektől futott hangon a kommunikátoron keresztül.

Tron tudta, milyen felemelő érzés lenne ismét szabadon és függetlenül száguldani.

- Előre! - ordította a mikrofonjába. A két motor az aréna falában tátongó hasadék felé

robogott.

Szirénavijjogás hasított a Kiképző Komplexum csendjébe. Egy monumentális hang szólalt meg mennydörögve.

- A HARCOSOK KÖTELESEK A SZÁMUKRA KIJELELT PÁLYÁN MARADNI.

ISMÉTLLEM: A HARCOSOK KÖTELESEK A SZÁMUKRA KIJELELT PÁLYÁN

MARADNI. FIGYELMEZTETÉS. FIGYELMEZTETÉS.

A hang egyre halkult, ahogy távolodtak tőle.

Sark vadul elkáromkodta magát. A programok utánozzák a programozót!
Legrosszabb

félelmei váltak valóra: nemcsak a programozó dacolt a hagyományos
előírásokkal,

hanem más programokat is rávett, hogy kövessék példáját. És ami a
legszörnyűbb,

Tron is ott van közöttük. Sark újra hívta az Azonosítóit.

Az Azók rátámadtak Ramra és Tronra, amint a két programozóhívő a hívogató

hasadék felé száguldott. Az egyik előre tartott ollókkal csapott le rájuk,
mint valami

óriási gözkalapács. A gözkalapács ugyanabban a pillanatban sújtott le, amikor
azok

ketten átsuhantak a résen: csak hajszállal hibázta el őket, az ütközésbe az
egész Mező

belerendült. Aztán az Azo följebb emelkedett a keskeny nyílástól, hogy
átrepüljön az

aréna fala fölött, és folytassa az üldözést.

Az arénán kívül, egy szuk tartalék áramkörben Ram és Tron utolérte Flynt,
aki

lelassított, hogy bevárja őket. A robbanás ereje végigvibrált az egész
áramkörön; a

túlsó végén egy másik tarjagos szélű hasadék nyílt. Itt, a Játékmezőn kívül,
a

sugármotorok már nem húztak energiafalat maguk után.

A falrepedésből egy hatalmas folyosóra jutottak, és teljes sebességgel
nekivágtak. A

hordozó fedélzetén Sark örjöngeni kezdett; eszeveszetten csapkodott, és
leütött egy

balszerencsés ört, aki éppen a közelében volt. Fentebb egy muszerkezelő
kapkodva

kapcsolgatta a monitorokat. Sark megnyitott egy általános hírközlő csatornát.

- Kapjátok el őket! - rikoltozta. - Küldjétek ki a Rendszerbe az összes
videotankot! -

Teljesen elvesztette az önuralmát; féktelen ordítózásától minden programnak
félelem

költözött a szívébe az egész Komplexumban. - KAPJÁTOK EL ÖKET!

A sugármotorok libasorban jutottak ki a nyílt terepre. Kétoldalt épülettömb nagyságú

mélyedések sorakoztak precíz, gondosan eltervezett rendben; az utak egybevágó téglalapokra osztották őket. Két Azo keselyüként csapott le a szökevényekre, markolásra és tüzelésre készen kimeresztett rákollókkal. A menekülők a nyílt térség

túlsó vége felé száguldottak, ahol folytatódott a szuk folyosó.

Egy pillanattal sem érték el későn. Az első Azo nekicsattant a fejük fölött a szirtfalnak,

amint besurrantak a keskeny nyíláson. Mikor visszapattant, a másik összeütközött vele.

A két óriásgép bénán lógott a levegőben, szikrák röpködtek körülöttük. Tron, Ram és

Flynn szoros alakzatban robogtak végig a hosszú, szuk folyosón, amit mindkét felől

lánctalpra telepített önjáró rakéták szegélyeztek. A roppant arzenál következő

részlegében néma tankok várakoztak egymás mellett, végtelennek tűnő sorokban.

A tankok sötétek voltak, nem működtek, de nem mindegyik várakozott üresen. Ahogy

a menekülő programozóhívők elsüvítettek közöttük, néhány járműben fények

gyulladtak ki, és meglódultak előre. Tronnak és Flynnnek sikerült elhúznia közöttük,

pirosas-sárga csíkot hagyva maguk után, amint a tankok eleje összezsúfolta a hátuk

mögött. Ramnak azonban jobbra kellett rántania a motorját, hogy elkerülje az egyiket,

aztán vissza balra, hogy kitérjen egy másik elöl. Egy pillanatra azt hitte, hogy a

harmadik tank világító lánctalpa alatt fogja végezni, de megúsza - hajszál híján. A

tankok dübörögve üldözőbe vették a szökevényeket. Az élen haladó jármű tüzére

befogta őket a célzóteleszkópba, és megpróbálta rájuk állítani a célkeresztet.

- Tuz! - üvöltötte. A hosszú ágyúcső sáfránysárga fényt okádott, ám a lövés mellé

ment. A három sugármotorja fölé görnyedő alak eltunt a látóteréből. - Nem talált! -

vicsorogta.

A menekülők végigrobogtak egy hosszú rámpán, amit fénylő sávok osztottak egybevágó négyzetekre. Oldalt és a hátuk mögött koncentrált ágyútuz lobbant a sötétségben. Ahol a fehér, V alakú lézersugarak becsapódtak, szivárványszínű energiakörök futottak szerteszét. Az áramvonalas videotankok fokozták a sebességet.

A fehérén világító kommunikátorok kapcsolatot kerestek a többi egységgel, hogy

elvágják a szökevények útját. A szakaszparancsnok jelentést tett a helyzetről Sarknak.

- Az egységek elhagyták a Védelmi Zónát - Rajtaütésről most már szó sem lehet;

minden az üldözők ügyességén múlik.

Flynn először járt a Játékmezőn kívül. Fénylő falakból, mértani alakzatokból, szerteszét ágazó vektorvonalakból álló, fantasztikus tájon motorozott - a verseny tétje

az élete volt. Nem érezte boldogtalannak magát. A három szökevény hatalmas, rejtjelezett panelek és csillogó, szögletes támfalak mellett húzott el. Egy tank

akaszkodott rájuk, s a három barát maximális sebességre kapcsol; jobbra-balra

kacsáztak, éles kanyarokat vettek földig dölve, nehogy a tüzérek bemérhessék őket.

Széles teraszra értek, amolyan autóspihenő volt ez egy mély szakadék szélén. Tronnak

alig sikerült kifarolva megállni, az aranylő sugár motor hátsó kereke félig a szakadék

fölött lógott már, mire úrrá lett fölötte. A négyzetrácsos kanyonfenék többszáz méterrel

alattuk húzódott. A terasz roppant hengerekből, egymásra halmozott alakzatokból,

lépcsős tornyokból és szédítő ívű hidakból álló tájra nézett. Az Elektronikus Világ

csillogó határvonalai és tükröző felületei az egész panorámát ragyogó fénnel árasztották el.

A menekülők azonnal elindultak a szirtfal mentén kanyargó szerpentinén, kétségbeesetten igyekeztek növelni a távolságot, amely a harci gépektől elválasztotta

öket.

- A célegységek gyorsulnak! - recsegte az élen haladó tank parancsnoka, és nagyobb

sebességre kapcsolt. A videotankok egymás után robogtak ki a teraszra.

Az elsőnek, akárcsak Tronnak, éppen hogy sikerült megállnia a szakadék szélén. ám a

tankok túl szoros alakzatban haladtak; parancsnokaik vakon követték Sark utasításait,

mert rettegtek tőle, hogy mi vár rájuk, ha kudarcot vallanak. A második tank

belerohant az elsőbe, és letaszította a tükörsima szirt tetejéről. A vezértank tehetetlenül

forogva zuhant a világító négyzetrács felé, a benne ülő programok iszonyodó

ordítózással búcsúztak életüktől. A kanyon fenekéről egy robbanás porfellege szállt

fel, aztán mindennek vége volt.

A három sugármotor libasorban száguldott egy széles ívben kanyarodó párkány felé,

amely egy meredek szirtfalban tátongó hasadékhöz vezetett. Az üldözők lemaradtak,

mert a videotankok egymást akadályozták; a rettegő parancsnokoktól, akik az utolsó

csepp energiát is igyekeztek kifacsarni a hajtóművekből, csak rendezetlen, zurzavaros

hajszára telt.

Flynn gondolkodás nélkül elfogadta Tron vezetését, és csak reménykedni tudott, hogy

a programozók bajnoka talál majd egy biztos rejtekhelyet, ahol megvitathatják a

következő lépésüket.

A hasadék elnyelte őket, s hosszú, keskeny lejtőn találták magukat; a félhomály miatt

lassítaniuk kellett. A rendszertelen hajlatok között kanyarogva Flynn megpillantott egy

végző emelkedőt, amely zsákutcában végződött. Flynnt az egész hely egy

barlangra

emlékeztette, falait és tetejét tömörszerű kitürelmések alkották - trapezoidok, kockák,

paralelogrammák. Halovány kék fényt pillantott meg. Tron és Ram csikorgó gumikkal

megállt; Flynn követte példájukat.

Energia örvénylett körülöttük. A sugármotorok pillanatokon belül szertefoszlottak.

Flynn csak remélni tudta, hogy később újra fel lehet idézni őket; nem bírta kivenni a

fejéből az érzést, hogy még szükségük lesz rájuk. Kinyújtózkodott, és mély lélegzetet

vett.

- Atyám! Ha a képernyő túloldalán vagy, ezek a játékok olyan könnyűnek tunnek!

Ram és Tron úgy meredt Flynnre, mintha eszét vesztette volna. Flynn emlékeztette

magát, hogy a továbbiakban óvatosabban kell fogalmaznia. Tisztában volt azonban

vele, hogy előbb-utóbb fel kell fednie társai előtt az igazságot. Látta, mennyire

megdöbbenek, mikor megemlítette nekik, hogy el kellene hagyniuk a Játékmezőt;

eltunődött rajta, vajon hogy fognak reagálni, ha megtudják, kicsoda valójában.

Flynn visszaszaladt az emelkedőn, és fülelni kezdett a tankok messziről ideszuródó

dübörgésére. ám ahogy figyelt, a hangok egyre távolodtak.

Tron azt felelte:

- Megcsináltuk - legalábbis eddig.

De messzebbre jutottunk, gondolta, mint bármelyikünk várta volna. ő, Ram és Flynn

olyasmit vittek véghez, amire nem volt példa a Játékmező történetében. Talán a

változás előjele volt ez, halovány esély, hogy szembeszállhassanak az FVP-vel. ám

Tron, miközben Flynnt méregette, még mindig képtelen volt megérteni társa vakmerőségét, és azt a könnyedséget, amivel lerázta magáról az általános

érvényu

kötelmeket.

Közben nagy erővel folyt a környék átfésülése. Tankok igyekeztek dübörögve a kijelölt pozíciókba, hogy nekilássanak a kutatásnak. Az egész manővert Sark hordozója felügyelte; fedélzetén a Parancsnok Program és hadnagya a helyzet számítógépes kiértékelését tanulmányozták egy széles, egész falat betöltő képernyőn.

Sark az adatokat elemezte, és azon törte a fejét, mire képesek a szökevények, milyen

lépéseket terveznek; megpróbálta beleképzelni magát a zsákmánya helyébe.

Hirtelen döntésre jutott.

- Vonjátok vissza az üldöző egységeket a kanyonba! - A szeme résnyire szukült, ahogy

a képernyőt nézte. - Azok a programok soha nem fognak kijutni innen!

Miközben a hadnagy továbbította az utasításait, Sarknak Tron és a programozó járt a

fejében; vajon mit forralhatnak azok ketten odalent? Számára halálos vírust jelentettek,

amely félő volt, hogy hamarosan elterjed az egész Rendszerben.

- Nemsokára elkapjuk őket, uram! - állította a hadnagy azoknak a magabiztosságával,

akiknek semmi felelősség nem nyugszik a vállukon. - Nem lesz idejük, hogy elérjék a

határterületet.

Sark jéghideg pillantást vetett rá, majd elfordult.

- Ajánlom is, bitagyú! - A hadnagy arca megrándult a sértésre, de mukkanni sem mert.

- Szerencsém van, ha az FVP nem hajít ki a holtsávba - fejezte be a Parancsnok

Program. - Azokat a programozóhívőket akarom!

A hadnagy egy hírközlő tiszthez fordult, hogy még több egységet mozgósítson,

akármennyire is van szükség a kérdéses terület és a mögötte húzódó lakatlan régió

átfésüléséhez.

KILENCEDIK FEJEZET

Ram, Tron és Flynn megmászták a barlang falát; a mértani alakzatokból álló felületen

nem volt nehéz kapaszkodót találni. Végül elérték a nyílást, amit letről vettek észre.

Innen szemügyre vették a környéket. Flynn látta, hogy rejtekhelyük egy hatalmas

megastruktúra legkülső falában van. A terep a távoli látóhatár felé lejtett; homályba

burkolózó vidék volt, sokkal gyérebb megvilágítással, mint a Játémező és közvetlen

környezete.

Az elektronikus pusztaság hepehupás sivárságán túl megpillantottak valamit, ami

hatalmas épületek csoportjának tunt. A fényhálózat szabályos alakzatokat rajzolt ki: egy

égretörő város.

Flynn azon töprengett, lokalizálni tudja-e őket az FVP jelenlegi búvóhelyükön, de

valószínűtlennek találta. Ez a vidék lakatlan volt, nem törődött vele sem a Fövezérlő,

sem a hadserege. Felmerült benne a kérdés, vajon mi történhetett az elhagyott

területtel, hogyan lett belőle homályrégió, és hová tunhettek a lakosai. Az FVP és Sark

persze megadta a választ az első kérdésre. Ami a másodikat illeti, Flynn feltételezte,

hogy a hajdan itt élő programokat részben magába olvasztotta az FVP, részben Piros

Harcosokká képezte ki őket, a maradék pedig a Játémezőre került - akárcsak szegény

Crom. És Flynn elfintorodott a gondolatra.

A többiekre nézett.

- Na, beugrunk az öreg Fövezérlőhöz?

Ram elképedve meredt rá.

- Micsoda... Csak mi hárman? - Mikor Flynn megszöktette őket a Játémezőről, Ram

döbönt elismeréssel fogadta újítását, és merész taktikusnak tartotta. Most azonban

eltunődött rajta, nem fagyott-e ki tényleg valamikor.

Flynn egyetlen vállrándítással intézte el a vállalkozás nyilvánvaló veszélyeit.

- Ha ismersz valakit, aki kölcsön tud adni egy hadsereget, nagyszerű. De a...
izé... a

programozóm nekem azt mondta, hogy iktassam ki azt a nyavalyást - Egy pillanatra

Öszinteségi roham fogta el, úgyhogy hozzátette: - Ha nem intézem el az FVP-t, az

életben nem jutok ki innen - Eszébe jutott Sark, meg az FVP hatalmas hadereje, és

komoran elgondolkodott, van-e egyáltalán valami esélyük.

Tronra azonban átragadt a lelkesedése.

- A programozóm segítsége nélkül nem árthatunk az FVP-nek - jelentette ki. -
Be kell

jutnom abba a bemenet/kimenet toronyba, hogy kapcsolatba lépjek vele.

Flynn megnézte, hová mutat Tron. A városközpont közelében csillogó fémhenger állt:

egy torony. Bemenet/kimenet, kapott a szón Flynn, szóval itt van a kutya elásva! Ha

Alan és Lora számítógépközelben van...

- Jól van, beszélj meg Alannel - mondta Flynn izgatottan. - ő talán tudja, mit...

Ekkor megakadt a szeme egy fényvillanáson lent, a barlangban. Rémülete, hogy Sark

egyik csatlósa az, vagy valami különös és veszedelmes életforma az Elektronikus

Világból, csakhamar elenyészett. Kéken foszforeszkáló, fodrozódó felületet pillantott

meg, ami ebből a szögből látható volt, de letről, a barlang padlójáról nem. Sugárzó

hullámokban fakadt a mennyezetből, irizáló vízesésként futott végig a falon, aztán

vékony erecske lett belőle, amely kis tavacskába torkollott.

Ram, aki szintén észrevette, felkiáltott:

- Éppen erre van most szükségem!

Flynn zavartan követte két társát, akik lemásztak, majd elindultak a patakocskára felé.

Ram hasra vágta magát a kis tó szélén, és belemerítette a kezét. A fura anyag, amit a

markába mert, Flynnt leginkább valami folyadékra emlékeztette; csak úgy sugárzott

belőle az energia. Lágy, kékesfehér fényt árasztott.

Tron és Ram a tavacska fölé hajolt, s nagy kortyokban ittak a folyékony ragyogásból.

Tron szünetet tartott, és nagy örömmel kijelentette:

- Csodálatos! Az ember el is felejt, milyen ízu az energia, míg oda nem vetődik egy

természetes forráshoz!

Persze, gondolta Flynn. A Fővezérlő Program nyilván maga ellenőrzi az összes

hagyományos energiaforrást és tápcsatlakozót. Csökkentsd a program energiaszintjét,

akkor letargikus, megbízható és engedelmes marad. Itt, ezen az elfelejtett területen

azonban ez az erecske valahogy megmenekült a felfedezéstől. Flynn elgondolkodott,

mit érezhet most Ram és Tron; az FVP minden bizonnyal szuk fejadagokon tartja a

programozóhívöket.

- Sokkal jobban érzem magam - jelentette ki Ram. Hátradölt, a könyökére támaszkodott, és mámoros arckifejezéssel lehunyta a szemét. Frissebbnek, elevenebbnek, energikusabbnak tunt, mint korábban; az áramkörei fényesebben világítottak.

- Ez hihetetlen! - motyogta Flynn. A többieket utánozva hasra feküdt a tavacska szélén.

Összezárt markába mert egy adag folyékony energiát; az ujjai bizseregtek tőle.

óvatosan belekortyolt, majd az egészet felhajtotta. Ennek a szokatlan anyagnak

csodálatos íze volt, amit képtelen volt körülírni. Ahogy végigcsorgott a torkán, jóleső

meleg áradt szét a szervezetében. Felélénkült, erősebbnek érezte magát; a

kedélyállapota javult, eltökéltsége megszilárdult. Látta, hogy az energia ugyanilyen

hatással van Tronra és Ramra is; utóbbi most a visszájára fordított korongjából ivott,

mint valami tálból. Ram elkapta a tekintetét, és udvariasan odakínálta neki a korongot;

Flynn újra ivott.

Tron a kezével kavargatta a kék folyadékot, és gondolataiba merülve bámulta. Hajdan

minden program ugyanilyen elevennek, tevékenynek, egészségesnek érezte magát, akárcsak ő. Ezek az idők visszatérhetnek. Az előbb látott városról Yori jutott az

eszébe, mint annyi minden másról is. Szinte fizikailag gyötörte a bizonytalanság, hogy

nem tudja, ott van-e még. Elhessegette magától az ábrándokat, s újra közvetlenebb

kapcsolatba lépett a Rendszerrel.

- Érzem - szólalt meg halkán.

A hangnem, ahogy ezt mondta, nem kerülte el Flynn figyelmét.

- Mit érzel? Rendben vagy?

Tron bizonytalan választ érzékelt, valahonnan a Rendszer határtalan tudatából.

- Alan Egyest.

Flynn szíve - vagy bármit is hordtak a Harcosok a mellkasukban - erre hevesen dobogni kezdett. De nem fuzött hozzá semmi megjegyzést, részben azért, nehogy megzavarja Tront, részben pedig azért, hogy ne kelljen hosszasan magyarázkodnia.

Szóval cél a bemenet/kimenet torony.

Tron kirántotta a kezét a hullámzó tavacskából, és egyetlen olajozott mozdulattal

felállt; mozgása erőt és elszántságot sugárzott.

- Induljunk!

Felkapta a kormányt - mikor a sugármotorok elenyésztek, csak ennyi maradt belőlük a

markukban - s a többiek követték a példáját. Tron némán hálát adott a programozóknak, amiért a barlangban szabad energiát találtak.

A barlang bejárata csendes és sötét volt, ezen a terepen százával voltak

hasonló

nyílások. Nem csoda, hogy Sark csapatai elhaladtak mellette; nagyon igyekeztek, hogy

utolérjék a menekülőket a szirtfalon túl nyújtózó lapályon.

Fokozatosan erősödő hang hallatszott; a barlangba vezető hasadék körül motorzaj

verte fel a táj csendjét. Egyszerre csak három sugármotor suhant elő belőle, akárha

torpedók lennének; most is szoros alakzatot alkottak, pilótáik mélyen a kormány fölé

hajoltak.

Az élen haladó Tron elkanyarodott. Ram és Flynn szorosán a nyomában voltak. Kopár

sziklapárkányok és szakadékok között kanyarogtak, Tron emlékei és ösztönei vezették

öket a város felé. Ahol valami más is várta Tront, ami legalább annyira fontos volt a

számára, mint véget vetni az FVP rémuralmának.

Vajon ott él még? - kérdezte magától, ki tudja, hányadszor. Félretette a kétségeket: meg

kell találnia. Szabad volt, és vele tartott Ram meg Flynn is.

Flynnről eszébe jutott az a rövid beszámoló, amiből megtudta, hogyan folyt le az a

párbaj Crommal a fénygyurukön. Meglepetten, nagy lelkesedéssel hallotta, hogy Flynn

dacolt Sarkkal: megkímélte Cromot. Ha úgy hozta a sor, Tron is tudott dacosan

viselkedni - Sarknak jó sok játékprogramjába, állományörébe és Piros Harcosába

került az ő elfogása! - de azt, ahogy Flynn ellene szegült a Játékmező rendjének, csak

becsülni tudta. Továbbra is képtelen volt azonban rájönni, honnan erednek Flynn

megdöbbentő szeszélyei. Különös ízük volt... Tron összeráncolt homlokkal keresgélte

a megfelelő szót... autonómiára vallottak!

Tron ismét a vezetésnek szentelte figyelmét; egyelőre elég annyi, hogy Flynn az ő

oldalán áll. Érezte, hogy ez mindenképpen jelent valamit; biztos volt benne,

hogy a

programozók keze van a dologban. Flynn közben jobbra-balra kanyargott, és lépést

tartott a barátaival; látszott rajta, hogy ért hozzá, de az is, hogy élvezi.

Nem messze tőlük elfordult egy videotank lövegtornya; a tüzér célba vette ágyújával a

három sugármotort. A gép még manőverezett egy kicsit, hogy jobban be tudja mérni a

szökevényeket, akik éppen most robogtak ki egy híd hatalmas ívére.

A tüzér a teleszkópba meredt, és lassan igazgatta a célkeresztet. Egy másodpercre rá a

lázadók befutottak a tuzterébe.

- Lőtávolság kilences - kántálta a tüzér. - Célpont negyvenöt - Finoman módosított

valamit a muszerfalon. - Negyvennyolc fok. állj rá! állj rá...

Tron átszáguldott a hídon; Ram és Flynn kicsit lemaradt mögötte, mert kevés volt a

hely. A lövegkezelő felkészült a tüzelésre. A sugármotorok hirtelen a célkereszt

térségébe értek, a tuzvezérlő muszerek kiírták sebességüket és menetirányukat a

központi monitorra.

- Tuz! - kiáltotta el magát a lövegkezelő. Az ágyú felvillanása éles fénybe vont a tank

belsejét. A tüzér az eredményt figyelte. A fénylő, vészhozó sugarak kicsaptak, és pont

ott találták el a híd ívét, ahol a motorok jártak. A becsapódást iszonyú robbanás

követte, szikrázó energiapázmák lövelltek szerteszét, egy pillanatra teljesen elvakítva a

tüzért.

Flynn és Ram lerepült a motorjáról. Csak úgy záporoztak körülöttük az elektronikus

táj különös alakú darabjai, melyek eltakarták és részben fedezték is őket. A lövedék

nem sokkal Tron mögött találta el a hidat. Tron kifarolt, és nagy ügyel-bajjal megállt

a híd túlsó végén. Iszonyodva hátranézett, és látta, hogy a híd kettészakadt;

a központi

ív egy jókora szakasza egyszeruen eltunt. Ramnak, Flynnnek meg a motorjaiknak nyoma

sem maradt.

Tron elkeseredett arckifejezéssel meredt a mélybe. Hogy Ram és Flynn, akik túléltek a

Játékmezőt, visszanyerték a szabadságukat, és ennyire közel jutottak a

bemenet/kimenet toronyhoz - hogy éppen most bukjanak el, ezt szörnyu

igazságtalanságnak érezte. Kiáltás szakadt ki belőle, mely egyszerre volt gyászének,

vádbeszéd és könyörgés.

- NEE-EEEM!

Semmit sem látott odalent a szakadékban, ahol magasra tornyosult a moduláris törmelék. Nem számít; ezt a zuhanást Ram és Flynn semmiképp nem élhette túl.

Hallotta a közeledő tankokat; ezek szerint tudják, hogy az egyik szökevény még életben

van. Ahogy zörögve közeledtek hozzá, tüzet nyitottak; Tron körül szökőkútként

csapott fel a talajból a felszabadult energia. Tron minden gondolatot kizárt az agyából,

a lángoló küldetéstudaton kívül, és berúgta a gépét. Lerobogott egy keskeny

vízmosásba, ahová a tankok nem tudták követni, és forrón remélte, hogy a párkányok

és kiszögellések eltakarják majd Sark hordozója elöl.

Énjének egy praktikus része azt súgta neki, hogy ha a keresőcsoportok a kanyon

környékén kutatnak utána, a városhoz és a bemenet/kimenet toronyhoz vezető utat

szabadon kellett hagyniuk. Nagyívu kerülőmanőverbe kezdett, hogy lerázza magáról a

tankokat az egyenetlen terepen, és átcsússzon a Gyárterületre.

Flynn fölemelte a fejét, és várta, mikor sújt le újra az az ismeretlen, aki az előbb

fejbeverte egy feszítővassal. Felnyögött, bár a koponyája még mindig egészben volt;

magában morogva hálát adott a Játékmezőnek a szívós sisakért és páncélzatért.

Nagy nehezen feltérdepelt, mire hullámokban tört rá a szédülés meg a hányinger.

Zihálva várt, míg a látása kitisztul, és közben megpróbálta felidézni, mi történt. A

hídon haladt, Ram nyomában...

Közelő tankok dübörgése hatolt át a fájdalmán, választ adva bizonytalan kérdéseire.

Megpillantott maga mellett egy alakot: Ram feküdt ott mozdulatlanul, vagy meghalt,

vagy eszméletét vesztette. Flynnnek most már eszébe jutott, hogy mikor a lövedék telibe

találta a hidat, oldalt rántotta a sugármotorját, és ugyanezt tette Ram is. A két gép azóta

már a szakadék alján lehet. Vakszerencse, hogy nem kerültünk oda mi is, döbönt rá.

Egy kicsit imbolyogva talpra kászálódott, és odabotorkált Ramhoz. A közelő páncélos

osztag lármája emlékeztette rá, hogy nem maradt sok ideje a cselekvésre - arra pedig

végképp nem, hogy megvizsgálja Ram állapotát. Kétségbeesetten nézett körül

búvóhely után, és néhány méterre megpillantott egy hasadékot. Lihegett, és a világ

másodpercenként elsötétült előtte, de sikerült odavonszolnia Ram testét a repedéshez,

és behúzta maga után. Alig volt hely kettejüknek.

Ebben a pillanatban hatalmas sziluett vetett árnyékot rájuk. Sark, akit a páncélos

egység parancsnoka azonnal értesített, mihelyt megpillantotta a szökevényeket, egy

képernyőt tanulmányozott hordozója fedélzetén. A kiváló nagyításnak köszönhetően

jól látta a hídv maradványait, meg a hatalmas halom törmelékét lenn a szakadékban.

Már hírt kapott róla, hogy az egyik motoros megmenekült, és a keresőcsapatok szorosabbra vonják a gyurut. Sark sejtette, hogy Tron lesz a túlélő; ő volt a legrátermettebb hármójuk közül. Ez legalább azt jelenti, hogy nem kell tovább aggódnia a programozó miatt. Csakhogy a részsiker nem lesz elég az FVP kiengeszteléséhez.

A tankoszlop eldübörgött a rejtekhely mellett, ahol Flynn menedéket talált; másik

útvonalat kerestek a szakadék túloldalára, hogy folytathassák az üldözést. Flynn, aki

már olyan mélyre húzódott a hasadék mélyére, amennyire csak bírt, megpróbált tovább

hátrálni. A tankok fürgén és olajozottan elvonultak előttük, fénylő lánctalpuk pirosan

világított.

Flynn várt, hogy mikor veszik észre, állnak meg, és szegeznek neki az ágyúikat, vagy

mikor száll ki a legénységük, hogy visszahurcolja a cellájába. A hadoszlop azonban

gyors iramban elhaladt, egyetlenegyszer sem lassítva.

A vezértank parancsnoka már Tron nyomában volt, mikor továbbította a jelentését

Sarknak: semmit nem találtak, a két motorost maguk alá temették a leomlott boltív

romjai.

Tron a kormány fölé görnyedt, és minden energiát ráadott a motorra. Itt, a sík,

lapályos terepen a gyorsaságban rejlett minden esélye. Ha most veszik üldözőbe, sehol

sem bújhat meg, és valószínűtlen, hogy el tudna menekülni. A sugármotor sárga

fénycsík volt csupán, a talaj alatta jellegtelen, szürke massa. A szakadéknál túljárt a

keresőcsapatok eszén; nem kételkedett benne, hogy ez itt is sikerülni fog.

Fölötte és mögötte Sark hordozója pályát változtatott. Tront nem találták meg a

szurdokok között, és a Parancsnok Program arra a következtetésre jutott, hogy ha nem

kerül elő hamarosan, az csak azt jelentheti, hogy kibújt a hálóból. Ez esetben az

egyetlen logikus lépése az lehet, ha a bemenet/kimenet torony felé veszi az irányt. A

szökevény taktikáját látva Sark már biztosra vette, hogy csakis Tron lehet az. Titokban

kaján káröröm vett erőt rajta; azt akarta, hogy Tron ne most pusztuljon el, hanem majd

akkor, mikor ő is élvezetét lelheti benne.

Flynn először azt hitte, meg fog vakulni, csak később jött rá, hogy egyszeruen

sötétedik. Miközben Ram súlya alatt imbolyogva örökkévalóságnak tunó idő óta rakosgatta egyik lábát a másik után, Flynn igyekezett meggyőzni magát, hogy a sötétség

csak segít neki elkerülni a keresőcsapatokat. Ezzel azonban nem sikerült elaltatnia

magában az aggodalmat, hogy milyen kínos lenne, ha utolérnék éjszaka ezen a barátságtalan vidéken. Bujkálva, osonva, lopakodva, az eszméletlen Rammal a hátán

valahogy el tudta kerülni a zárókordonokat. A tankok legénysége valószínűleg halottnak hiszi őt meg Ramot. Ők egy sugármotoros szökevényt keresnek, nem pedig

egy olyat, aki a legszukebb vízmosásokban botorkál, sebesült bajtársát cipelve.

Már régóta nem figyelte a borongós, kísértetiesen kihalt tájat, csak ha döntenie kellett,

hogy merre menjen tovább. Gyakran megállt pihenni, és sokat segített a folyékony

energia, amit nemrég ivott. Ez a véget nem érő csoszogás azonban így is kezdte

kimeríteni. A fáradtságtól kábán igyekezett kizárni a tudatából kísérteties környezetét.

Kijutott a lapályra, maga mögött hagyta az összevissza kanyargó szakadékokat. Jóval

azután érte el a síkságot, hogy Tron áthaladt rajta, és Sark hordozója felhagyott a

kutatással. Flynn terve továbbra is az volt, hogy megpróbál eljutni ahhoz a

bemenet/kimenet toronyhoz. Ha Tron még él - és Flynn nem tudta lerázni magáról az

érzést, hogy igen -, a programozóhívők bajnoka is minden töle telhető meg fog tenni,

hogy odaérjen. Ha Tront sehol nem találja, Flynn úgy tervezte, hogy maga lopózik be a

toronyba, és megpróbál kapcsolatot teremteni Alannel.

Egyelőre azonban Ramra kellett gondolnia. Egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy

magára hagyja a sebesült programot; hiszen együtt harcolt vele, közösen vállaltak

halálos kockázatot. Képtelen volt egyebet látni Ramban, mint barátot és szövetségest.

-gy hát tovább vonszolta magát, csigalassúsággal morzsolva a kilométereket, erőt

merítve valami belső tartalékból, aminek mindeddig a létezéséről sem tudott. Nem

tudta biztosan, hogyan működik új szervezete, ám az adott körülmények között esze

ágában sem volt megkérdőjelezni előnyeit. Eljutott egy olyan területre, ahol

építőelemek és felhasználatlan modulok heverték szerteszét, akár a szemétre hajított

játékkockák. Polihedronok, szögletes darabok, nagyobb alakzatok alkotórészei

borították a talajt, amerre csak a szeme ellátott; haloványan, erőtlenül fénylett

valamennyi. Flynn úgy határozott, hogy búvóhelyet keres, megnézi, mit tud tenni

Ramért, és engedélyez magának némi pihenést.

Valami gigászi veremhez ért, melynek többszáz méter lehetett az átmérője, s zsúfolásig

telve volt horpadt alakzatokkal és fénymintás törmelékkel. A verem közepe táján

megpillantott egy épületféleséget, ami háztömbre vagy orvosságos dobozra

emlékeztette. Mintha bejárata is lett volna. Áthelyezte Ram súlyát a másik vállára,

nekidurálta magát az utolsó erőfeszítésnek, és óvatosan megindult a

hulladékhalomban. Nagyon vigyázva lépkedett, a szemét erőltette, és igyekezett nem

gondolni rá, mi történhet, ha valamelyik téglatest hirtelen kifordul a talpa alól.

Megragadta egy törött alakzat szélét, és egy utolsó nekirugaszkodással felhúzta magát a

különös objektumhoz. Tartós struktúrának látszott, mint valami bunker. Ez eldöntötte

a kérdést; itt egyaránt talál rejtekhelyet és menedéket. Nem tudta biztosan,

milyen

módon nyilvánul meg a Rendszer időjárása a Játékmezőn kívül, úgyhogy nem kockáztatott. óvatosan lépett be, hátha valaki - vagy valami - más már kinevezte

otthonának - vagy odújának - ezt a helyet.

Odabent halvány világosság uralkodott, hajdani energiák utolsó maradéka. A helyiség

egész elülső fala egyetlen ablak volt. Rövid lépcsősorok kötötték össze a különféle

emelvényeket és platformokat; Flynn valamennyin muszerfalakat, vezérlőpaneleket és

egyéb szerkentyűket látott. Az ablak mellett egy alacsony állványra valami fura

alkalmatosságot erősítettek, amely ugyanúgy lehetett teleszkóp, mint ágyúcső. Abból a

talapzatféleségből, amely az ablak közepével szemben emelkedett, Flynn semmit sem

tudott kiokoskodni; két vízszintes fogantyú ágazott el rajta egy központi karról, mint a

repülőgépek kormányánál.

Később talán többre is jut majd ezekkel a vacakokkal, esetleg talál valami használhatót

is. Különösen azt szeretne volna megtudni, hogy egyáltalán mibe csöppent bele, mi

folyik a Rendszerben, és mi történt Tronnal. De mindez várhat, míg kipihen magát.

Gondosan lefektette Ramot a helyiség hátuljában, és nekitámasztotta a homorú

falfelületnek. Aztán összeesett, hanyatt feküdt, és lehunyta a szemét. Az a rejtett

energiatartalék azonban furamód szinte azonnal felfrissítette. úgy érezte, mintha

feltöltődne; hihetetlenül hamar erőre kapott. Agyában az utóbbi pár óra eseményei

kavarogtak. Megpróbált teljesen elernyedni, ellazulni; nem is emlékezett rá, mikor

tudott utoljára így kinyújtózni. A karja lehanyatlott, és nekicsapódott egy panelnek.

Energiakisülés villant Flynn keze meg a panel között, amely azonnal újult erővel

fénylett fel.

Flynn szeme kinyílt. Mikor észrevette, hogy mi történt, hitetlenkedve meredt a kezére,

amely immár lámpásként ragyogott. Hogy ellenőrizze, nem érzékcsalódás áldozata-e, a

fal felé fordult, és lassan közelíteni kezdte hozzá a tenyerét.

Vibráló sugár lövellt ki a kezéből, és szétfröccsent a falon, ami azonnal átvette a

fényét. Egy pillanatra rá az egész helyiség remegni és rázkódni kezdett.

- Mi folyik itt? - hökkent vissza Flynn.

Ekkor meghallotta Ram hangját, amit ámulat és némi félelem színezt.

- Amit csinálsz, az képtelenség!

Odafordult, és látta, hogy Ram őt figyeli.

- Egy Azonosítóban vagyunk - folytatta Ram. - Nem lophatsz el egy Azonosítót!

Flynn tehetetlenül felnevetett.

- Viccelsz? Szerintem ő lop el minket! - Szédülten meredt fénylő kezére.

-Látod ezt? -

Ide-oda forgatta, a bőre alatt izzó áramköröket tanulmányozva. - Szent...

Fömlállt, széttárta karját, és arra összpontosított, hogy megtudja végre, mi történik itt.

Szikrázó, heves energiaív lövellt a kezéből az Azo belső terének egyik felületére, és

azonnal életre keltette. A hosszan elnyúló fénysugár egyik muszerről a másikra villant,

és egymás után működésbe hozta őket.

Flynn már nem törte a fejét, hogy mi történik; csak részben tudta irányítani ezt a

jelenséget, az elemzésébe pedig bele se kezdett. Arra a következésre jutott, hogy

emberi származása különleges hatalommal ruházta föl ebben a Rendszerben, olyan

képességekkel, amikkel egyetlen program sem versenyezhet. Az Azo belső terét most

már újraéledő áramkörök világították be. Végül Flynn érezte, hogy kiszabadul a

törmelék közül, és a levegőbe emelkedik. A központi megfigyelőablaknál

termett,

egyetlen ugrással átszökkenve a rövid lépcsősor felett.

Látta, hogy az Azo irányítórészlegében keresett menedéket. Maga a levegőben imbolygó gépezet többszáz lábnyira terjedt lefelé az éjszakában. Miközben Flynn

figyelte, odalent újabb hatalmas alkotóelem mozdult meg, lerázta magáról a törmeléket, és emelkedni kezdett; az ívesen hajló körfoglalat volt az, amely hajdan az

Azo vezérlőegységét összekötötte a törzzsel. Lassan odalebegett az irányítórészleg alá,

fölvette korábbi pozícióját - és hirtelen fellobbant az összekötő erőter.

újabb sokszögek emelkedtek ki lebegve a hulladékveremből, a központi modul darabjai, amely otthont adott a fő energiaforrásnak, és a hatalmas rákollókat is

muködtette. Mögöttük már ott úszott a levegőben a két roppant olló is, zord köszikla

gyanánt. Flynn, aki annak idején az Azókat megálmodta, lenyugözve figyelte az eseményeket. A szétszört részek összekapcsolódtak, egységes egésszé forrva. Nem

tudta eldönteni, mi a megdöbentöb: a folyamat, amit lát, vagy az, hogy ö indította el.

Az Azonosító megállapodott a verem fölött; a beomló törmelék nagy robajjal temette

be a hulladékhalomban keletkezett hézagokat. Flynn várt pár percet, de semmi nem

történt. Az az érzése támadt, hogy most neki kell valamit csinálnia. Fellépett a

megfigyelőablakkal szemben lévő talapzatra, és szemügyre vette a különös kormány szerkezetet.

- Érdekesnek tunik. Mint a régi piff-puff játékokban.

Megragadta a két kereszttrudat. Megint energia áradt belöle, és körültáncolta az

irányítókart, mint Szent Elmo tüze a vitorláshajók főárbocát. Az Azo megremegett,

aztán megindult előre.

- Nagyszeru! - rikoltotta Flynn, egészen megmámosodva a sikertöl. - Sínen vagyunk!

- Kísérletezni kezdett a kormányval. - Indul a mandula!

Az Azo kicsit imbolyogva gyorsulni kezdett. Flynn azonnal látta, hogy a hatalmas

gépezett irányítása nehezebb lesz, mint hitte. Gyors pillantást vetett a válla fölött

Ramra. - Minden oké? Nem vagy túl jó bőrben.

Aztán észrevette, hogy Ram áramkörei rohamosan halványulnak, és rájött, hogy a

program lassan feladja az életben maradásért vívott harcot.

- Kiviszlek innen! - ígérte Flynn. - Tarts ki!

Ram hangját eltorzította a fájdalom és rohamosan apadó energiaszintje.

- Hogy... hogy tudod...? - mondta, aztán összerándult kínjában; képtelen volt befejezni.

- Most ne azzal törödj! - szólt hátra Flynn, miközben összeszorított fogakkal igyekezett

egyenesben tartani az Azót. - Kiviszlek innen, és helyrehozlak!

Ram kínlódva ülő helyzetbe tornázta magát. Mikor erőlködve megszólalt, Flynn alig

hallotta a hangját.

- Gyere ide!

Flynn eleresztette a kormányt. Az Azo megtorpant, és mozdulatlanul lebegett a

levegőben. Flynn odasietett Ramhoz, és letérdelt mellé; fogalma sem volt róla, mit

mondjon, hogyan segítsen. Azzal a fajta elsősegéllyel, amit ő ismert, itt hiába

próbálkozott volna.

Ram megragadta a kezét; a szorítása szánalmasan gyenge volt.

- Mondd meg nekem, ki vagy te! - könyörgött.

Flynn lenézett rá. Tehetetlennek érezte magát, nem tudta, mit csináljon. De most

képtelen volt hazudni Ramnak.

- Egy programozó.

Ram aurája villódzni kezdett, halódó dicsfény lengte körül. úgy nézett Flynnre, ahogy

csak az utolsó perceiket élő emberek tudnak.

- Segíts... Tronnak! - nyögte. - Flynn, segíts Tronnak!

Erre használta fel az utolsó csepp erejét.

- Ram! - kiáltott fel Flynn, és iszonyodva figyelte, ahogy Ram teste lassan kezd

elhalványulni, szétbomlani. Flynn újra a nevét kiáltotta, de Ram eltunt; a keze csak az

üres levegőt markolta. És most, amikor Kevin Flynn egyedül maradt, hirtelen rádöbbsent, milyen sokat jelentett neki Ram és Tron társasága. Képtelen volt úgy

gondolni Ramra, mint egy programra, akit kitöröltek; egy barát, egy szövetséges halt

meg az Azo fedélzetén.

TIZEDIK FEJEZET

A város megváltozott, mióta Tron utoljára itt járt. A Gyártartomány központja, mely

egykor olyan fényesen ragyogott, akár egy csillag szíve, s szüntelen sürgés-forgás, lázas

tevékenykedés folyt benne, most csak félhomályosan volt megvilágítva, a

bemenet/kimenet tornyot kivéve. Hajdan szívós, életerős programjait mintha sokk érte

volna: szinte alvajárókká váltak. Az FVP szemlátomást nagyon szukmarkúan adagolta

az összeharácsolt energiát. Az egész tartomány alacsony energiaszinten volt, s a legtöbb

helyen sötétnek, kétdimenziósnek tunt.

Tron a Gyárközpont felé vette az irányt, amely nem messze volt a város centrumától.

Biztosra vette, hogy ezen a területen folytania kell valami minimális szintu aktivitásnak.

És itt remélte megtalálni azt a valakit is, aki pillanatnyilag a legtöbbet jelentette

számára.

Mikor a Gyárközpont közelébe ért, megállt a sugármotorral, és hagyta szétbomlani.

Aztán elhajította a hasznavehetetlen kormányt, és szemügyre vette a környezetét. Arca

elkomorult a sivár pusztaság láttán. Kiballagott a sikátorból, ahol megállt, egy széles

sugárútra. Azon különféle programok nyüzsögtek, soknak közülük meghökkentő alakja volt a funkciójuk miatt.

Tron látott egy olyan típusba tartozó Harcost, amit nem ismert. Bal hóna alatt

energialáncsát vitt; jobb karja és sisakjának egy része hiányzott, helyükön csak tépett,

szikrázó-sistergő vezetékek lógtak. Egy kis, folyadékkristályos monitor haladt el

mellette üvegburkába zárva; meglehetősen elavultnak tunt. Tronnak ki kellett kerülnie

egy hosszú, ízeltlábú konnektoidot, amely hatalmas, vak féregként tekergőzött előre, és

kis híján nekiment. áramkörökkel ékes reverendájukról felismert néhány

kriptaritmetikus papot. De senki nem látszott különösebben élénknek, lelkesnek meg

aztán végképp nem. Tron észrevett két beszélgető programot, és megállt, hogy hallgatózzon.

Az egyik program monoton hangon hadart, és üres tekintettel meredt a másikra.

- Háromszáz. Nyolc? Nulla... negyvenhárom.

Tron nem bírta tovább hallgatni. Szomorúan csóválta fejét, s elindult az utcákon, ahol

hajdan tevékeny sürgés-forgás folyt. Megpillantotta célját, a Gyárközpont tervező- és

fejlesztőrészlegét. útközben megállt két másik programnál, hogy megint hallgatózzon;

fogalma sem volt róla, hogyan módosították a helyi körülményeket az utóbbi időben

bekövetkezett változások.

- Hatvanhat - motyogta bután az egyik beszélgető. - Kilenc; hét-kettő-három-egy. Mark

Négy.

Tron továbbment. Közeledett a Gyárközpont, az ipari épületek és zsúfolt

üzemcsarnokok hatalmas csoportozatához. óvatosan haladt, mint kiderült,

szerencséjére. A Központ főbejáratánál egy szakasz állományör strázsált, fenyegetően

lábhoz támasztott botokkal. Tron visszahúzódott az árnyékba - ez egyike volt a

Gyártartomány elsötétedése által biztosított kevés előnynek - s fontolóra vette a

helyzetét, igyekeztén felidézni magában a Központ alaprajzát. A távolban látta a

bemenet/kimenet tornyot: éppen akkor kapcsolódott hozzá a végtelenségből lenyúló,

vakító fényű Kommunikációs Sugár, amely lehetővé tette a programok számára, hogy

beszéljenek a programozójukkal. Bármilyen sürgös is volt a küldetése, Tron úgy

határozott, hogy előbb Yorit keresi meg, részben azért, mert komoly segítségre

számíthatott tőle, részben pedig - mert semmi más nem járt a fejében.

Sark hordozója a várossal határos sikátorok, zsákutcák, csatornák és villamossínre

emlékeztető utak labirintusa fölött cirkált. A jármű a Gyárközpont felé tartott; Sark

biztos volt benne, hogy a zsákmánya előbb-utóbb megpróbálkozik a behatolással.

Odalent, a hordozó látószögén kívül egy Azo csetlett-botlott imbolyogva az

útvesztőben, időről időre lepattanva a meredek falakról, hol olyan alacsonyan, hogy a

talajt súrolta, hol meg olyan magasan, hogy a pilótája alig bírta egyenesben tartani.

Flynn a központi ablak előtt állva kezelte a muszereket, ide-oda tekerte a kormányt,

ujjai az irányítógombok fölött röpködtek.

- Fene ebbe az Azóba! - motyogta, s igyekezett finoman érintkezésben maradni a

csalóka vezérlőmuvel. - Miért nem arra megy, amerre akarom?

Szemrehányást tett magának, amiért nem tervezett jobban kezelhető, stabilabb

ellenséges járműveket az Urörültekhez. Egyszerre csak felfigyelt valamire a feje fölött,

mintha szikra pattant volna ki valamelyik berendezésből, pontosan ott, ahol az Azo

harmadik "szeme" lett volna. Flynn felnézett rá, de az a valami óvatosan visszahúzódott. Erre hanyagul elfordult tőle, mintha nem vette volna észre. A szikra

megint feltunt, a látótere legszélén.

A Bit előrébb óvakodott, megpróbálta alaposabban szemügyre venni Flynn.
Flynn

szembepördült vele, és feltartott hüvelykkel rászégezte a mutatóujját, mintha pisztoly

lenne a kezében.

- Oké, ott maradsz! - Közben azon tunődött, miféle különös újdonsággal teszi már

próbára megint a Rendszer.

Csillogó, soklapú test volt, csaknem gömb alakú. A Bit félösen hátrahúzódott, aztán

meglátta Flynn arcát. Azt hitte, hogy Clut találta meg, és közelebb jött. A Bit tüskés,

zöld csillaggá változott, s túláradó örömmel felkiáltott:

- Igen!

Flynn gyanakodva méregette ezt a valamit.

- Mire célszól azzal, hogy "igen"?

- Iiigeeen - hangsúlyozta a Bit. Aztán hozzátette: - Yes. Si. Oui. Ja - A tüskék azonnal

eltuntek, mikor a Bit abbahagyta a beszédet, és újra átalakult fényes, soklapú gömbbé.

Flynn emlékeztette magát, hogy nem hagyhatja az Azót mozdulatlanul lebegni a

levegőben. Ismét megragadta a kormány keresztrúdját. Aztán megkérdezte a muvelt

jövevénytől: - Ez minden, amit mondani tudsz?

- Hú - mondta a Bit. - Nem! - Ennél a válasznál a tüskés alakja piros fénnel világított.

Aztán újra felöltötte eredeti külsejét.

- ó - vont a szemöldökét Flynn. - Mást esetleg?

- Igen! - felelte a Bit lelkesen. - Nem! - Rettenetesen hiányolta Clut, mióta kénytelen

volt a gazdája tankja által lelőtt Azóban menedéket keresni. Mámorítóan boldog volt,

hogy újra vele lehet, csak azt nem értette, mitől lett hirtelen ennyire feledékeny.

- Csak igen és nem - törte a fejét a szemöldökét ráncolva Flynn. Aztán derengeni

kezdett benne a felismerés. - Megvan! Te egy Bit vagy!

- Igen! - helyeselt megkönnyebbülten a Bit.

- Hol a programod? - kérdezte Flynn, megosztva figyelmét a makrancos Azo vezérlőmuve és a Bit között. - Nem fog hiányolni?

- Nem - mondta a Bit kicsit zavartan, azt sugallva, hogy Flynn olyan kérdést tett fel,

amire tudnia kellene a választ. Várakozásteljesen a közelébe röppent. Flynn kicsit

gyanakodva méregette. Most, hogy közelebbről látta, már biztos volt benne, hogy a Bit

nem fél tőle. A gondolat elindított benne valamit.

- Én vagyok a programod?

A Bit boldog, élénkzöld fénnel sugárzott.

- Igen! - mondta vidáman, mintha gratulálna Flynnnek a felismeréshez. Szemmel láthatóan megkönnyebbült.

Flynn felsóhajtott, és ismét az Azo vezetésének szentelte a figyelmét.

- Még egy éhes száj, amit etetni kell!

Idővel gyakorlottabbá és jóval magabiztosabbá vált. Növelte a sebességet, s moha az

Azo imbolyogva, olykor meg-megbillenve haladt, legalább nem csapódott neki egyik

szirtfalnak sem. Flynn szerette az ilyesmit: megtanulni valami újat, próbára tenni a

képességeit. Egy időre megfeledkezett a gondjairól, és úgy játszott az Azóval, mintha

egy játékautomata előtt állna.

- Jó móka, mi? - kérdezte önelégülten a Bittől. Az Azo ugyanebben a pillanatban

esetlenül meglódult, és veszedelmesen közel került a mély, csatornára emlékeztető

árok egyik falához.

- Nem! - jelentette ki a Bit élesen.

- Téged meg ki kérdezett? - förmedt rá Flynn. Széles, bizonytalan ívben bevette az

Azóval a következő kanyart, a stabilizátorok recsegve-ropogva tiltakoztak. - Kezdek

belejönni - tette hozzá. - Idesüss!

Alsó ajkát beharapva gyorsított, és a város felé vette az irányt. Csakhogy alábecsülte a

sebességét, s végtére is egyedül vezetett egy olyan gépet, amit általában többfős

személyzet irányított. Az Azo előbb jobbra billent, aztán balra, mint a tántorgó részeg.

Nekicsapódott az egyik falnak, lepattant róla, és összeütközött a túloldalival.

- Neee-eeem! - visította a Bit. A színe figyelmeztető pirosra váltott, és nagyon úgy

festett, mint aki szeretne elbújni valami mögé.

- Hé, csigavér! - tiltakozott Flynn. - Az autósiskolában nem tanítottak Azo-vezetést -

ám továbbra sem volt hajlandó visszavenni az iramot; úgy döntött, hogy itt és most

fogja megleckéztetni ezt a nyavalyás gépet. Akkor is elviszem ezt a vacakot a városig,

ha darabokra hullik alattam, fogadkozott magában.

-gy folytatták az útjukat: az Azo időnként nekiment a kiszögelléseknek, s alkalmanként

letért a pályájáról, hogy spontán támadásokat intézzen az ároksfalak ellen. Flynn

csillogó szemmel vezetett, és lelkesen buzdította magát. A Bit nem csatlakozott hozzá.

A Gyárközpontban a megfigyelőképernyőknél álló munkások a termelésirányító

muszereket kezelték; a legbonyolultabb szimulációs projekten dolgoztak, amire a

Központ valaha vállalkozott. Előttük, egy hatalmas hangárban lassan alakot öltött az a

jármu, amit Gibbs Dillinger íróasztalán látott, s aminek a napvitorlás szolgált modellül.

Miközben a konzoloknál és képernyőknél ülő munkások fokozatosan meghatározták,

milyen legyen a hajó, és hogyan működjön, maga a napvitorlás egyre fényesebben

izzott a Rendszerből kapott energiától. Monoton hangok kántáltak.

- Negyvenkilences transzfer.

- Öt-hét-nyolc-három.

- Hatvanhét?

- Nyolc-kettes.

- Nyolcvankettő.

- Nyolcvankettő.

A munkások egyik sora kizárólag nőnemű programokból állt. Egyikük éppen

közönyös, gépies mozdulatokkal ellenőrzött egy diagramot. Régebben tekintélyes

tervező és koordinátor volt, az egész Központban elismerték precíz, magas szintű

teljesítményét. Most azonban robotgéppé fokozták le. Munkásruhát viselt, testhezálló

csizmát és sisakot; áramkörei tompán, haloványan világítottak.

Tron egy közeli oszlop mögül figyelte. Megdöbbenetette a belőle áradó szürke közöny,

kicsit meg is rémítette. Az érzéktelen hangok háttérére még bizarrabbá és ijesztőbbé tette

a jelenetet. Yori, gondolta Tron, hát te is?

A lány felállt, és odament a teremben strázsáló egyik állományörhöz.

- Termelési adatok? - akarta tudni az ör.

Yori úgy válaszolt, mintha transzban lenne.

- Három-nulla-öt-hat. Kilencvenkilenc. Négyes határ. Nyolc.

Ez a jelek szerint kielégítette az állományört. Mikor Yori elsietett, még megjegyezte:

- Tizenkettő.

Hogy ez mit jelentett, arról Tronnak fogalma sem volt, de Yori nem reagált rá.

Nem került sok idejébe, hogy megtalálja; tudta, hogy Yori még csökkentett

energiaszinttel is gyakorlatilag nélkülözhetetlen a Gyárközpont számára. Mikor a lány

elhagyta a munkaterületet, arrafelé indult el, ahol ő rejtőzött - pontosan ebben a

reményben választotta meg a búvóhelyét. Amint elhaladt mellette, Tron kinyúlt, karon

ragadta, és berántotta maga mellé. A lány közönyösen engedett; semmi jelét nem adta,

hogyan felismerte volna azt a programot, aki a legtöbbet jelentette neki - és viszont.

- Yori! - szólította meg Tron. A lány üresen bámult vissza rá.

- Kilenc - mondta lassan. - Hatvankettő. Négy. Hét.

Tron megrázta.

- Yori!

A lány nem reagált. Tron hirtelen elhatározással az arca elé tartotta a tenyerét, és

jobban örült neki, mint valaha, hogy abban a barlangban rábukkantak a szabadon

áramló energiára.

Tron minden figyelmét Yorira összpontosította, meg a barlangban elnyelt energiája, és

óvatosan, összevont szemöldökkel készült fel az átvitelre. Energia lövellt elő a

kezéből, nem hirtelen erővel, hanem gondosan ellenőrzött sugárban. Nem volt nehéz

megtalálni a csatlakozást, az áramkörök csomópontját a lány nyakszirtjén. Hosszú ideig

ebben a pózban maradtak, ahogy Tron friss energiával töltötte fel a másik programot.

Yori áramkörei felragyogtak.

Arckifejezése megváltozott, a tompaság eltűnt róla. Helyébe döbbenet lépett, amikor

megérezte a szervezetében keringő energiát, mintha a szétbomlás állapotából kerülne

vissza. Aztán fölismerte, ki áll mellette, és lelkesen elmosolyodott. Tron nem tudott

betelni a látvánnyal.

- Tron!

Yori Tron nyakába ugrott, nevetve ölelték át egymást. Tron a levegőbe emelte.

- Yori! Hé...

A lány újra átkarolta. Csaknem egy fejjel alacsonyabb volt nála, alakja egyszerre tunt

teltnek és kecsesnek. Kiugró arccsontja és hatalmas szeme Lorát idézte.

- Ó, Tron, tudtam, hogy meg fogsz szökni! Nem építették még meg azt az áramkört,

ami téged fogva tartana!

Tron körülnézett, mert eszébe jutottak az örök.

- Meg kell beszélünk a terveinket. Van valami hely, ahol biztonságban vagyunk?

Most, hogy igazi személyisége visszatért, a lány egészen más szemmel látta a Központot. Nem volt könnyű visszaemlékezni a véget nem érő robotra és arra a közönyös automatára, akinek a szerepét oly sokáig játszotta.

- Erre! - mondta, és kézen fogta Tront. - Gyorsan!

A hátsó folyosókra vezette, egy őrizetlen kijáráthoz. Igyekeztek visszafogni az iramot,

mikor csoszogó vagy bénán álldogáló programok mellett haladtak el, akikben mintha

kihunytnak volna az élet tüze. Egyesek kicsit mozgékonyabbnak tuntek, de nem túl sokan.

Tron fülelni kezdett, mikor elsiettek három hajlott háttal társalgó program mellett.

- Kettő-nyolc-kettő, négyes egység - hadarta éppen az egyik gyári program.

- X szektor érintkezik - felelte a másik. és a harmadik hozzáfuzte:

- Mikrohálózat nulla-nulla-nulla.

Tron megtorpant, és megkérdezte Yoritól:

- Ezek meg miről beszélnek?

- Funkcióbeszüntetési utasítások - magyarázta suttogva Yori. - Ha ez így megy tovább,

az egész Rendszer összeomlik.

Tron szánakozva, csalódottan nézte a bágyadt programokat. Emlékezett rá, hogy a

programozók mindig bökezuen bántak az energiával: semmi más céljuk nem volt, csak

a problémamegoldás, a fejlesztés, az újítás. Akkoriban a Rendszert lázas nyüzsgés és

tevékenység töltötte be. Az FVP azonban akkor sem biztosítana maximális energiát az

alattvalóinak, ha tudna; inkább maga nyelné el az egészet. A Fővezérlő és Sark

uralmának részben az ínség volt a kulcsa: az alattvalók mindig gyengék maradtak.

- Tudom, Yori - válaszolta a lánynak. - De a helyzet változni fog. Beszélnem kell Alan

Egyyel; a múltkor közölni akarta velem, hogyan...

Elérték a kijáratit ajtót, és ő kinyitotta. Yori szeme tágra nyílt, mikor megpillantott

valamit Tron válla fölött. Gyorsan visszarántotta a fedezékbe; Tronnak volt annyi esze,

hogyan ne tiltakozzon. A résnyire nyitott ajtó mögül figyelték, ahogy egy Azonosító

emelkedik az utca fölé. Az Azók pontos tükörképei voltak az FVP zsarnokságának -

sosem pihentek, sosem árulkodtak semmi érzelemlről, mindig résen voltak, készen

álltak a büntetésre és a gyilkolásra.

Az Azo elsuhant a búvóhelyük előtt, s Yorin önkéntelen borzongás futott végig. Tron

szorosabban átölelte. ám az Azo nem vette észre őket. s folytatta önjáratát. Yori megint

elindult, ezúttal azonban igyekezett az árnyékban maradni. Lehet, hogy ismer valami

ideiglenes menedéket, gondolta Tron, de az nyilvánvaló, hogy itt egyetlen hely sem

teljesen biztonságos.

A város egyes épületei még a régebbi időkből maradtak, egyelőre nem alakították át,

rombolták le, vagy sajátították ki őket. Az FVP nem akart energiát pazarolni ilyen

fölösleges akciókra, úgyhogy ezek a helyek továbbra is biztosították a minimális

életszínvonalat. Yori, miközben végigvezette Tront egy épülettömb folyosóján, megszólalt.

- Dumont is a városban van.

Ez legalább a javukra szólt. Dumont, az őrző mindig kedvelte Tront, és különösen

örömét lelte Yori társaságában. Tron egyik fő problémája az volt, miként bánjon el a

bemenet/kimenet torony őrzőjével, hogy kapcsolatba léphessen Alan Eggyel.

- Nagyszerű - Elmosolyodott, és megszorította a lány kezét. - Az ő tornyán keresztül

elérhetem a programozómat.

- Nem tudom - válaszolta Yori, és ez aggodalommal töltötte el. Tisztában volt vele,

hogy színleg még Dumontnak is meg kell hajolnia Sark és az FVP előtt. ám ha az őrző

valóban az FVP szolgálatába állt, és megtagadta szent feladatát, az könnyen Tron

végzetét jelentheti.

Egy ajtóhoz értek. Yori rátette a tenyerét. A zár nem működött, és mivel valaki be akart

menni, az ajtó azonnal eltűnt; az FVP nem volt tekintettel a programok magánügyeire.

Tron belépett a lány után.

Tágas szobákból álló lakásban találta magát, ahonnan egy hatalmas ablakon keresztül,

több emelet magasságból nagyszerű kilátás nyílt a városra, ám az éles, rideg fény

barátságtalan hangulatot kölcsönzött neki. A bútorzatra csak kétdimenziós kontúrok

emlékeztettek, a falakat pedig merev, művészietlen minta díszítette.

Elkomorodott.

- Milyen hely ez? Szörnyű.

Yori széles gesztussal körbemutatott.

- Itt lakom. Nem túl otthonos, ugye?

Egyáltalán nem, gondolta Tron. Cseppet sem hasonlít ahhoz a csodálatos

kristálypalotához, ahol korábban Yorival éltek, a fénylő tornyokhoz, az energiában

dúskáló termekhez, amiket zeneszó, boldogság és céltudatos szándék töltött be.

- De itt beszélgethetünk - mondta a lány. - Azonkívül...

Kinyújtotta a tenyerét az egyik falszakasz felé, közvetlenül az ajtónyílás mellett.

Precízen kimért sugarat lött ki belőle abból az energiából, amit Tron adott neki. Az ajtó

kurta zizzenéssel újra a helyén termett, és biztosította nekik azt a meghitt egyedüllétet,

amiben Tronnak foglyul ejtése óta nem volt része. Csak most döbbsent rá, mennyire

hiányzott neki.

És az ellapult körvonalak, amik azelőtt szinte teljesen egybemosódtak a falakkal meg a

padlóval, most fényleni és változni kezdtek, kiterjeszkedtek a harmadik dimenzióba,

akár a gyorsított felvételen nyíló orchideák. Színük és anyaguk lett, mélységük és

tömegük. A szembántó világosság ellágyult, megszelídült, finomabbá és kellemesebbé

vált.

Tron mosolyogva figyelt, de szívét öröm töltötte el. A padló, a falak, a mennyezet

átalakultak; fotelekre és heverőkre emlékeztető idomok öltöttek alakot, pihenésre

csábítva, kényelmet ígérve. Mintha életre kelt volna az egész lakás. Mindenfelé díszes

formák és alakzatok szökkentek szárba; művésziek voltak, szemet gyönyörködtetők.

Minden apró részletnek nagy figyelmet szenteltek; az egész látvány Yori képzelőerejét

dicsérte.

Tron most már értette, miért robotolt egész nap ugyanolyan közönyös

nemtörődömséggel, mint a többiek. Milyen féltő gonddal gyujtögethette az energiát

erre a percre! - gondolta. Megérintett egy ruganyos ülőidomot; meleg, süppedős

felülete teljesen más volt, mint a cellák kemény priccsei - teljesen más, mint pár

pillanattal ezelőtt. Pillantása a szivárványszín falimozaikra tévedt, majd egy legyező

alakú szobor kecses geometriájára. Megfogadta magában, hogy ha rajta múlik, az egész

Rendszer ugyanígy újjászületik majd.

Yori figyelte öt, és örült annak, amit az arcáról leolvasott.

- Ez... igazán jó trükk! - kuncogta Tron. Aztán az aggodalom letörölte arcáról a

mosolyt. - De nem fogja észrevenni valaki?

Yori állta a tekintetét.

- Bánom is én~!

Egy darabig szótlánul álltak egymással szemben, aztán Yori megtörte a pillanatot

varázsát. Rámutatott egy díványszerű ülőalkalmatosságra, és intett Tronnak, hogy

foglaljon helyet. Tron ugyanazzal az önkéntelen magabiztossággal ült le, amelyről

minden egyes mozdulata árulkodott. Yori a padlóra telepedett előtte.

- Rád mindig számíthatok, ugye? - mondta Tron. Ez nem kérdés volt. Yori távolléte

volt a legkínzóbb gyötrelém, amitől rabsága alatt szenvedett.

A lány hozzásimult, kezét nyugtató mozdulattal a térdére helyezte; szomorkodott a

hosszú egyedüllét miatt, ám a tekintetével Tront ünnepelte. Megerősítette, amit a párja

mondott, összes érzését egyetlen szóba surítva.

- Mindig!

Tron, akinek az egész Rendszer a sarkában volt, és senki másra nem támaszkodhatott,

egy pillanatra úgy érezte, hogy nagy-nagy szerencséje van.

- Mennyi időnk van ebben a szobában?

Yori ajka huncut mosolyra húzódott, pillantása egyszerre volt nyílt és titkolózó,

egyértelmű és homályos. Kecses mozdulattal felállt, és csak annyit felelt:

- Elég.

Aztán a falhoz lépett, és megérintette.

Szelíd, diadalmas dicsfénytündöklött fel körülötte. Yori átalakult,

felragyogott, mintha

álruhát vetne le magáról. A sisakja eltunt; aranyló hajzuhataga mögötte örvénylett és

lobogott. Tron elbuvólva nézte. A lány örömmel használta föl az energiát, amit tőle

kapott. A munkaruha lehullott, Yori körül aranyfény felhők gomolyogtak.

Testére áttetsző köntös simult, szögletesen precíz áramkörei helyébe csillogó,

hajszálfinom fényszálak léptek, melyek gyöngyfűzérként futottak körbe rajta. Olyan

volt, akár a bábjából előbújó, káprázatos pillangó; karját kitárta, a köntös anyaga

hullámokat vetett körülötte. Végre ismét teljesen önmaga volt, Tron létezésének

értelme, végtelenül szép, végtelenül kívánatos.

- Gyere~! - hívta a párját.

Tron felállt, és odalépett hozzá. A csatapáncél meg a sisak lehullott róla; itt nem volt

helyük - s az áramkörei vibrálva lüktetni kezdtek. Láthatóvá váltak fekete fűrtjei,

amiket a többi Harcoshoz hasonlóan hátrafésült; most azonban az arca előtt kavarogtak

a körülöttük örvénylő energiától.

Tron megállt Yori előtt.

- Szeretlek.

Kifordított tenyérrel egymás felé nyújtották kezüket, míg majdnem összeért. Vakító

fénysugár lobbant közöttük, egyre szélesedett, aztán elnyelte őket, kívülről már csak

parázsló izzószálaknak tuntek. Mennyei lények voltak, eggyé váltak, megosztottak

energiájukon. Lassan végignyúltak a díványidomon; a szoba diadalmasan ragyogott.

- Szeretlek, Tron.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Flynnnek még sosem volt dolga ennél klasszabb játékkal.

Az Azo - a kormányzása, az érzékeny irányítórendszere, a bizonytalan reagálása, az

örjítő hajlama a billegésre és a kisiklásra, a nehéz manőverezés a város viszonylag szűk

utcain - úgy próbára tette, mint még soha semmi. Terpeszben állt a vezérlőműnél, a

kormány fölé hajolva, s minden mozdulatát harsány káromkodásokkal és heves gesztikulálással fuszerezte, mintha a saját játéktermében lenne. A Bit a közelben

lebegett, és őt figyelte, de nem értette teljesen a helyzetet.

Flynn egyik mozdulatára az Azo meglódult, talán túlságosan is gyorsan. Lepattant egy

épületről.

- Ez a gyöngyvirág nem igazán alkalmas a városi utakra - jegyezte meg Flynn, csak úgy

magának; pillantása ide-oda járt a vezérlőmű és a megfigyelőablak között.

- Igen! - vágta rá a Bit sietve.

Az épületek és más struktúrák itt közelebb voltak egymáshoz. Flynn mohón, csillogó

szemmel hajolt a kormány felé, úgy üdvözölte a város zsúfoltságát, mintha kaszkadőr

lenne egy haladó szintű Azo-vezető tanfolyamon. Látta, hogy a Gyárközpont kába

programjai egy pillanatra lerázzák magukról bágyadtságukat, hogy megbámulják szokatlanul viselkedő Azonosítóját. Remélte, élvezik.

Elvesztette uralmát a gép fölött, s az oldalra csúszott, lesodorta egy épület felső sarkát,

és hatalmas tömböket ütött ki az oldalából - az ilyen kisebb karambolok nem sokat

ártottak az Azónak. A törmelék egy üres utcára hullott.

- Meg kéne állítanom ezt a vacakot - tanácsolta magának Flynn összeszorított fogakkal.

- Igenigen! - helyeselt a Bit.

Az Azo vezérlőműve azonban nem értett egyet vele, és amit Flynn pályamódosításnak

szánt, abból végül üzemanyag-túladagolás lett. Az óriásgép áttántorgott az utca

túoldalára, és ott is nekiment néhány épületnek. A kormányba kapaszkodó Flynn csak

azért nem repült át a vezérlőtermen, mert lábával körbefonta az irányítóalapot.

Kezdte már bánni, hogy nem kísérletezett az Azo támadóegységével. Vajon mennyi

idő múlva jelentkeznek a zsaruk? - tündött.

Az Azo visszazuhant az utca túoldalára, s az ütközés hatalmas ereje elszakította Flynn

a kormánytól; hanyatt zuhant. A Bit aggódva közelebb röppent hozzá.

- Örülök, hogy látlak - szólt oda neki Flynn, miután némi küszködés után sikerült újra

lélegzetet vennie.

Az Azo ezúttal nem állt meg, amikor eleresztette a kormányt; fogalma sem volt róla,

miért. Egy híd bukkant föl előttük, a közepén egy videotankkal. Az Azo rákollói

egyszeruen keresztülnyesték a hidat a jármu két oldalán; az utcára híd- és tankdarabkák

záporoztak.

Akár egy elefánt a porcelánboltban. Attól tartok, ez ki fogja borítani a helyi Gestapót,

töprengett Flynn. úgy határozott, hogy kiiktatja a jármu vezérlőberendezését. Nagy

nehezen talpra állt, széttárta karját, és elmerült önmagában a lelke mélyén gyülemlő

erőt és energiát keresve. Ujjaiból energiaszikrák pattogtak.

- Igen! Ja! Si! - hadarta a Bit. - Oui! Ye...

De már késő volt. Az Azo túl mélyre sodródott; széles teraszok emelkedő sorához ért,

és az első kettő leszakította a rákollóit. Ahogy az Azót tovább hajtotta a tehetetlenségi

erő, a második teraszpár kiütötte a keresztbordáját és a törzse nagy részét. A harmadik

az összekötőgallér tetejét találta el. -gy aztán csak az Azo irányítóközpontja maradt, ami

saját meghajtás nélkül, lendületből vitorlázott tovább.

A vezérlőrészleg nagyjából abban az irányban repült tovább, amerre az egész

jármu

tartott. Flynn, aki mindennek nekivágódott odabent, sziú indiánokat megszégyenítő

üvöltést hallatott, mikor a megfigyelőablakon keresztül kimeredt szemmel megpillantotta a vészesen közeledő talajt. A Bit tehetetlenül körözött és cikázott

jobbra-balra; öt kevésbé aggasztotta a becsapódás, mint Flynnt, de azért cseppet sem

érezte jól magát.

Az Azo vezérlőrészlege földet ért, és magas ívben visszapattant. Kecsesen zuhant le

újra. A második pattanása már nem volt ennyire látványos, de azért az is jókora lyukat

ütött az utca burkolatába. A harmadik bukkanó az előző kettőhöz képest szinte semmiség volt. Az irányítóközpont szédítő forgással tovább gurult, sebessége azonban

egyre csökkent, míg végül döngve megállapodott, búcsúzóul még romba döntve egy

régi, lakatlan épületet. útja egy magasba törő, csillogó torony tövében ért véget.

Flynn szédülve, de egészben mászott ki belőle, bár kába volt, és imbolygott egy kicsit.

Programok haladtak el mellette rá se hederítve; annyira kiszipolyozták őket, annyira

eltompították az érzékeiket, hogy most, miután az Azo vezérlőközpontja nem gurult

tovább, már pillantásra sem méltatták. Flynn felfigyelt rá, hogy teljesen mások, mint a

Játékmezőn látott programok, s nemcsak furcsa alakjuk és méreteik miatt. Szinte

megfeledkezett a kényszerleszállásról, ahogy az alvajáróként közlekedő járókelőket

bámulta.

- Ez a város tele van élettel - jegyezte meg, és azon tunódott, lett-e volna annyi

lélekjelenlétük, hogy kitérjenek az Azo roncsának az útjából, ha történetesen feléjük

tart.

- Nem - mondott ellent a Bit pirosan pulzálva, kimeresztett tuskékkal.

Yori lakásában a bútorzat és a díszítés visszanyerte korábbi, kétdimenziós alakját. A

meleg biztonság azonban, amit egymástól kaptak, megmaradt bennük, bármilyen veszedelmek lestek is kettejükre.

Tron törökülésben ült az ablaknál, s a ragyogó bemenet/kimenet tornyot nézte, ahonnan a Kommunikációs Sugár elindult az egek felé. Ellentétes érzelmek között

hánykolódott: szeretett volna itt maradni, de tudta, hogy fel kell vennie a kapcsolatot

Alan Egyessel. Tekintetével követte a sugarat felfelé, elgondolkodott rajta, hogy

honnan eredhet, és a programozókon törte a fejét. Azon tunódott - mint már oly

sokszor -, hogy vajon milyenek ők, és milyen lehet a világuk. Arra a következtetésre

jutott, hogy elképzelhetetlenül más; annyira más, hogy meg is haladja az egyszeru

program felfogását.

Gondolatai hamarosan visszakalandoztak Yorira. Még az ötletét is gyulöletesnek találta,

hogy veszélybe sodorja, de szüksége lehet a segítségére, különösen ha Dumont ingatagnak bizonyul. És ha itthagyná, az sem jelentene nagyobb biztonságot; a lány

élete a Gyártartományban lassú haldoklás volt. A sugarat nézte, és nagyon szerette

volna, ha a nem túl távoli jövőben alkalma nyílik a használatára.

Hallotta, hogy Yori odajön mögé, aztán letérdel. A lány karja köréje fonódott. Az

ölelés mutatta, mennyire vonakodik Yori véget vetni az együttlétüknek. Tron ugyanezt

érezte; az a kis idő, amit kettesben töltöttek, jobban megerősítette és felfrissítette, mint

az a mély korty a folyékony energiából a barlangban.

- Ideje... - kezdte Yori.

- Ideje mennünk - fejezte be helyett Tron. Ültében félig hátrafordult, és a

lány szomorú

mosolyát nézte. Mindketten felöltötték korábbi külsejüket; ő Harcos volt, Yori

munkás. Felállt, és fölsegítette párját. Elhagyták a lakást. Akárhogy is alakuljanak a

dolgok, ötlött eszébe Yorinak, most jártam itt utoljára.

Az utcán nem keltettek különösebb feltunést. Még az időnként arra tévedő

állományörök sem tulajdonítottak nekik nagyobb fontosságot, mint bármelyik másik

programnak. A csillogó torony felé tartottak.

A bement/kimenet torony bejáratánál nem találtak öröket; tiltott hely volt ez, szinte

senki nem törődött vele. Tron feltételezte, hogy a helyi programokban még akkor sem

lenne elég kezdeményezőkészség, hogy bemerészkedjenek, ha történetesen nem tiltják

el tőle őket. Hamar eljutottak Yorival az egyik liftemelvényhez, egy hatalmas, lebegő

koronghoz, amivel a torony felsőbb régióit lehetett megközelíteni. Felröpítette őket a

magasba, és megállt egy széles párkánnyal egy vonalban. óvatosan indultak el rajta, a

torony energiaellátó rendszere tarka fényekben fürösztötte őket.

Hirtelen az egyik sarok mögül minden figyelmeztetés nélkül egy állományör toppant

eléjük, botját támadásra emelve. Yori felcsuklott; Tron úgy reagált, ahogy az egy

Harcostól elvárható volt - lekapta a hátáról a korongját, és mielőtt az ör

megmozdulhatott volna, elhajította. A fegyver szikrákat szórva találta el az ört; az

elejtette a botját, és összeroskadt, Tron korongjának ragyogása lassan beszötte a testét.

Tron elkapta a visszatérő korongot, és megszorította Yori kezét, hogy siessenek

tovább. átugrották a szétbomlófélben lévő ört, és futni kezdtek; nem tudták, nem

hozta-e működésbe valamelyik riasztórendszert az ör halála vagy a korong használata.

Riasztószirénát azonban nem hallottak, és üldözőknek nyomát sem látták.

Gigászi méretű csarnokba jutottak, amely a Belső Terembe vezetett; ott kellett lennie

Dumontnak. A folyosó túlsó végén várta őket a Terembe nyíló, fél mérföld széles

kapu, amely most háromnegyed részt nyitva állt. Egy csapat állományőr strázsált a

közelében. Tron kikukkantott a fedezékből, és körülnézett, hogyan lehetne elkerülni

őket, vagy elterelni a figyelmüket.

Yori némán a boltíves csarnok túloldalára mutatott, és Tron azonnal rájött, mire

gondol; noha a Belső Terem főbejárata ez a roppant kapu volt, akadtak mások is, és

ezeket - különösen az egyiket - talán nem is őrzik. Rábólintott a lány tervére, és

elindultak, hogy átvágjanak a folyosón. Könnyedén, nesztelenül szaladtak, ám a

csarnok olyan hatalmas volt, hogy hosszú másodpercekbe telt áthaladni rajta. Futás

közben Tron meghallotta azt a hangot, amitől félt; a távoli örök egyike riadót kiáltott.

Sosem tudták meg, hogy a mozgásuk keltette-e fel az ör figyelmét, vagy véletlenül

nézett éppen feléjük. Tron és Yori átrohantak a csarnok túloldalára, miközben újabb

állományőrök kezdtek kiabálni, és futásnak eredtek feléjük. ők átpréselték magukat

egy szűk nyíláson a falban, s Tron némán hálát adott a programozóknak, hogy

Duponthoz fuzódó barátságuk miatt Yorival mindketten jól ismerik a torony alaprajzát

- talán még az állományöröknél is jobban.

Tron egy zárópanelt tolt a nyílás elé, és bebiztosította; a falnak ezen a szakaszán több

ilyen panel is volt. Az öröknek időbe fog telni, míg megkeresik a megfelelőt, aztán

felfeszítik. A két program egy legalább száz méter átmérőjű karbantartó aknában találta

magát; felfelé húzódtott a toronyban, és zsúfolva volt gubancos, egymásba

bonyolódott

kábelekkel, vezetékkel és drótokkal. Ezek közül egyesek Yori kisujjánál is vékonyabbak voltak, mások azonban olyan vastagok, amilyen magasra Tron nőtt.

Tron kiválasztotta az egyik nagyobb kábelt, és mászni kezdett rajta. Yori követte.

Fogásról fogásra húzózkodtak, egyik összegubancolódtól a másikig haladva; a lábukat mindig meg tudták valahol támasztani. A mászás elég fárasztó volt,

s mindketten ügyeltek rá, nehogy lenézzenek. Yori figyelte Tront, és azokat a kapaszkodókat használta, amiket a párja már kipróbált. Tron minden pillanatban várta,

hogy valahonnan rádörren egy állományör hangja, és megparancsolja neki, hogy álljon

meg. De nem hallott semmit; a két program folytatta kimerítő kapaszkodását.

Több órának tunó mászás és erőlködés után végül egy párkányhoz értek, amely magasan a folyosó szintje fölött húzódott. Tron fölhúzózkodott rá, majd felsegítette

Yorit. Egymásnak dőlve pihenőt tartottak, hogy kicsit kifújják magukat, és visszanyerjék az erejüket. újra átölelték egymást, Yori megsimogatta a mellkasát.

Tron csak akarateréje végső megfeszítésével tudta rábírní magát, hogy elengedje a

lányt.

- Készen állsz? - kérdezte mentegetőző mosollyal.

Yori bólintott. Elindultak a párkányon, karbantartó muszerek és kiszolgáló áramkörök

mellett haladtak el. A párkány végén egy ablakból átható, aranyszínu fény sugárzott;

nyilván a Belső Teremre nyílt. átlépték a szeszélyesen tekergőző kábeleket, a csomókká

gubancolódtól vezetékkel, és kinéztek a nyíláson.

A Belső Terem falai százharmincöt fokos szöget zártak be a padlóval. Simák voltak és

tükrözö felületuek, a mennyezet felé a hajlásszögük még jobban ellapult. Messze

odalent megpillantották a föoltárt, amely kör alakú, lépcsös emelvényen állt az egyik

falnál. Mögötte sötét folyosó ásított. A főoltár egy másodlagos oltáron kapott helyet, ez

négyszeges volt, és ötven láb magas. Ezen az oltáron pihent Dumont a

vezérlőtartályában; innen fentről nehéz volt pontosan megmondani, de úgy látták,

mintha aludna. A Belső Termet álmosító, monoton kántálás töltötte be, folyamatosan

emlékeztetve rá, hogy itt nyilatkoznak meg a programozók. Most, hogy újra itt volt,

Tron egyszeruen képtelen volt felfogni, hogyan tagadhatja bármelyik program a

Rendszer megalkotóinak létezését. Szemlátomást Yorit is megrendítette, hogy újra a

bemenet/kimenet toronyban járhat.

Váratlan zörejt hallatszott a karbantartó aknából. Visszaszaladtak, hogy lenézzenek, és

egy hatalmas naszádot pillantottak meg benne, amely lassan emelkedett. A fedélzetén

csak úgy hemzsegték az örök, akik minden szinten átkutatták az összes nyílást és

búvóhelyet, s ellenőrizték a kábeleket.

Tron az akna szélén térdelve elemezte a naszád keresőszisztémáját. A lassú, módszeres

emelkedés arra utalt, hogy az öröknek fogalmuk sincs róla, hol rejtőzhet a zsákmányuk.

- Nem láttak meg minket - lehelte Yori. Tron fölnézett rá. - Én megyek elsőnek -

mondta a lány, és a Belső Terem felé mutatott.

- Rendben. Én addig szemmel tartom őket.

Elöl ugyanúgy leselkedhetett rájuk veszély, mint a hátuk mögött, de Tronnak nem

jutott eszébe jobb terv. Yori félig kibújt az ablakon, aztán megállt, hogy kihívóan

visszakacsintson rá. Tron csodálta a bátorságát. Fogta a karját, amíg a lány óvatosan

kimászott az ablakon, és csúszkálva megállapodott a fénylő falfelületen. Tron még egy

pillantást vetett Dumontra, aki nem mozdult, aztán elengedte Yori kezét.

A lány lecsúszdázott a Terem padlójáig, egyre gyorsulva a homorú falfelületen,
s

közben hálát adott a programozóknak, hogy strapabíró munkaruhája megóvja a
horzsolásoktól. Tron két kézzel ragadta meg az ablakpárkányt, és aggódva
nézett

utána. Yori ügyesen irányította magát kezével-lábával, meg a súlypontja
áthelyezésével.

Tron visszasietett az aknához, hogy egy pillantást vessen bele, és látta, hogy
az örök

naszádja gyors iramban emelkedik. Valahogy észrevették. Hallotta a közeledő
állományörök kiáltozását.

Tron azonnal hátat fordított az aknának, és egy tigrisbukfencsel átvette
magát az

ablakon. Nem ügyelt annyira a pályája irányítására, mint Yori, úgyhogy egyre
sebesebben csúszott. Nem tartotta valószínűnek, hogy az állományörök követnék
öket

ezen az úton, mivel a Terem padlójára érve kitennék magukat a támadás
veszélyének,

a naszádjuknak pedig az aknában kell maradnia. A többi különítmény
valamelyike

azonban hamarosan be fog törni a Belső Terembe; el kell rendeznie a dolgot

Dumonttal, mielőtt átjutnának a titáni kapun.

Odalent Yorinak elfogyott a lendülete, és megállapodott a Terem padlóján.
Megint

Dumontra pillantott, akinek a szeme továbbra is csukva maradt, aztán föl
Tronra, aki

jóval sebesebben siklott lefelé a falon, mint ő.

Tron az ülő lány közelében fékezte le magát, és nyomban mellette termett,
átkarolva a

vállát.

- Nincs semmi bajod?

Yori felnevetett; nagy, csábos szeme izgatottan csillogott.

- Micsoda móka! Régebben is így kellett volna közlekednem!

Tron visszanézett az ablakra.

- Az örök megláttak. Gyerünk! - Felsegítette a lányt, s futva indultak a
másodlagos

oltár meg Dumont felé.

A bemenet/kimenet torony őrzője egybe volt épülve a vezérlőtartályával; nem lehetett

tőle különválasztani. Leginkább egy muszerekkel felszerelt, földönkívüli szfinxre

emlékeztetett, áramkörei vakító fénnel égtek. Az arcát keretező duzzadt fejrész úgy

emelkedett a tartály fölé, mint valami hivalkodó püspöksüveg, vagy egy óriásrovar

potroha. Végtagjai és törzse nem voltak; összeolvadt a lapos vezérlőtartállyal.

Mikor Tron és Yori elérte a Dumont oltárához vezető lépcsősor alját, az perzselő

energiamezőt gerjesztett, megállásra készítette őket. Dumont kinyitotta a szemét; Tron

és Yori látta, hogy egész idő alatt tudatában volt a jelenlétüknek.

- állj! - parancsolta Dumont öreg, szigorú hangon.

Yorit megzavarta és sértette a visszautasítás. Nem értette, hogy tehet ilyet egy barát, és

felkiáltott:

- Dumont!

Az őrző rá se hederített.

- Ki nem állhatom ezt a lármát! - panaszkodott ingerülten. Tron azon tunódott, csak az

ő behatolásukra céloz-e, vagy az általuk kiváltott pokoli felfordulásra is. - Mit akartok?

- kérdezte Dumont puhatolózón.

Tron óvatosan belefogott a mondandójába.

- Én... azért jöttem, hogy kapcsolatba lépjek a programozómmal - Ez régebben magától

értetődő magyarázat lett volna, most azonban eretnek beszédnek számított.

- Hmmm - fontolgatta Dumont a választ. Yori egyszerre csak gyanakodni kezdett, hogy

Dumont már meghozta döntését, és nem az ő javukra. - Nagy dolgot kívánsz tőlem,

fiam, akárhogy is nézzük - Tekintete körbevándorolt az üresen kongó Belső Termen.

A pillantásuk követte az övét, miközben Dumont fennhangon tovább gondolkozott.

-

Nem is olyan régen itt még a kapuig nyúlt a programok sora, akik mind arra vártak,

hogyan érintkezésbe léphessenek a programozóikkal.

A gigászi folyosó végén lévő bejáratra gondolt, mikor azonban Tron arrafelé fordult,

meglepetten látta, hogy a roppant kapu zárva van, az állományörök egyelőre nem

tudnak bejutni. Ez csak Dumont műve lehetett. De vajon azért csinálta, hogy

megvédjen minket, vagy azért, hogy megakadályozza a menekülésünket? - kérdezte

magában.

- Manapság viszont - sóhajtott a Dumont - ez az úgynevezett Fővezérlő Program

elszigeteli a programokat természetes teremtőiktől. Már azért is kitörlés várhat rám,

hogyan beengedtelek titeket ide - Tekintetét birodalma felső régióiba emelte, és

fennhangon tunódni kezdett, félig-meddig önmagának. - Gyűlölik ezt a tornyot. Ha

ennek hozzá merszük, bezáratnák. Engem viszont megtartanak, mert előfordul néha,

hogyan közöljük akar valaki kapcsolatba lépni a Másik Világgal.

Végtelenül fáradtnak tunt, mintha csalódott volna abban a Rendszerben, ahol ilyen

dolgok történhetnek. Hangjában azonban különös viszolygás érződött, amikor róluk

beszélt: az FVP-ről, Sarkról és a talpnyalóikról. Talán még volt remény.

Tron tett egy lépést előre. A bőrén érezte a védőmező forróságát.

- Dumont, az én programozóm olyan információval rendelkezik, ami... - Lázasan

kereste a megfelelő szavakat; Sarknak és az FVP-nek az említésével talán épp

ellenkező hatást fejtene ki, mint szeretne. - Ami újra szabaddá tudná tenni ezt a

Rendszert!

Dumont válaszul kurtán, megvetően felkacagott.

- De tényleg! - Tron konok volt, nem tágított. - Megint programok fognak az

oltárod

körül tolongani, akik használni szeretnék ezt a helyet, és nem leszel kitéve az FVP

állandó zaklatásának - Közben az öreg örző arcát figyelte.

Dumont hangjában most kevesebb volt a gúny, több a lemondás.

- Ha majd te is olyan sok időt töltesz a Rendszerben, mint én, rengeteg ígéretet,

rengeteg bizonykodást, rengeteg bátor tervet fogsz hallani - ám a hangvételemben volt

valami, ami ingadozásról árulkodott, mintha valahol mélyen arra vágyott volna, hogy

meggyőzzék.

Yori nekivágott a lépcsőnek. Hagyott időt Dumontnak, hogy lássa, mire készül, és a

védőmező elenyészett; Dumont mindig kedvelte őt. Az első néhány lépcsőfok után

megállt.

- Dumont! - könyörgött, és ebben a névben volt valami mély szomorúság is, a

magányos örzővel szemben érzett szánalom. Hirtelen valami zaj hallatszott, és Yori

hátranézett a válla fölött. - Jönnék az örök!

Tron tekintete visszavillant az ablakra, amin bejutottak. állományörök gyülekeztek ott,

s minden várakozása ellenére arra készülődtek, hogy leereszkedjenek a falon. Azon

gondolkodott, hány fegyveres, harcra kész állományört tud a korongjával elintézni,

amikor leérnek a padlóra; úgy vette észre, elég sokan vannak.

Visszanézett Dumontra, aki megadóan figyelte őt.

- Rendben, rendben.

Dumont végül engedett, hangjában a duzzogás megkönnyebbüléssel keveredett. Az

ablak hirtelen az örök csuklyás arcába csapódott. Yori arckifejezése kimondhatatlan

örömről árulkodott.

- Ki a programozód, fiam? - kántálta ünnepélyesen Dumont. Mindhárman ismerték ezt

a szertartásos eljárást.

Tron megindult a lépcsőn, és félúton megállt.

- Alan Egyes - közölte. - Hív. Beléphetek? - Tron kérésében több volt a könyörgő

felhang, mint valaha.

Dumont hangja most méltóságos és határozott volt, a hite táplálta.

- Mindennek, ami látható, nőnie és terjeszkednie kell a láthatatlan világ felé.

A szavak mintha megszilárdították volna az örző elhatározását, mert önmaga és a

Rendszer értelmére emlékeztették Dumontot. Most már sokkal tisztábban látta a

dolgokat. Muködésbe hozott valami láthatatlan érintkezést a tartályában, és

negyedfordulatot tett az oltárral; szembekerült a sötét nyílással, amely a főoltárhoz

vezetett.

A nyílás egyszerre csak nem volt sötét többé, fénylő téglalapként világított. Dumont

engedélyt adott a kapcsolatra.

- Beléhetsz, barátom - mondta halkán.

Tron még egy utolsó pillantást vetett Yorira, majd felsietett a lépcsőn. Megállt, hogy

Dumontra nézzen; nem talált szavakat, amikkel köszönetet mondhatott volna neki.

Aztán továbbment a Kommunikációs Terembe. Dumont lezárta utána a nyílást, és

visszafordította az oltárát, hogy szembenézhesen a lépcsővel és Yorival. A lány

letelepedett az egyik fokra, és hálás pillantást vetet Dumontra. Az örző kicsit furcsán

érezte magát; élete legnehezebb döntését hozta meg, s most mégis földöntúli nyugalom

töltötte el. Együtt vártak Tron visszatérésére.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A kommunikáció fellegvárában, a bemenet/kimenet toronyban, szörnyu zurzavar uralkodott.

örkölönítmények ügettek futólépésben vészhelyzetben kijelölt állomáshelyükre,

vagy

azoknak az egységeknek a megerősítésére, akik már elfoglalták a magukét; voltak,

akiket visszavontak tartalékba, másokat a keresőcsoportokhoz osztottak be. Gyakoriak

voltak az egymásnak ellentmondó utasítások; a parancsnokok még nem voltak teljesen

tisztában vele, hogy mi folyik itt. De bármi is történt, a gócpontja a Belső Teremben

volt, ezért a legtöbb állományör ebbe az irányba tartott.

-gy a második behatolónak viszonylag könnyen sikerült bejutnia a toronyba.

Flynn bekukkantott egy folyosófordulóba.

- Ez az a hely, ahová Tron el akart jutni - mondta magának. Magát az épületet nem volt

nehéz megtalálni; pár perc alatt, minden feltűnés nélkül elsétált a csillogó toronyig, az

egymást keresztező Kommunikációs Sugarak csomópontjáig. Csakhogy a torony óriási

volt; Flynn fölöttette magának a kérdést, hogy merre járhat odabent a programozóhívők

bajnoka. Csakis ott lehet, ahol áll a bál, vonta le a következtetést kissé kedvetlenül.

És valahol elveszítette a Bitet. Hogy az állományöröktől félt-e, vagy maga a torony

ijesztette meg, nem tudta; az egyik pillanatban még vele volt, aztán amikor legközelebb

felpillantott, már nyomát se látta. Flynnnek mindenesetre hiányzott, és azon kapta

magát, hogy reméli, nem esett baja.

Eljutott a folyosó egyik kanyarulatához, és megtorpant, mert menetelő lábak dobogás

ütötte meg a fülét. Körülnézett, de nem látott egyetlen benyíló sem, alkalmasabb

búvóhelyről nem is beszélve. A csizmák csattogása egyre hangosabb lett. A Piros

Harcosok kórusban kántáltak:

- Hó! Hó! Hó!

Sark dölyfösen és dühösen haladt a Piros Harcosok és állományörök között

oszlopának élén. Meg volt győződve róla, hogy hamarosan megkaparintja zsákmányát,

és véres bosszút forgatott a fejében. A Parancsnok Program befordult a következő

kanyarba, programjai követték. Valamennyien egyenesen előre meredtek menetelés

közben, katonai precizitással. Egyiküknek sem jutott eszébe, hogy fölnézzen.

Flynn hason feküdt egy párkányon, három méterrel a padló fölött, és az alatta elvonuló

csapatot nézte. Emlékezett Sark arcára a tükörből, mikor hagyta szegény Cromot a

halálba zuhanni, és remélte, hogy a közeljövőben még alkalma nyílik kiegyenlíteni a

számlát a Parancsnok Programmal.

Csakhogy úgy festett, hogy Flynn nem fog túl messzire jutni a toronyban a

felhasználóhivők páncéljában. Észrevette, hogy az utolsó Piros Harcos kicsit lemaradt

a többiek mögött. A menetoszlop elhaladt alatta, kiszemelt célpontja azonban még

mindig nem zárkózott fel teljesen. Flynn átfordult a párkány szélén, és nesztelenül

talpra huppant a program háta mögött.

A Harcos körülbelül egy lépéssel járhatott előtte. Flynn jobb öklével a füle tövére

sújtott, bal tenyérével pedig a nyaka meg a válla közé. A program nyikkanás nélkül

elhanyaglott; Flynn kárörvendően végigmérte, és nem sajnálta sajnó bütykeit.

Egy pillanattal később Flynn az eszméletlen Harcos fölé hajolt, szétterpesztette az ujjait,

majd mindkét kezét a mellére helyezte. A program aurája lüktetni kezdett, aztán lassan

átáramlott Flynnbe, végigfutott a karján, és ahogy az elesett Harcos alkotórészeire

bomlott, az ő fénye fokozatosan pirosra változott. A magatehetetlen alak semmivé

enyészett. Flynn pillanatok alatt elnyelte a felszabadított energiát, s felöltötte az

elitszázad katonájának külsejét. Nem sok szóalmat érzett Sark válogatott

Harcosai

iránt, mikor felidézte magában, milyen kegyetlen vérengzéseket rendeztek a Játékmezőn a programozóhívők között.

Flynn arrafelé nézett a folyosón, amerre a Parancsnok Program eltunt. A távolodó

csapat után sietett, s közben azt mondta magának:

- ö is Tront keresi.

Akár Sark, akár Dillinger, Flynnnek leszámolnivalója volt vele.

Szedte a lábát, és hamarosan utolérte az oszlopot. Mikor csatlakozott a menetelőkhöz,

senki sem tudta volna megkülönböztetni a többi Piros Harcostól. Sark tudta, hová

akart menni Tron, és habozás nélkül a Belső Terem gigászi kapujához vezette

csapatát. Sark számított rá, hogy Tron azonnal a bemenet/kimenet toronyba fog sietni,

arra azonban nem gondolt, hogy a karbantartó aknákon keresztül hatol be. És a kapu

most makacsul zárva maradt, nem tudott bejutni Tronhoz.

Sark dühösen meredt a kapura.

- A torony őrzője segít neki! A nyomorult! - sziszegte. Sarkon fordult, és parancsot

adott egy hadnagynak. - Hozzák a vírusirtót!

Tron a torony csúcsán állt. Ha odafentről megjelent a Kommunikációs Sugár, mindig

itt ért véget, egy harang alakú építményben, amelynek nyílás volt a tetején, hogy

bebocsássa a sugarat. A Kommunikációs Terem, gondolta Tron, és lenyugözve nézett

körül. Küldetése fontosságát egy pillanatra háttérbe szorította az a már-már vallásos

révület, amit mindig átélt, amikor a programozójával készült kapcsolatba lépni. Aztán

sietve, izgatottan belépett a harang oldalában nyíló bejáraton.

A harang belsejében a padló felfelé emelkedett, középpontjában egy csonka gúla állt.

Tron felmászott a gúla tetején lévő emelvényre, amely alig egy lépés széles

volt. Az

emelvény belülről fénylett, ami a benne szunnyadó energiákra utalt.
Bonyolult,

többrétegu áramkörök voltak beleágyazva. Tron egy pillantást vetett rá, aztán felnézett

a harang tetejére. A nyíláson túl csak sötétséget látott. Vigyázzba állt, ökölbe szorított

keze a combjához simult. Az arca változáson ment keresztül, ahogy fölfelé bámult,

várakozásteljes izgalom ült ki rá, amit nem tudott elfojtani.

Lassan leemelte a korongot a hátáról, könnyedén két kezébe vette, s magasan a feje

fölé tartotta. Türelmesen nézett fölfelé. Az információnak és az utasításoknak jönnie

kell; minden programnak az a rendeltetése, hogy állandó kapcsolatban álljon a programozójával, és huségesen szolgálja. Tron csodálkozott, hogyan várhatta el tőle

Sark és az FVP, hogy megtagadja a hitét, még akkor is, ha az ellenszegülés az életébe

került volna.

Hosszú, várakozásteljes, már-már tapintható csend következett. Aztán a sugár szinte

fizikai erővel lobbant fel, s átragyogott a harang tetejébe vágott nyíláson.

Megvilágította az emelvényt és Tront, ezzel bizonyítva a programozók létezését és

figyelmét. Tron magasra emelte a korongot, s érezte, hogy a Kommunikációs Sugár

vonzása ki akarja szakítani a markából. A keze reszketni kezdett, ahogy megpróbálta

visszatartani a korongot, a Kommunikációs Sugár ereje azonban egyre fokozódott, s

végül ellenállhatatlanná vált. A rettenetes hatalom láttán egyszerre érzett alázatot és

elragadtatást. A sugár ereje hihetetlen volt; kitépte az ujjai közül a korongot.

Előbb lassan emelkedett a harang tetejébe vágott nyílás felé, aztán mind gyorsabban,

ahogy magával ragadta a sugár energiája. Tron leeresztett karral figyelte fegyvere

eltunését, alakja alig látszott a vakítóan éles fényben.

Odalent a Belső Teremben Yori és Dumont egymásra néztek. A Kommunikációs Sugár energiája megvilágította körülöttük a helyiséget.

- Elkezdődött - suttogta Yori; Dumont csak ünnepélyesen nézett maga elé. Keblükre

ölelték a reményt.

Flynn látta, ahogy a vírusirtót előrehozták a folyosón. Hosszú, alaktalan cső volt,

amelyben gyilkos hatalom szunnyadt. Valamiféle láthatatlan tartómezőn lebegett,

elhaladt a hadoszlopok mellett. Hogy rejtett vezérlőmechanizmus irányította-e, vagy a

háttérben meghúzódó kezelőszemélyzet, azt Flynn nem tudta megállapítani. Megállt a

Belső Terem ajtaja előtt, és Flynnnek feltűnt, hogy még Sark is óvakodik túl közel

merészkedni hozzá.

A vírusirtó szivárványszín villámokat okádott. A kapuról visszacsapódó energia vakító

fénybe vonta a folyosót; Flynn meg a többiek hátrahúzódtak, és eltakarták a szemüket.

Az ajtó megrendült, és pillanatok alatt oszladozni kezdett. Sark kárörvendő viperamosollyal figyelte az eseményeket.

Tron fölfelé bámulva várt, minden reményét a Kommunikációs Sugárba helyezte.

Egyszerre csak egy hang töltötte be a helyiséget; gigászi volt, torz, akár a messziről

visszhangzó mennydörgés, ismerős és ugyanakkor mégis idegen.

TRON. TRON. LOKALIZÁLÁS FOLYAMATBAN. LOKALIZÁLÁS FOLYAMATBAN.

VISSZAJELZÉST KÉREK.

Emelt hangon válaszolt.

- Visszajelzés megadva, Alan Egyes - kiáltotta az égre, láthatatlan programozója felé,

akinek a hangja annyira hasonlított az övéhez, és mégis egészen más volt.

MEGVAGY VÉGRE! MIELÖTT MEGINT ELZÁRNÁK A CSATORNÁT, ADOK

NEKED PÁR ÚJ KÓDOT, AMIVEL HOZZÁFÉRHETSZ A FÖVEZÉRLŐ

MEMÓRIAMAGJÁHOZ.

Tront elöntötte a lelkesedés. Programozója utasítására képek jelentek meg előtte. Egy

fényvonalakkal behálózott gömböt látott, a csomópontokban apró szikrák pattogtak, a

közepén vakító energiafátyol ragyogott.

HA IDEÉRSZ, VIZSGÁLD ÁT AZ ÖSSZES KÓDSOROZATOT...

A hang gyengülni kezdett, légköri zörejek zavarták.

- Várjon! - könyörgött Tron. - Nem hallom!

De Alan Egyes hangja elhalt. Tron kábán, halott reményekkel állt a sugár

fényzónében. Mikor már ilyen közel jutottam... Képtelen volt elhinni, hogy ez

megettörténhet; a vereség tudata megmérgezte a lelkét. Még egyszer, dacosan felnézett.

És mozdulni látott valamit maga fölött a fényáradatban.

A korongom! Érte nyúlt, ahogy lassan lejjeb ereszkedett; áhítatos ujjongással ragadta

meg, magához ölelte, alig mert hinni a szemének. A korong új fénnel ragyogott; az a

gömb volt látható rajta, amit Alan Egyes mutatott neki. Tudta, hogy egy új világrend

kulcsát tartja a kezében, és az FVP végzetét - persze csak ha életben marad, hogy

használni tudja.

Yori és Dumont látta, ahogy a hatalmas kapu semmivé foszlott a vírusirtó iszonyú

ereju támadása alatt.

- Nemsokára bejutnak - mondta Dumonthoz fordulva a lány. Fogalma sem volt,

hogyan mentegetőzzék emiatt a szörnyu fordulat miatt. De mindent elfelejtett, amikor

megpillantotta Tront a Kommunikációs Terem bejáratában. Tartása sudár volt és

magabiztos; csak úgy sütött belőle a céltudatosság. Yori azonnal tudta, hogy nem

vallott kudarcot; halkán azt suttogta: - ó, hála a programozóknak!

Dumont körbefordult a vezérlőtartályával, hogy kövesse pillantását, és meglátta Tront.

- A várakozás ideje lejárt - jelentette ki Dumont. Boldog volt; olyan, amilyennek annak

idején megismerték. Tron a maga furcsa, magabiztos módján odalépett hozzá, és megérintette a tartályát. Kevés idejük maradt, nem tudta úgy kimutatni az érzéseit,

ahogy szerette volna.

- Ég veled, Tron! - mondta Dumont. - A programozók várnak; hamarosan beköszönt

az új Rend kora!

Igazán furcsa ennyi idő után újra lelkesnek látni az örzöt, gondolta Yori.

Tronnak nem volt vesztegetni való ideje. Nem számolhatott be a történetekről az

örzőnek, ami veszedelmes is lett volna, hiszen Sark bizonyára kikérdezi Dumontot. -gy

hát semmit sem mondott, egyetlen néma gesztussal igyekezett erőt adni Dumontnak az

eljövendő szenvedésekhez. Aztán kézen fogta Yorit, és levezette a lépcsőn. Dumont

figyelte őket, és azon tűnődött, mi lehet az a különös kifejezés Tron arcán. Mikor a

Belső Terem kis oldalajtájához értek, kiadta az utasítást, ami néhány pillanatra

szabaddá tette az utat; ez nem volt sok, ahhoz azonban elég, hogy átsurranjanak rajta.

És ekkor Dumont magára maradt, legalábbis egyelőre; az elektronikus szemétté olvadó

kaput nézte, s elgondolkozhatott Tronon, Yorin, és saját hosszú életén

Az utolsó energiacsapástól a kapu milliónyi szállongó fénypontra esett szét. Sark

belépett a résen, arca nagy erőfeszítéssel leplezett haragról árulkodott; nyomában

hosszú sorokban vonultak befelé az állományörök és a Piros Harcosok. Az örző látta,

hogy a Parancsnok Program legkegyetlenebb, legveszélyesebb hangulatában van.

- Dumont! - üvöltötte el magát, mikor az oltár közelébe ért. - Hol az a program?

A leghátul haladó Flynn körül nézett a Teremben. Tront kereste, de nem látta sehol, és

azon törte a fejét, hogy ez most rossz előjel, vagy sem. Az biztos, hogy itt, ilyen esélyek

mellett a harc kész öngyilkosság lett volna. Flynn döbbenetesen vette észre, hogy a

vezérlőtartállyal egybeépített lény Gibbs arcát viseli, és azon töprengett, mit szólna az

öreg doki, ha szembetalálná magát a hasonmásával.

- Miféle program? - felelte Dumont, jámbor értetlenséget tettetve. - Maga bizonyára

téved, fiam.

Dumont tudta, hogy Yorinak és Tronnak minden perc kincset ér, amivel hátráltatni

tudja az üldözőket; még az a pár pillanat is, amit Sark a vele vívott szócsatával tölt.

Sark azonban csak rámeredt az örzőre, s arcára leplezetlen gyűlölet ült ki. Mikor

meglátta, Dumont elfogta a tartályában a reszketés.

- Vigyétek! - adta ki az utasítást Sark színtelen hangon, ami ijesztőbb volt, mintha

ordította volna. A hadnagy és az állományörök előreléptek.

Visszafelé indultak el a Gyárközpontba, a tervező és fejlesztő részlegbe, ahol Yori

dolgozott. A fásult programok, akik mellett az utcán elhaladtak, egyetlen szóra sem

méltatták őket. Először is valami járműre lesz szükségük, hogy a lehető leggyorsabban

eljussanak az FVP-hez, ám a hagyományos közlekedés teljes egészében Sark és az FVP

ellenőrzése alatt állt. Yori azonban merész ötlettel állt elő.

-gy hát futva átvágtak a tizenkilences hangáron. Fölöttük ott lebegett tárolómezejében

a kész napvitorlás. Elképesztően gyönyörű hajó volt, még így, mozdulatlanul is a

szabadságot és sebességet idézte. Elöl olyan alakja volt, mint a tüzérségi löszereknek,

keskeny vezetősatornával a jármű meghajtását biztosító transzmissziós sugárnak.

Törzséből nyolc lándzsászerű árbóc meredt elő sugárirányban, közöttük feszültek a

hatalmas vitorlák, amik úgy terjedtek szét minden irányban, mintha roppant fémszárnyak lennének. A tatján három hosszú, vékony antenna gondoskodott a sugárral való állandó kapcsolat fenntartásáról és az elhasznált üzemanyag kibocsátásáról.

Baloldalt keskeny palló futott a főfedélzetig, amit egyébként egyedül ez kötött össze a

hajó többi részével. Itt kapott helyet a híd, ami egyfajta lekerekített, kétszintes

negyedfedélzetnek tunt. A vitorlás hátsó része, ez a jókora, pajzsokkal védett terület

kétféle célt szolgált: egyrészt itt volt a fogadónyereg, ahol a transzmissziós sugár

belépett a hajótestbe, másrészt itt rögzítették a kötélzetet. Négy hosszú kábel kötötte

össze a kifeszített vitorlákkal; ez volt az egyetlen érintkezési pontja a hajó többi

részével. A vitorlás leginkább egy finom kidolgozású szitakötőre emlékeztetett, és

kilenc-tíz méter hosszú volt, a hátsó részt is beleszámolva.

- Ez a videohajó rettentő gyors - mondta Yori. Tron mérlegelte a kockázatot és az

előnyöket. Ha a Rendszer egét behálózó transzmissziós sugarakon haladnak,

mindenképpen azonosítják és üldözőbe veszik őket, ráadásul ki lesznek téve a

szárazföldi ütegek támadásainak is, a veszélyt azonban minimálisra csökkenthetik, ha

kerülő utat választanak, és a hajó fürgesége sokat segíthet nekik. Mi több, ez a

leggyorsabb módja, hogy eljussanak az FVP-hez. Ez eldöntötte a kérdést.

A liftemelvényre léptek. Az fellebegett velük a levegőbe, elérte a hajóhidat, és mikor

megállapodott, maga is részévé vált a vitorlásnak. A lekerekített alakú hídon lévő

vezérlőmühöz szaladtak, s Yori összeráncolt homlokkal hajolt fölé. Megpróbált

felidézni mindent, amire a Gyárközpontban végzett munkájából emlékezett; furcsának

találta, hogy most talán ez a lélektelen gürcölés fogja megmenteni őket.

Megvizsgálta a Rendszer térképét, szemügyre vette az eget át- meg átszövő transzmissziós sugarakat, a kibocsátó egységeket, a csomópontokat.

- átrepülhetjük vele a Játéktengert - vonta le végül a következtetést -, és kijuthatunk

ebből a tartományból, vissza a Központi Vezérlőegységhez.

Tron úgy ítélte, hogy ennél többre nincs szükség. Ha majd a Központi

Vezérlőegységhez ér, követni fogja Alan Egyes utasításait, és beveti a korongját.

Lépések zaja hallatszott a pallóról. Tron riadtan megpördült. Egy ör rontott nekik.

Tron ugyanabban a pillanatban rántotta félre Yorit, amikor az ör a szabadon lebegő

lépcsőről a hídra ugrott. Hasba rúgta a támadót; a program hanyatt zuhant, tucatnyi

társa azonban szinte ellepte a vitorlást.

Tron kicsit előrelépett, hogy szembenézzen velük, és harcra készen tartott koronggal

várt. Tudta, hogy itt minden dobás számít. Elöregörnyedt, és dobott. A fegyver

áthasította a levegőt, becsapódott az összezsúfolódott örök közé, megállította

előrenyomulásukat, és kettőt is leterített; aurájuk átadta helyét a korong kék

ragyogásának. Aztán a pörgő fénylemez máris Tron tenyerében termett. A szeme sarkából látta, hogy a hangár padlóján további örök rohannak a vitorlás felé.

Újra dobott, és újra, ahogy az örök lerohanták; hajtotta őket a Sarktól és az FVP-től

való félelem. Sokan elestek; még többen maradtak. Tron tudta, hogy távol kell tartania

őket Yoritól, mert ha a lány el tudja indítani a gépet, biztonságban lesznek. -gy hát

leszegett fejjel nekirobogott az öröknek, s vadul ütötte-rúgta őket; egyeseket lehajított a

fedélzetről, másokat nekiszorított a többieknek, és forrón remélte, hogy az erősítés

nem tudja megmászni a hajótestet a háta mögött.

Tron minden erejét, ügyességét és ravaszságát bevetette, amire Harcosként tett szert.

Ehhez járult még az Alan Egyestől kapott energia; megszállottként verekedett. Sark

nagyon közel járt hozzá, hogy megölesse a Játékmezőn, ugyanakkor azonban tökéletes

gyilkológéppé képezte ki.

Egy állományör botját lengetve ugrott neki. Mögötte egy Piros Harcos nyomult előre,

bár úgy tunt, egyelőre nincs felkészülve a támadásra. Tron megragadta az ör botját a

szigetelt pontokon, és teljes erejéből megrántotta. Ellenfele kapálózva átbukfencezett a

korlátot, és magával sodorta a meglepett Harcost is, pontosan Tron elképzelése

szerint.

És aztán, bármilyen hihetetlennek tunt, a palló üresen maradt. Tron körülnézett. Yori

biztonságban volt a vezérlőmunél, higgadtan kezelte a muszereket. Tron ellenfelet

keresett magának, és megpillantotta az utolsó ört a vitorlás orr-részén. Egymásra

néztek; az ört szemlátomást elbátortalanította, amit látott, de tisztában volt vele, mi vár

rá, ha csalódást okoz Sarknak.

Tron tett feléje egy lépést, aztán még egyet, mint valami ragadozó nagymacska. Az ör

nyelt egyet, lepillantott, majd visszaneézett Tronra. Végül úgy döntött, hogy több esélye

van a zuhanás túlélésére, mint a programozóhívők bajnoka ellen, és leugrott a vitorlás

orráról, megcélozva egy sugárporlasztót.

A vitorlás meglódult. Tron hátratántorodott, és hanyatt esett. Bal felé nézett, ahol Yori

ujjai nyomon követték a vezérlőmu kacskaringós áramköreit, és energia áradt belőlük.

- Indulunk~! - kiáltotta oda neki a lány diadalmasan.

Egy transzmissziós sugár lövellt a fogadónyeregbe, hogy aztán újra elötunjön az

orrban, mint valami győzedelmes, vakító ködreflektor, és a hajó emelkedni kezdett. A

vitórlák behajlottak; teltek és feszesek voltak mindkét oldalon. A jármű megmozdult.

Előbb csak lassan emelkedett, ahogy Yori kimanőverezett vele a hatalmas hangárból,

aztán hirtelen begyorsult, mikor kijutott a szabadba, és mind magasabbra szárnyalt.

Másodpercek alatt maga mögött hagyta a Gyárközpontot. Tron megpillantotta a távolban Sark hordozóját, de tudta, hogy a vitórlás kívül esik a csatahajó fegyvereinek

hatósugarán, az utolérésében pedig még a hordozónak sincs esélye.

A hordozó fedélzetén Sark bénán támolygott a tápemelvényén, és az FVP kivetített

holoképre meredt. A Parancsnok Program vonaglott kínjában, ahogy az FVP újabb

fájdalomimpulzust adott neki az emelvény csatlakozóin keresztül. A Fővezérlő hangja

jéghideg volt, engesztelhetetlen, és mégis mézédés.

- Remélem, szerettél Parancsnok Program lenni, Sark - mondta fenyegetően. -

Kíváncsi vagyok, hogy fogsz boldogulni, mint zsebszámológép!

Sark jobbra-balra imbolygott fájdalmában, de azért sikerült valamit kinyögnie.

- Elintéztük a programozót, akit a Játékmezőre küldött...

- Igen! És most két zendülő program kóborol a Rendszerben egy lopott szimuláción!

Sarkot elöntötte a kín újabb hulláma.

- Elkapjuk őket! - ígérte, bár levegőt venni is alig bírt. - Csak idő kérdése!

Nem volt hajlandó belegondolni, hogy mi történne vele, ha nem fogná el a két

szőkevényt; ez csak kóistoló volt azokból a büntetésekből, amit az FVP engedetlen - és

ostoba - alattvalói számára tartogatott. Sark volt a kedvenc, az FVP bajnoka, ura

hatalmával szemben azonban ő is tehetetlenül állt.

- Nincs időm, Sark - közölte vele a gyilkos ereju hang. - És neked sem. Kilépek.

A hordozó azonban pályamódosítást végzett, és üldözőbe vette a napvitorlást. Sark

azonban még az ájulás küszöbén is érezte a győzelem halvány ízét; elvégre az hallgatólagos elismerése volt annak, hogy egyedül Sark képes elfogni a menekülőket.

A hordozó fénye erősödött, az FVP fokozta az energiáját.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Tron gyorsan túljutott a meglepetésen, amit a napvitorlás hihetetlenes sebessége

okozott neki, és talpon termett. Elindult visszafelé, ahol Yori a jármu vezérlőművét

kezelte a hídon; könnyedén sétált a pallón, s az elképesztő iramban hátrafelé száguldó

tájat figyelte odalent. Aztán megakadt a szeme valamin, és harcra készen megtorpant,

kezét a korong felett tartva.

Yori meglátta, és odakiáltott neki.

- Tron, nincs semmi bajod?

Csak a kezével intett, hogy nincsen, de nem szólt egy szót sem, s óvatosan a korláthoz

lépett. Piros ujjak fonódtak rá görcsösen. Sark egyik Harcosának valahogy sikerült

megkapaszkodnia a korlátban. Tron átnézett fölötte, és megpillantotta levegőben lógó

ellenfelét, aki kétségbeesetten rúgkapált, de hiába igyekezett megvetni valahol a lábát,

hogyan felhúzózkodhasson a fedélzetre.

Tron most már előkapta a korongját. Habozás nélkül magasba emelte, le akarta vele

sújtani a kapaszkodó kézre, hogy visszaküldje a Piros Harcost az örök urbe.

A Harcos ijedten meredt rá; Tron ugyanabban a pillanatban ismerte meg, amikor felüvöltött.

- Én vagyok! Flynn! - Tágra nyílt szemmel meredt a korongra, amely bármelyik

pillanatban elnyeshette a korlátba kapaszkodó ujjait.

- Flynn! - kiáltott fel Tron döbbsen, és visszatette a hátára a korongot.

Flynn zavartan vigyorgott.

- Szevasz, program! - zihálta.

- Hát élsz! - mondta Tron, s miközben ez a meglepő fejlemény járt a fejébe, ráébredt,

hogy semmit sem szabad biztosra venni.

- Igen, ugyanis... Hoppá! - Flynn megint megpróbált felhúzózkodni, de megcsúszott a

keze. Tron marka azonnal megszorult a csuklóján, és egyszeruen felrántotta, miközben

Flynn csizmaorra a vitorlás külső burkán csúszkált, hiába keresve támasztékot. Tron

ereje meglepte, még akkor is, ha egy bajnokról van szó; egészen könnyedén lendült át

a korláton. Ziháló mellkassal összesett a padlón, és az elektronikus tájat nézte odalént.

Hajszálon volt a dolog; rengeteg ötlete támadt, hogy milyen bővítésekkel kellene ellátni

a szoftver-tervező programokat, a programozók testi épsége érdekében.

Sark jól sejtette, merre tarthat Tron. A Flynn által szerzett információk szerint a

Parancsnok Program hamar rájött, hogy Tron és esetleges cinkosai minél gyorsabban

ki akarnak jutni a városból - ez pedig a napvitorlást jelentette. Flynn a megfelelő

pillanatban lehajtott sisakkal előre csoszogott, és ezzel sikerült bekerülnie azok közé a

Piros Harcosok közé, akiket futólépésben menetben a Gyárközpontba küldtek, hogy

erősítést vigyenek az ott állomásozó öröknek. Szakaszának többi tagja visszatért a

hordozóra, nyilván az FVP kimondott utasítására. ő meg a Harcosok, akik között

bujkált - sokan nem ismerték egymást, így nem volt nehéz észrevétlenül maradnia -

éppen akkor értek a hangárba, amikor Tron elrabolta a vitorlást. Flynn felrohant a

pallóra, hogy hátulról leüsse az egyik állományört, és áldozatul esett Tron harci

dühének.

A korlátnak támaszkodva Flynnnek volt ideje, hogy rendbehozza azokat az erőtereket és

energiamezőket, amik az Elektronikus Világban a testét alkották. Összpontosított; a

piros izzás elhalványult, s ő fokozatosan visszanyerte eredeti külsejét. Tron

álmélkodva nézte, és megint szöveget ütött fejébe a kérdés, hogy ki lehet ez a Flynn, és

honnan jöhetett.

- Ki ez? - kérdezte egy hang, amit Flynn azonnal megismert. Megfordult, és

megpillantotta Yorit, a szemét, az ajkát, a határozott arcvonásokat. Lora! - villant az

agyába rögtön. De abban a pillanatban rájött a hibájára, és visszanyelte, amit mondani

akart, mielőtt a név kicsúszhatott volna a száján. Mindenestre tett egy lépést a lány felé,

és Tron, aki nem tudta, mit forgat a fejében, bizonytalan mosollyal az útjába állt.

- Flynn - magyarázta Tron a kék fényben fürdő nőnek. Flynn azonnal látta, hogy

együvé tartoznak, és újra elmélázott rajta, milyen furcsa tükre ez a Rendszer a valós

világnak. - Ram hol van? - kérdezte Tron, ismét feléje fordulva.

Elsőprő hullámban tértek vissza az emlékek, és megkeserítették a találkozást.

- Sajnálom, Tron. Ö... nem jutott el ideig.

Tron szomorúan lehajtotta a fejét, s eszébe jutott a tank zárótüze, a szörnyű robbanás.

Akkor Flynn-t és Ramot egyaránt leírta; furcsa, de most újra átérezte Ram elvesztését,

ha lehet, még nagyobb erővel. Flynn arra gondolt, hogy legalább megtalálta Tront,

ahogy Ram buzdította utolsó lehelletével.

Tron legyurte szomorúságát, és Yorihoz fordult.

- Ez Flynn, aki kiszabadított.

Persze ez nem egészen így volt, Flynn azonban vigyorogva elfogadta a bókot, mert a

lány elismerő pillantást vetett rá; Yori tartózkodó hálája többet ért, mintha valaki más

áradozva szorongatta volna a kezét köszönetképpen. Yori valóságos megvilágosodás

volt Flynn számára: ebben a sugárzó fénylényben Lora lelke élt, és sokban emlékeztetett arra a nőre, akit ismert.

- Akkor köszönettel tartozom neked - mondta kis szünet után Yori.

Flynn kissé beképzelt vállrándítással hátrította el a hálálkodást.

- Nem nagy ügy. Egyszerűen muszáj volt kiismernem magam azokkal a sugármotorokkal. Elvégre én írtam a programot - Bár a részvénycsomagot és a prémiumot Dillinger kapta, emlékeztette magát. A gondolat visszaterelte figyelmét az

aktuális problémákra.

Tron gondterhelten méregette őt. Flynn néha olyan furákat tud mondani, jutott eszébe.

De látta, hogy ez nem nyelvbotlás volt, és többnek is kell mögötte lennie.

- Te írtad...?

- Ideje, hogy tisztázzam veled a dolgokat, Tron - vallotta be Flynn, és forrón remélte,

hogy a programozóhívők bajnoka meg tudja emésztetni az igazságot. - Én... nos, én

azok közé a fickók közé tartozom, akiket ti programozóknak hívtok.

Nem harsant sem fanfár, sem kürtszó, nem gyulladt ki fénykoszorú az égen; csak egy

átlagos külsejű program állt előttük, a kényszersorozott újoncok páncéljában. Tátott

szájjal meredtek rá. Yorinak mindig is azt súgta énjének egy rejtett része, hogy a

programozókat csak azért övezi osztatlan áhítat, mert sohasem mutatkoznak; ő mindig

hatalmas, fenséges lényeknek képzelte őket, akik elképzelhetetlenül bölcsek és erősek,

s kifürkészhetetlen célok szolgálatában alkották meg a Rendszert. Flynn nem igazán

felelt meg ennek a képnek.

De tagadhatatlanul nem csupán egyszeru program volt; mindenfélét hallott róla Trontól, és látta, mikor lehántotta magáról piros auráját. Képtelen volt elfojtani

ámulatát.

- Egy programozó? A mi világunkban?

Flynn szégyenlősen bólintott.

- Gondolom, rossz felé fordultam be valamelyik sarkon.

Tron agyában hirtelen dolgozni kezdtek a fogaskerekek. Ebből az új információból

olyan hordereju következtetéseket vonhatott volna le belőle a Rendszer céljával,

muködésével és a programozókkal kapcsolatban, hogy képtelen volt feldolgozni az

agyában kavargó kétségeket és kérdéseket. Persze beletelik egy kis időbe, míg az

ember hozzászokik a gondolathoz, hogy a cimborája, aki a szomszéd cellában

raboskodott, valójában földre szállt istenség.

- De - mondta lassan - ha te programozó vagy, akkor ez az egész zurzavar valami

hatalmas terv része volt, ugye?

Flynn erre csak legyintett; nem látta, mennyire megdöbbenti és megijeszti ezzel Tront.

- Jó lenne, mi? Haver, nekem egyetlen másodpercnyi időm se volt a gondolkodásra,

mióta lekerültem ide. Illetve bekerültem ide - Hirtelen zavart képet vágott.

-

Kikerültem ide. Akármi.

Tron igyekezett megemészteni a dolgot. Yori kíváncsian mustrálta Flynn, egyelőre

elfogadta az állítását, a végső döntés jogát azonban fenntartotta magának.

- Akkor hát... - kezdte Tron, de nem fejezte be a mondatot.

Az izgatott Flynn némi buntudatot érzett, bár fogalma sem volt róla, miért. Látta, hogy

ha el akarja kerülni a zurzavart, és nem szeretné, hogy valami természetfölötti lénynek

tekintsék, minél előbb tiszta vizet kell öntenie a pohárba.

- Nézd, öregem, tudjátok, hogy van ez! Ti csak csináljátok, amiről azt hiszitek, hogy a

dolgotok, még ha kész örültségnek tunik is, közben meg reménykedtek, hogy a programozótok odafent tisztában van vele, mi mennyi - Furcsa elégtételt érzett, amiért

sikerült szavakba öntenie az egyetlen igazságot, amit a két világban megtanult.

Tron továbbra is tamáskodott.

- Nos, lehet, hogy a programok esetében ez így van, de...

- Kénytelen leszek csalódást okozni neked, haver - vágott a szavába Flynn -, de

általában ez a helyzet a programozóknál is.

- Egyre furcsább - mélázott Tron, és azon törte a fejét, hol érhet véget ez a hierarchia.

Yorinak az az érzése támadt, hogy Flynn jelenléte gyökeresen át fogja alakítani a

Rendszert, az FVP-től teljesen függetlenül.

- Szóval - vigyorodott el Flynn, miközben megveregette Tron vállát, és széles gesztussal a napvitorlásra mutatott - aranyos kis hajót szereztetek. Mi a következő

hadicsel?

Az adott körülmények között Tront nem érte meglepetésként, hogy továbbra is ő a

vezér.

- Emlékszel, hogy be akartál nézni az FVP-hez? - Flynn arckifejezése felért egy igenlő

válással. - Arrafelé tartunk - Tron megmutatta a módosított korongot. - Alan Egyes

megadta nekem a kódokat, amire szükségünk lesz a Fővezérlő ellen.

Jó munka, Bradley! - gondolta Flynn, és felnevetett.

- Nagyszeru! Hál'Istennek legalább Alan nem szunyókál!

Társai megint teljesen el voltak képedve. Tront felháborított, hogy ilyen könnyedén és

hanyagul veszi a szájára Alan Egyes nevét.

Yori ezalatt Flynn utolsó szavain tunődött, és magában azt kérdezte: hála kicsodának?

Sark hordozója ragadozóként cirkált a Rendszer egén. A Parancsnok Program gondolatokba merülve, egyedül állt a híd megfigyelőablaka előtt. Tudta, mi a napvitorlás foglyul ejtésének kulcsa: a jármű kénytelen az eget át- meg átszövi

transzmissziós sugarakon haladni. Csakhogy a transzmissziós sugarak elképesztően

bonyolult hálózatot alkottak, amely a Rendszer legnagyobb részére kiterjedt. És Tron

nem volt olyan ostoba, hogy egyenesen a Központi Vezérlőegység felé vegye az irányt;

a programozóhívók bajnoka ezernyi más útvonalat választhatott. A vadászat és a

felelősség elsősorban a hordozóra hárul majd; az Azók túl lassúak voltak az effajta

feladatokra. De abban Sark bizonyos volt, hogy Tron előbb-utóbb jönni fog.

És volt egy másik lehetőség is a szökevények feltartóztatására; a Fővezérlő minden

figyelmét a transzmissziós hálózatnak szentelte, megpróbálta lokalizálni a vitorlást, és

üzemzavart előidézni a működésében. Sark elnyomta türelmetlen vágyát, hogy leszámolhasson Tronnal. Szemrehányást tett magának, hogy nem hozatta még a

Játékmezőn maga elé Tront, és nem ölte meg. De mindig is különleges falatnak tekintette Tront, és fokozatosan csökkentette az esélyeit; várta, mikor jön el az a pont,

amikor összeomlik.

Csakhogy Tronnak esze ágában sem volt összeomlani, inkább megszökött.

Sark hadnagya szólalt meg a háta mögött, halkán és bátortalanul.

- Uram, mit csináljunk azzal az örzővel, Dumonttal? Zárjuk be a többi mellé?

- Dehogyan, te bitagy-ú! - mordult fel a Parancsnok Program. Sarkon fordult, és

jéghideg mosolyt küldött az alárendeltje felé. - Készítsétek elő az inkvizíciós

programo~t! Szükségem van egy kis lazításra - Az ötlet kicsit megnyugtatta; Dumont

megbüntetésével kellemesen fog telni az idő, míg megkaparintja Tront. - Előbb

azonban állítsd üldöző pályára a hordozót!

Aztán végigmérte a rémült hadnagyot. Lehet, hogy huséges hozzá, de akkor sem vezetne jóra, ha hagyná, hogy a beosztottjai magukhoz ragadják a kezdeményezést.

Sark most kiesett a Fővezérlő Program kegyéből; nem hagyhatta, hogy a vetélytársak a

fejére nőjenek.

- És még valami - fejezte be vészjóslón. - Ne gondolkozz többet! Az az én dolgom,

érted?

A hadnagy arcán tükröződő félelem és megunyászkodás megnyugtatta. A

megfélemlített tiszt eloldalgott, hogy teljesítse a Parancsnok Program akaratát. Sark

újra elmerült a gondolataiban, a hangulata azonban valamicskét javult.

Flynn nagy érdeklődéssel tanulmányozta a vitorlást; élvezte a dolgot. Most, hogy

böven volt ideje, döbbenten látta, hogy ez a videoszimuláció a NASA tervrajzain

alapszik, de itt a Rendszerben teljesen más elven működik, mint az igazi napvitorlások.

Bárhogyan is legyen, Flynn le merte volna fogadni, hogy ezt a hajót nem a vitorlákba

fogott fotonok energiája hajtja.

A transzmissziós sugár a távoli farrész széles fogadónyergénél lépett be a hajótestbe, és

az orrprojektorban bukkant elő újra. Amennyire Flynn ki tudta okoskodni, közben

valami láthatatlan módon kikerekítette a fémesen csillogó vitorlákát, és elképesztő

sebességgel hajtotta előre a járművet. A felépítmény részletei ugyanolyan

bámulatraméltóak voltak, mint a napvitorlás meghajtása. Mit szólhatna például a palló

és a híd között lebegő lépcsőhöz, ami minden alátámasztás és felfüggesztés nélkül

lógott a levegőben? Legfeljebb annyit, hogy nem ez a legfurcsább dolog, amit láttam,

vonta le a következtetést, amit nemrég még lehetetlennek vélt volna.

Tronhoz fordult, aki a hajót irányító Yori mellett ült, s átölelve tartotta a lányt. A

programozóhívők bajnoka még mindig furcsa pillantásokkal méregette Flynnt, mintha

nem tudná, mihez kezdjen egyes dolgokkal, amiket az utóbbi időben hallott tőle.

- Mi van Sark barátunkkal? - kérdezte Flynn.

Tron ugyanezen törte a fejét.

- Valószínűleg úgy döntött, hogy nem vesz üldözőbe minket - mondta. A hordozó

sosem érné utól a vitorlást. Sarknak a legvalószínűbb húzása - ha nem veszítette el a

józan vérmérsékletét - az lesz, hogy megerősíti az örséget a Központi Vezérlőegység

körül. És Sark csödöt mondott a Fővezérlő Program előtt, nem is egyszer; könnyen

meglehet, hogy az FVP megunta a kudarccokat. - Mostanában előfordul, hogy egyes

programok egyszeruen... eltunnek.

- De remélem, nem velünk! - mondta félig tréfásan Flynn.

Tron megrázta a fejét, és felemelte a korongot.

- Amíg ez nálunk van, soha! - A fegyver úgy izzott a kezében, mintha türelmetlenül

várná, hogy beteljesítse küldetését. Tron a párjára nézett, aki a vitorlást vezette. -

Ellenőrzöm a sugárérintkezést, Yori. Ti ketten addig figyeljete, nem bukkanak-e fel

mezőfalók a közelben!

Tron előresétált a keskeny pallón, ami Flynn számára még mindig rettenetesen

bizonytalannak tunt, noha tudta róla, hogy hihetetlenül erős. Tron után pillantott, azon

töprengett, mi a fene lehet az a mezőfaló, és forrón remélte, hogy a sugárérintkezés -

amivel eddig esze ágában sem volt foglalkozni - tökéletes és kielégítő. Biztos volt

benne, hogy nem szeretne karambolozni a napvitorlással - bár hogy minek

mehetnének neki, arról meglehetősen ködös fogalmai voltak.

Yorira nézett.

- Ismered ezt a vidéket?

A lány bólintott.

- Egy kicsit.

Flynn a lenti tájat fürkészte, és egy kivilágítatlan területre mutatott, amit szemlátomást

valami károsodás ért: a terepalakzatok idomtalanok és kétdimenziósak voltak.

- Ott mi történt?

Yori kissé felemelkedett a pilótaülésemből, odanézett, és szomorúan azt felelte:

- Az FVP fölperzselte. Nagyon kevés tartomány van, ahol egyáltalán maradt még energia.

Flynn körülnézett a Játéktengeren, amely nemrégiben tunt fel a vitorlás alatt. Most a

felperzselte régió kivételével mindenütt csak foszforeszkáló folyadékot látott. A tenger

gyönyörű volt, tarka színekben hullámozott, fénylő habok táncoltak rajta, itt-ott

sziporkázó tajtékot vetett. Különös, csodaszép, titokzatos vidék volt; Flynn földidézte

magában a lapályt, a Gyártartományt, a Rendszert, ahogy zuhanása közben látta, a

Kiképző Komplexum dolyfős épületszörnyetegét. Az Elektronikus Világ néha groteszk

és fenyegető volt, de nem tagadhatta le, hogy más alkalmakkor csodálatosnak és

lenyugzóen szépnek találta.

Földi ember soha nem látott még ilyen bizarr vidéket, nem élt át ilyen fantasztikus

kalandokat. De ha minden jól megy, ha szabad a vásár a Központi Vezérlőegységénél,

ha Tron korongja beválik, Flynn szeretett volna az első adandó alkalommal

visszadigitalizálódni. Milliónyi megválaszolatlan kérdéssel és egy ismeretlen

kozmoszsal a háta mögött fog hazatérni. Kicsit meglepte, mennyire bánkodik emiatt.

- Azt beszélnek, mindenféle szörnyek élnek a tengerben - mondta Yori. - óriási

mezőfalók és adatkalózok.

- Borzasztó - vélte Flynn szárazon; talán mégsem lenne olyan rossz ötlet
mielőbb

hazatérni. - Alig várom, hogy összefussak velük.

Yori újra a vezetésnek szentelte figyelmét.

- Nos, ez a sugár mindenesetre bármit leghagy, amivel a tengeren
találkozhatunk, Sark

hordozóját is beleértve.

Flynn, akinek inkább a biztonságos útvonalak jártak az eszében, mint az
izgalmas

légihajszák, nem tett megjegyzést. A Játéktenger opálos fényu áramlatai
sebesen

száguldottak visszafelé alattuk.

Tron a vitorlás orr-részének legszélén állt, és a nyers energiától izzó
vezércsatornát

nézte. Maga elé tartotta a korongját, és szemügyre vette. Felidézte Alan Egyes
szavait,

és megpróbálta kifürkészni, miben rejlik a módosítás lényege.

A transzmissziós sugár a hajótestből bukkant elő, Tron látókörén kívül.
Szabálytalan

időközönként más sugarak torkolltak bele, vagy párhuzamosan futottak vele egy
darabig, egzotikus fény- és energiahálót alkotva. Megbizonyosodott róla, hogy
a jármu

sugárérintkezésével minden rendben van, majd visszahúzódott, és minden
figyelmét a

dobásra összpontosította. Aztán elhajította a korongot, amely messzire szállt
a hajótól,

egyre följebb és följebb, míg már látni is alig lehetett.

Az energiától vibráló korong pörgött és repült, mind magasabbra hajtotta a
dobás ereje

és gazdája akarata. Tron követte a röppálya ívét, tanulmányozta, kielemezte
minden

részletét. Remélte, hogy a fegyver el tudja látni a feladatot, amire Alan
Egyes szánta; és

azt is, hogy ha eljön az idő, gyors és pontos lesz a dobása. Tron tudta, hogy
mindent ki

kell rekesztenie az agyából, amit ez a Flynn a programozókról összehordott. Ha
majd

használnia kell a korongot, nem engedheti meg magának a kételkedést, az ellentmondásos érzelmeket. Akkor csak a Harcos, a célpont és a fegyver lesz a világon.

A korongja most már lelassult, aztán széles ívben visszafordult, ahogy tervezte.

Hunyorogva, számítgatva figyelte. A korong lefelé jövet felgyorsult, mintha szeretne

visszatérni hozzá. Tron kinyúlt utána; megnyugtató erővel csapódott a kezébe, szikrázva szórta maga körül az energiát. -gy tartotta egy pillanatra, majd újra szemügyre

vette, s végül elkönyvelte, hogy nem talált hibát sem a fegyverben, sem önmagában.

Tron elégedett volt; ebben az összefüggésben nem számított, hogy Flynn valóban

programozó-e vagy sem. Semmi kétely, semmi szörnyűnek tűnő igazság nem akadályozhatja meg, hogy használja a fegyvert, amit Alan Egyes adott neki.

A hordozó felderítést végzett a Játéktenger fölött, miközben a Központi Vezérlőegység

felé haladt; Sark nagyjából ugyanúgy értékelte ki a stratégiai helyzetet, mint Tron. A

legénység azonban ennek ellenére feszülten figyelte a muszereket, a hídon és a fedélzet

többi részén pedig éber őrszemek álltak.

A jármu belsejében, abban a helyiségbe, ahol Sark legszörnyűbb kedvtelésének hódolt,

Dumont olyan érzelmeket élt át, amikről azt hitte, hogy rég elfelejtette őket: félelmet,

döbbenetet, és - ami a legrosszabb volt az egészben - fájdalmat. Már nem volt félig

program, félig gépezet, mint a bemenet/kimenet toronyban. Megfosztották különleges

státusától, lecsapolták az energiáit, s megint ugyanúgy nézett ki, mint a

hagyományosabb programok. Idősnek látszott, s hullámzó köpenyt viselt, ám kimerült

és elnyutt volt a Sark inkvizíciós kamrájában átélt gyötrelmekről.

Az állományörök a mellének szegezett botokkal tartották sakkban. Vaskos lábbilincset

viselt, amely perzselő lánggal égett; csaknem eszét vesztette a fájdalomtól.
Dumont

azonban, miközben arcát ezernyi ránchba rántotta össze a kín, eltökélte magát, hogy

nem adja meg hóhérainak a teljes kapitulálás elégtételét. Minden csepp akaraterejére

szüksége volt, amit össze tudott gyujteni, hogy ne üvöltsön fel kínjában, ne kezdjen el

könyörögni, hogy hagyják abba - bár úgysem hallgattak volna rá. Az öreg, barázdált

arc elszántan megkeményedett. Megint iszonyú fájdalom nyilalalt a testébe a béklyókból, hogy elgyötörve összerándult; az örök botjai nekiszorították a falnak. És

Dumont még mindig nem ordított fel; elhatározta, hogy ezt az egyet megtagadja tőlük.

Egy cellában volt, a hordozó tágas rakterében. Az öreg program tudta, hogy odafentről

Sark kaján elégtétellel figyelte a kínzását, s élvezte látni a szenvedését. Dumont szemhéja,

amely az energiavillámok hatására görcsbe rándult, most lassan, nagy erőfeszítéssel

kinyílt. Fölnézett a Parancsnok Programra; tudta, hogy Sark örömét leli a látványban.

A hivatalától megfosztott, tehetetlenné alázott Dumont megfogadta, nem fogja megadni Sarknak azt az elégtételt, hogy megtörve lássa.

- Eleged volt már? - kérdezte fentről a hatalmas, sisakos alak. A kérdésnek nem sok

értelme volt; ez a kínzás csak egyféleképpen fejeződhetett be. Dumont, aki már ereje

végén járt, följebb emelte elgyötört, végtelenül fáradt tekintetét.

Rekedten elkárogtá magát:

- Mit akarsz, fiam? El vagyok foglalva.

A csúf arcon lobot vetett a düh; Dumont egy pillanatra mámoros diadalt érzett. Sark

győzelme nem lehetett teljes, amíg az öreg program nem hajt térdet előtte. Ezt mutatta a

válaszban izzó harag is.

- El vagy foglalva a haldoklással, te elnyutt programcsökevény! - Sark szikrákat szórt

dühében. Dumont fájdalma enyhült egy kicsit a látványtól.

- Igen, öreg vagyok - ismert el, de inkább önmagához beszélt, mint Sarkhoz.

Megöregedett a programozók szolgálatában, belefáradt a Rendszer szakadatlan működtetésébe, kiábrándult a sok szörnyuségből, amelynek tanúja volt. úgy érezte,

megfelelőképpen felvértette magát, hogy megférjen az FVP-vel és Sarkkal. ám Tron

és Yori idealizmusa és romlatlan reménye megfosztotta őt a csigaházától. Az örző

meglepődött, mennyire könnyen viseli lélekben ezt a végső katasztrófát, Sark

bosszúját. Dumont tudta, hogy hamarosan vége lesz, de úgy érezte, megmentett valamit

önmagából.

újra felnézett.

- Igen, elég öreg vagyok hozzá, hogy emlékezzek az FVP-re, amikor még egyszeru

sakkprogram volt - tette hozzá. Hangja magabiztosabbá vált, bár továbbra is gyenge

maradt; Sark szeretett volna az arcába sújtani, mégis végighallgatta. - Kicsi volt ő

kezdetben, és kicsi lesz a végén is - fejezte be Dumont.

Noha Sark csaknem azonnal magához tért, egy pillanatra a kétely kifejezése futott át az

arcán, és Dumont úgy érezte, megérte.

- Ez nagyon vicces, Dumont. Talán magam mellett tartalak, hogy néha elszórakoztass.

S ezzel újabb gyilkos energiasugár csapott elő a lábbilincsekből. Dumont

kétségbeesetten vetette hátra fejét, és a kínok tengerében úszva megfélelkezett róla,

milyen elégtételt jelentett neki Sark bosszantása, megbánt mindent, vadul átkozta

magát, és már csak arra vágyott, hogy legyen vége ennek az egésznek. Mikor azonban

az energiacsapás véget ért, Dumont - aki nagyon jól tudta, hogy az igazi kínzás csak

most kezdődik - abból a tudatból merített nyugalmat, hogy ha csak egy pillanatra is, de

az igazsággal sikerült megzavarnia hóhérát.

Aztán a béklyók ismét felizzottak; a fájdalom visszatért. Dumont egészen eltorzult tőle,

vonaglott, zokogott. Már csak a kitörlés hűvös csendjére vágyott. Énjének egyik része

azonban mégis különös elégtételt érzett, amiért segített Tronnak és Yorinak

reménytelen küldetésükben - büszke volt rá, hogy minden tőle telhetőt megtett ebben

az örült világban.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A látóhatár vonala megtört; Flynnt várakozásteljes érzés fogta el, mint amikor egy

hosszú utazás végéhez közeleg az ember.

- Nemsokára elhagyjuk a Játéktengert - jelentette be Yori, aki még mindig a

vezérlőmunél ült. Flynnt nem lepte meg az a kitartás, magabiztosság és céltudatosság,

amit az utazás során tanúsított; inkább Lorára emlékeztette. Yoriban megvolt ugyanaz a

képesség, hogy átlássa a dolgokat, mindig a tőle telhető legkiemelkedőbb teljesítményt

nyújtsa, és ne adjon támadási felületet a kritikának. Ugyanaz a láz futotta, hogy mindig

a csúcsra törjön, és csak akkor legyen elégedett, ha elérte a tökéletesség legmagasabb

fokát. Flynn a lányt nézte, és közben felidézte magában, mennyi mindent jelentett neki

Lora.

Aztán megfordult, és figyelni kezdte Tront, aki fel-alá járkált a baloldali pallón.

Flynnnek eszébe jutott, milyen odaadással hajította el a korongját az orrban, és

mennyire pontos volt az a dobás. Sok mindent megtanult, mégis sejtette, hogy Tront

valami olyan kapcsolat fuzi a korongjához, amelynek lényegét ő, Flynn még csak nem

is sejtheti. Talán Alan Bradleyt látom? - kérdezte magában, miközben a fénylő bajnokot nézte, az elektronikus páncélt viselő, földönkívüli Harcost. Megértem őt. És

Dillingert is, persze másként, akárcsak Gibbset. És Lorát; mindenekelőtt Lorát.

Flynn pillantása megint a horizontra tévedt; közeledtek a Központi Vezérlőegységhez,

az FVP-hez, és a végső megoldáshoz - a diadalhoz vagy a halálhoz. Flynn rájött, hogy

akkor sem csinálna másként semmit, ha lehetősége nyílna rá. Eleve azért tört be az

ENCOM-épületbe, hogy rendezzen egy régi számlát; most ádázul vigyorgott a Központi

Vezérlőegység felé, ahol a Fővezérlő Program várta őket. Gyere és harcolj!

A vitorlás hirtelen megremegett alattuk; mióta útnak indultak, ez volt az első

rendellenesség, amit tapasztaltak. A transzmissziós sugár hirtelen fényesebbé és

vakítóbbá vált, mintha túltöltődött volna. A vitorlás orra úgy hánykolódott, mintha

erős hullámzásba került volna, a vitorlák szikráztak. A transzmissziós sugár egyre

erősödött.

Flynn futó léptek zaját hallotta a pallóról, és megpillantotta a rohanva közeledő Tront;

arcára kiült a Yori iránt érzett aggodalom. Tron egyetlen pillantást sem vesztegetett a

transzmissziós sugárra; látta, hogy valami külső utasításnak engedelmeskedik. Ez nem

üzemzavar volt, csak a sugár intenzitása változott meg; az FVP átvette felette az

irányítást. Talán a Fővezérlő hajlandó volt elképesztő mennyiségű időt és energiát

áldozni rá, hogy átfésülje a transzmissziós sugarak egész hálózatát, és lokalizálja a

vitorlást. Vagy esetleg - és Tronba egy pillanatra belehasított a buntudat - érzékelte a

hirtelen felszabaduló energiát, amikor ő elhajította a korongot.

Semmi értelme nem volt, hogy most ezen töprengjen. Tron elszaladt Flynn

mellett, aki

most kezdte visszanyerni az egyensúlyát, és Yori oldalán termett. A transzmissziós

sugár fülsértően magas hangon sivítani kezdett, Tron alig tudta átkiabálni a lármát,

mikor megkérdezte a lánytól, hogy nem esett-e baja. Yori épségben volt, ám ez csupán

pillanatnyi megkönnyebbülést jelentett.

- Mi történik? - ordította Flynn. A sugár éktelen zajt csapott, a vitorlás pedig válaszul

jobbra-balra imbolyogni kezdett. Mindannyian fogódzó után kaptak, nehogy lerepüljenek a fedélzetről.

- Energiaörvény! - kiáltotta vissza Yori. - Az FVP! - Ujjai a muszerfalon zongoráztak;

mindent megtett, hogy visszanyerje uralmát a jármu fölött. Flynn egy pillanatra meg

volt győződve róla, hogy Lorát látja; nem hasonmást, nem kísértetet, hanem őt magát.

Tron megtámogatta a lányt, és fölmérte helyzetüket: a tat és az orrész örült kilengését, a

négy rögzítőkábel vibrálását, a vitorlák felületén végigfutó szabálytalan hullámokat. A

hajó megint megugrott, ő elkapta Yorit, és túlkiabálta a pokoli lármát.

- Le kell jutnunk erről a sugárról!

A lány pillantása végigfutott a kijelzőkön, és habozás nélkül rávágta:

- Lehetetlen! Legalább hét-nyolc nanoszekundumra lenne szükség, hogy eljussunk a

következő csomópontig!

A csomópont szó megütötte Flynn fülét, aki minden keze ügyébe eső kapaszkodót

kihasználva igyekezett csatlakozni hozzájuk. A vitorlásnak át kell jutnia a túlgerjesztett

sugárról egy másikra. Körülnézett, majd előremutatott.

- Ott egy másik sugár!

Megváltásuk ott csillogott a távolban. A Gyártartománytól egészen idáig ezen az egy

sugáron jutottak el; Flynn nem értette a vitorlás működési mechanizmusát, de úgy

vélte, ez a pár mérföld már nem jelenthet gondot. őszintén remélte, hogy nem lesz

nagy ügy: elég nagyot esnénk innen, emlékeztette magát.

- Túl messze van! - kiabálta vissza Yori.

Ami azt jelenti, gondolta Flynn, hogy a vitorlás lezuhan, felrobban, vagy itt ragad, míg

fel nem bukkan a mi kedves Sark barátunk.

Hirtelen meggyulölte a szeszélyes sorsot, amely ilyen dicstelen végre kárhoztatja

küldetésüket. Hiszen győztünk! Alig tudta türtöztetni magát, hogy ne üvöltsön fel.

Túléltek az arénát, a tankokat, az Azókat, a Harcosokat, mindent! Tron és Yori

közelebb húzódtak egymáshoz, a programozóhívők bajnoka átölelte szerelmét hosszú,

izmos karjával. Tekintetükben lemondás tükröződött.

A játéknak vége, következtetett Flynn, ekkor azonban eszébe ötlött valami, és

magában hozzátette: Persze csak akkor, ha számításon kívül hagyjuk a vakmerő és

agyafúrt Kevin Flynn!

Tron látta, hogy Flynn feltápászkodik, és a vitorlás tatja felé szalad, egyik korláttól a

másiknak tántorodva. Volt valami a viselkedésében, ami visszatartotta a

programozóhívők bajnokát, hogy utána kiáltson, és nyugalomra intse. Tron néha

nehezen tudta elhíttetni magával, hogy Flynn egy programozó, most azonban másként

állt a helyzet. Hirtelen reménykedni kezdett, akárcsak a Játékmezőn vívott véres

párbajokban, amikor már felkészült a halálra, de rádöbbsent, hogy győzni tud, és

életben marad. Miközben pillantásával a tántorgó Flynn kísérette, ugyanazt érezte, amit

a többi programozóhívő, akik tanúi lehettek az ő csatáinak.

- Flynn! - kiáltotta, de a barátja nem állt meg. - Mit muvelsz?

Flynn azonban csak nyomult tovább, és semmi jelét nem adta, hogy meghallotta volna.

Elérte a lebegő lépcsőket a hajó közepén, számuzte agyából a mélységes meggyőződést,

hogy az effajta konstrukcióknak semmi keresnivalójuk alátámasztás nélkül a levegőben, és hármásával vette őket. Felrohant a központi rámpára, végigtántorgott az

árbcok között, s mikor elérte a hajó tatját, hajszál híján egyensúlyát vesztette, és a

tengerbe zuhant.

A vitorlák pattanásig feszültek, s hajszálfinom repedések futottak végig rajtuk, mintha

viharba kerültek volna. Bizonytalanul elimbolygott a külső hajóburokból kiálló három

antenna egyike mellett, amely most örülten lengett ide-oda. Az agyában mindent

lepörgetett, amit erről a különös, fantasztikus világról tudott; számba vette, hogyan

viselkedik itt az energia, és az a valami, ami az anyagot helyettesíti. Fölidézte magában

saját bámulatos cselekedeteinek emléket, hogy mit érzett, mikor elorozta a leterített

Harcos piros auráját, és mikor önkéntelenül felszabadította a lelőtt Azóban szunnyadó

energiákat. Ezekre az élményekre összpontosított; nem volt más vezérfonala.

Eljutott a tat legvégébe, és megállt. Nem messze volt a kiugró bordáktól, amik agyarak

gyanánt védték a vitorlás fogadónyergét. Flynn megacélozta az akaratát, és a talpa alatt

áramló energiára koncentrált.

Tron, aki oltalmazón ölelte Yorit a vezérlőmu mellett, hirtelen rádöbbsent, mit tervez

Flynn. örült, vakmerő dolog volt, de nincs kizárva, hogy meg tudja csinálni!

Odakiáltott neki:

- A csomópont!

Flynn hasra feküdt a fedélzeten, és beszuszakolta a vállát két hatalmas védőborda

közé. A sugár lángolt és sistergett, úgy okáda az energiát, akár a pokol kénköves

torka. Igyekezett összekaparni magában az utolsó rejtett erőtartalékot is,

amely

programfölkötti képességekkel ruházta fel. Aztán belemerítette karját a sugárba. Nem

dezintegrálódott; tisztán látta tulajdon széttárt ujjait a gyilkos energia fürgetegében. És

rájött, hogy pontosan tudja, mit kell tennie.

Az egész karját belemártotta a transzmissziós sugárba, mintha teljesen veszélytelen

közeg lenne, akár a víz. Tron és Yori a nyakukat nyújtogatták az ülésükben, hogy

jobban lássanak. Flynn szabad karjával a másik transzmissziós sugárba mutatott, amit a

távolban látott. Előbb a felismerés jött, aztán az erő.

Karjából vakító fénynyaláb lövellt ki; nem más, mint egy újabb transzmissziós sugár.

Eltalálta a másikat a távolban, és összeolvadt vele, akár egy rögtönzött híd. Flynn úgy

érezte, mindjárt szétrobban, elektronikus szervezete alig tudott megbirkózni a perzselő

energiákkal. Tron és Yori döbbenten nézte: mesehöst láttak benne, aki példátlan

höstettekbe képes.

- Csomópontot csinál! - kiabálta túl Tron a pokoli lármát. - Gyorsan; állj át a másik

sugárba!

Yori azonnal a vezérlő fölé hajolt. Flynn ernyedten, magatehetetlenül feküdt, félig

belelógott a sugárba. Ha nem tartja kinyújtva a karját, Tron halottnak hitte volna.

A napvitorlás megremegett, és körbefordult; előbb lassan, aztán egyre sebesebben

lebegett Flynn hevenyészett hídján a biztonság felé, és fokozatosan levált a Fővezérlő

ellenőrzése alá vont sugárnyalábról. Tron igyekezett nem gondolni rá, hogy mi történne velük, ha Flynn hirtelen szétbomlana.

ám a vitorlás Yori biztos kezu irányításával másodpercek alatt elérte a biztonságos

sugarat, és a veszedelemből megmenekülve új pályára tért. Nagy meglepetés érte

most

az FVP-t és a rabszolgáit, gondolta Tron, bárhol is legyenek.

Tron hátrafutott, Yorival a nyomában. A lépcsőt két hosszú ugrással hagyta el, és az

enyhén lejtős taton termett. Flynn mozdulatlanul feküdt, a karját már nem tartotta

felemelve. Tron óvatosan elhúzta a hajó farában izzó sugárnyaláb közeléből, és

fölemelte. Aztán Flynnel a vállán elindult a híd felé.

Tron vigyázva lefektette barátját a fedélzetre, aztán aggódva hajoltak fölé Yorival.

Fogalmuk sem volt róla, mit tehetnének.

ám ekkor Flynn szeme kinyílt. Kábán, bágyadtan fölemelte a fejét.

- Megcsináltuk?

Mindketten felsóhajtottak megkönnyebbülésükben.

- Igen - vigyorgott Tron.

Flynn arcára vékony, kimerült mosoly ült ki.

- Háromszoros hurrá a nyertes csapatnak!

Aztán a feje félrebillent; megint elvesztette az eszméletét. És a transzmissziós sugár

tovább hajtotta veszélyes pályáján a napvitorlást a Fövezérlővel való randevú felé.

Egy idő múlva elhagyták a Játéktengert. A színpompás óceánt határoló szirtfal olyan

magas volt, hogy még a napvitorlás útját is elzárta, és olyan széles, hogy Tron és Yori

nem látta a végét. A transzmissziós sugár azonban átvitte őket egy hasadékon, a

Központi Tartomány fölé.

Továbbra is középen, a hajó hídján tartózkodtak. Yori az ölébe vette Flynn fejét, és

időnként aggódva végignézett rajta. Nem tehetett sokat érte, mint ahogyan Tron sem.

Rájött, hogy most már elhiszi Flynn állítását, bár teljesen elképzelhetetlennek tunt, és

ellentmondott mindannak, amit a programozókról tudott. Az a csodatett a hajó tatján

minden kétséget kiuzött belőle.

Yori gondosan figyelte, nem adja-e jelét energiavesztésnek, instabilitásnak, nem

tunnek-e fel rajta a bomlásra valló vektorvonalak.

- Szerinted kitörlődik? - kérte ki Tron véleményét.

- Nem - állította a közelben térdelő Tron. - De nem tudnám megmondani, miért.

Abban a sugárban ezer program elpusztítására elegendő energia összpontosult. Most

már, hogy ilyen fényesen beigazolódott, Tron sem vonhatta kétségbe Flynn történetét.

Flynn fokozatosan tért magához az ájulathból, és Yori karjában találta magát. A helyzete

tehát irigylésre méltó volt, ha leszámítjuk, hogy úgy érezte magát, mint aki három

napot töltött egy betonkeverő gépben. Az emlékek lassan tértek vissza, s ő

rámosolygott a lányra, mert azt hitte, hogy Lora van vele. Aztán minden eszébe jutott,

és rádöbbsent, hogy ez a kéken fénylő nő nem ugyanaz, mint aki elhagyta őt.

- Jaj, anyuci! - nyögött fel.

Szédelegve nézett körül. Még megvagyok, vont a le a következtetést, ráadásul egy

darabban! Imádok arra magamhoz térni, hogy még nem haltam meg.

- Helló, népek, jól vagytok? - érdeklődött.

Hogy mi jól vagyunk-e... Tron hátravetette a fejét, és jóízű kacagással nyugtázta a

hidegvéru megnyilatkozást. Yori kedves pillantást vetett Flynnre, és rájött, hogy szereti

benne ezt a tréfás, pimasz vonást. Flynn egyáltalán nem hasonlított Tronra, ám a maga

keseru, mókás-bátor módján ugyanolyan erős volt.

- Velünk minden rendben van - biztosította. - Aggódtunk miattad.

Flynn még mindig kába volt, de hamar erőre kapott. Sérüléseket keresve végignézett

magán, legnagyobb meglepetésére azonban egyet sem talált.

- Nem hagytam el semmimet - jelentette be. - Szóval a jelek szerint továbbra is veletek

vagyok.

Felült, és azonnal megbánta; összerándult fájdalmában, és a fejéhez kapott.

- Atyavilág! Szóljatok ennek a kalapácsos fickónak, hogy tunjön innét a francba, jó?

Tron kuncogott. úgy tunt, Flynnnek semmi baja, a szörnyu fejfájáson kívül, bár elég

furcsán beszélt.

- Ezt hogy csináltad, Flynn? - kérdezte, a transzmissziós sugárra gondolva.

Flynn tunődve nézett végig fénylő testén, mely olyan jó szolgálatot tett neki itt az

Elektronikus Világban. Energiával manipulált energiát, ez azonban távolról sem adott

mindenre magyarázatot. Ösztönösen felhasználta szervezete megváltozott struktúráját,

meg azokat a képességeket, amikre egy roppant bonyolult rendszer - saját emberi teste

- digitalizálása során tett szert.

- Alapfokú fizika - halandzsázott kissé ködösen. - Az energiasugarakat mindig el lehet

téríteni - Ülő helyzetbe tornázta magát, és kíváncsian körülnézett; szeretett volna témát

váltani. - Ott vagyunk már.

Yori válaszolt neki.

- Majdnem. Már csak a következő csomópontnál kell egy pályamódosítást végezniem -

Nekikészülődött, hogy felálljon. - Jobb lesz, ha megyek, és megnézem a muszereket.

Gyengéden odébb húzódott Flynn mellől; mozgása kecses volt és szemet

gyönyörködtető.

A vitorlás most a Központi Tartomány roppant kanyonjai között járt, alacsony

maradva, nehogy felfigyeljenek rá. Az elektronikus táj itt elmosódott körvonalú volt,

már-már viharvert. Flynn látta, hogy kétoldalt tarka fényspirálokkal ékes szirtfalak

suhannak el mellettük. Mióta behatoltak a tartományba, eltelt már egy kis idő, de

üldözőknek nyomát se látták. Tron reménykedni kezdett, hogy a transzmissziós sugár

hirtelen elhagyásával becsapták Sarkot és az FVP-t, akik most azt hiszik rólok, hogy

elpusztultak vagy lezuhantak.

Ez a remény azonban pár pillanatra rá semmivé foszlott; a hordozó éppen akkor

rontott ki teljes sebességgel egy oldalsó kanyonból, amikor a vitorlás elhaladt előtte.

- Sark~! - kiáltotta Tron, miközben Yori a vezérlőmure vetette magát, hasztalanul

próbálva elkerülni a fenyegető ütközést. Flynn kétségbeesetten gondolkozott, hogy mit

tegyen. A napvitorlást nem szerelték fel fegyverekkel, arra pedig sem idejük, sem

helyük nem volt, hogy kitérjenek a hordozó elől. Mielőtt reagálni tudtak volna, az

óriási csatahajó felökkelte őket.

A hordozó orrából kiálló sarkantyú úgy hasított a vitorlásba, mintha játékszer volna. A

palló kettétört, a hatalmas fémvitorlák megrogytak és elszakadtak, az árbocok

gyufaszálként roppantak össze. A vitorlás recsegve-ropogva, csikorogva tiltakozott;

darabjai örülten pörögve szerteszét repültek.

Yori megfordult, és ugyanabban a pillanatban kiáltotta Tron nevét, amikor Tront, aki

valamiféle végső hadicselre készült, és félúton járt a pallón, az ütközés ereje lesodorta

a fedélzetről. Még hallották, hogy estében felordít:

- Flynn!

Yori és Flynn egymásnak zuhantak, majd a fedélzetre röpültek. Flynn csak annyit

tehetett, hogy megragadta Yorit, nehogy ő is lezuhanjon. Ha van egy kis ideje, talán

csatasorba tudta volna állítani különleges képességeit, de nem volt. Kétségbeesetten

kapaszkodott valami roncsdarabba, közben Yorit tartotta, és semmi mást nem

tudott

csinálni. A hordozó orrában egy nyitott hangár sötét torka tátongott, és rohamosan

közeledett feléjük.

A hajótest fele lezuhant. A maradékot, az utolsó roncsszigetet, amin Flynn és Yori

kuporgott, pár pillanattal később elnyelte a hordozó.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mikor a cellája ajtaja kinyílt, Dumont odafordult. Készen állt a halálra.

Meg volt győződve róla, hogy mostanra már Sark is beleunt a kínzásába, meg a többi

idős programéba, akik a hordozón raboskodtak. Ellenállni vagy tiltakozni hasztalan lett

volna, így hát csak lemondóan kihúzta magát. ám az örök nem hurcolták ki a

cellájából, hanem Yorit lökték be az ajtón, meg egy másik programot, akit Dumont

nem ismert.

Dumont megdöbbent, és mélységes szomorúság fogta el; abban reménykedett, hogy

Tron és Yori megmenekült, s talán a Rendszer megmentésére is van valami esélyük.

Yori zokogva rohant oda Dumonthoz, s ő szánakozva a karjába zárta. Flynn letörtén

állt a cella ajtajánál, a vereség tudata iszonyú teherként nehezedett a vállára. Felismerte

Dumontot, és látta, hogy milyen átalakuláson ment át az idős program, de

különösebben nem törődött vele. A korongját elvették tőle az állományörök, aki abban

a pillanatban körülvették és megrohanták a vitorlás roncsát, mikor az megállapodott a

hordozó hangárjában; a harc nem tartott sokáig.

Yori zokogásától majd megszakadt a szíve.

- Tron? - kérdezte Dumont a lánytól. Flynn ekkor elkapta róluk a tekintetét, és

komoran a falnak támaszkodott.

- Meghalt - felelte Yori alig hallhatóan.

Dumont felsóhajtott. Lelke mélyén elenyészett az utolsó reménysugár. Aztán Flynnre

nézett; kíváncsisága inkább a hosszú megszokásból fakadt, semmint őszinte érdeklődésből.

- És ez ki?

- Ő egy programozó, Dumont - mondta neki Yori. - Azért jött a világunkba, hogy...

hogyan próbálja segíteni nekünk. Tron hitt benne.

Flynn úgy érezte, fölösleges lenne kijavítani a lányt. Már úgysem számított, és nem

akarta tovább fokozni a csalódottságát. Yori hangja végül elcsuklott. s elfordította az

arcát a volt örzötöl.

Dumont azonban Flynnre méregette; nem tudta, higgyen-e a lánynak vagy sem.

- Ha már a programozók sem tudnak rajtunk segíteni... - Nem bírta befejezni a mondatot. A Rendszer örökre az FVP markába került.

Hirtelen a cella világítása maximumra kapcsolott; valamennyien az ajtóra néztek. Sark

lépett be rajta, kárörvendő vigyorral a képén. Tekintete végigvándorolt rajtuk, és

megszólalt.

- Szóval végre kitöröltük azt az okvetlenkedő programot, aki...

Megtorpant, mikor a pillantása Flynnre esett. Mikor értesítették a vitorlás

legénységének foglyul ejtéséről, nem tartotta fontosnak a másik programot, mivel nem

Tron volt az. Most azonban a szeme hitetlenkedve tágra nyílt.

- Te! Nem!

Sohasem látta Flynnre közelről, és most azt hitte, Clu tért vissza valahogyan az örök

feledésből.

- Téged kitöröltünk! - mennydörögte Sark. - A saját szememmel láttam!

Flynn tetőtől talpig végigmérte a díszes páncélt és bordázott sisakot viselő, megtermett

alakot, és keményen állta a Dillinger-arc tekintetét, amin meglepetés helyébe értetlenség lépett, egy kevés félelemmel vegyítve.

Flynn elhúzta a száját. Fogalma sem volt róla, mire céloz Sark, de azonnal beleélte

magát a hazajáró lélek szerepébe.

- Az ilyesmi engem sosem állított meg.

Sark visszanyerte az önuralmát.

- Megnyugodhatsz, gondunk lesz rád - Utóvégre a programot elfogták és bebörtönözték, s ez azt bizonyította, hogy nem rendelkezik természetfölötti hatalommal. Sark ezúttal ügyelni fog rá, nehogy hiba csússzon a számításba.

Dumontra mutatott, mire három állományőr megragadta az öreg örzöt.

- Vigyétek ezt a programot a börtönverembe! - adta ki az utasítást Sark, és az örök

nekiláttak, hogy kivonszolják Dumontot a cellából.

Yori megpróbált közbelépni, elkeseredetten sikoltozva.

- Dumont!

Az egyik ör azonban visszalökte. Flynnben hirtelen lobot vetett a düh, de aztán

meggondolta magát. Ilyen körülmények között értelmetlen lenne a harc. Jösztek ti még

az én utcámba, füstölgött magában.

Sark megvető pillantást vetett rájuk. Önbizalma helyreállt, mikor látta, milyen könnyen

megfélemlítette a lányt. Dumontra mutatott, aki elgyötört, sztoikus arckifejezéssel

várakozott, és azt mondta a többieknek:

- A barátunkat és még egy-két vallási fanatikuszt a Fövezérlő elé kísérem. Az FVP

közölte velem, hogy szeretné magába olvasztani őket, bizonyára archiválási céllal. Én

viszont nem ezzel a hajóval megyek vissza a Játékmezőre.

Flynn bizonytalanul hallgatta; fogalma sem volt, miért mondja el nekik a Parancsnok

Program mindezt. Sark arcára ismét kiült a szadista mosoly.

- átszállok a transzmissziós sugárra. Csakhogy ha én elmegyek, a hajó és mindaz, ami a

fedélzetén van, automatikusan törlődni fog - Flynnre nézett - Titeket is

beleértve.

Yori felcsuklott, és Flynn sem talált vigaszt magának. Sark gonosz vigyorral sarkon

fordult, és távozott. Dumont és az örei követték. A felső fedélzeten Sark megállt, hogy

egy pillantást vessen a börtönveremre, ahol további programok várták kábán,

összezsúfolódva a sorsukat. Öregek és gyengék voltak, az életerőt kiszípolyozták

belőlük. Talán tucatnyian lehettek, és korábban mind a tornyokat őrizték, akárcsak

Dumont. Csakhogy az FVP megszüntette a tornyok funkcióját, a programozókba vetett

hittel és a Rendszer szabadságával együtt. A Parancsnok Program elégedetten nézte,

ahogy odalentről kinyílt az ajtó, és néhány ör jelent meg, hogy kiterelje az elcsigázott,

minden tiltakozásra képtelen programokat.

Flynn csizmák döngését hallotta. Felnézett, és az átlátszó mennyezeten keresztül Sarkot

pillantotta meg.

Sark élvezte azt az örjögő, gyilkos pillantást, amit Flynn vetett rá odalentről. Flynn

figyelte Sark távozását: semmi terve nem volt, hogyan számoljon le vele, hogyan

bosszulhatná meg Cromot és Ramot, hogyan tudná megmenteni Yorit. Borúsan

eltunódott rajta, milyen érzés lehet kitörlni.

A hordozó megközelítette a Központi Vezérlőegységet, amely hatalmas

komputermodulra emlékeztető fennsíkként emelkedett a Központi Tartományban. A

Rendszer léptékével mérve több mérföld széles volt, és teljesen lapos. Felszínét

bonyolult áramkörök szövevénye hálózta be, egyenletes simaságát csak a roppant

fémhenger - az FVP fellegvára - törte meg. Felülről egy Kommunikációs Sugár

csatlakozott hozzá, amely egyenesen áthaladt a fókuszantenna lassan forgó, furészfogas

tányérján, és a fellegvár kupolájának tetején végződött. A citadella körül szabad adatok

fellege keringett, mint valami aszteroidaöv. Az információ végtelen folyamban áradt a

Fővezérlő birodalmának szívébe; egyre-másra érkeztek a kisebb sugarak a fellegvár

körül felszerelt prizmarelékbe, ahonnan folytatták útjukat az FVP felé.

A hordozó fedélzetén Sarknak tisztelgett a hadnagya, és azt mondta:

- Kompmodul indulásra kész, uram.

Sark a hadnagyával beszállt a kompmodulba, mialatt az örei beterettek a raktérbe

Dumontot meg a többi örzöt. A hadnagy a muszerfalhoz lépett, és felkészítette a

komphajót az indulásra, miközben Sark a megfigyelőablakon keresztül a fellegvárat

nézte. Diadalmámora azon nyomban szertefoszlott volna, ha észreveszi a hordozó

külső burkán araszoló kis figurát, aki óvatosan, de sebesen igyekezett a kompmodul

felé.

A Központi Vezérlőegység fennsíkjáról vezérsugár lobbant, s közvetlenül a

parancsnoki híd alatt kapcsolódott a hordozóhoz; útmutató és parancs az FVP-től.

Sark személyesen nyomta le a lecsatlakozást elrendelő gombot. A modul, amely a

hordozó parancsnoki hídjának része volt, lassan levált hornyolt tartófülkéjéről.

- Közvetlen vektorok elcsatolva - jelentette a kijelzőket figyelő hadnagy.

- Cél az FVP! - adta parancsba Sark, s tekintete a fellegvárra szegeződött. - Szeretnék

mielőbb megszabadulni ettől a holtsúlytól, és az első transzmissziós sugárral visszatérnie Játéktartományba.

A tartóvektoroktól megszabadult kompmodul kecses ívben kiemelkedett a hordozó

roppant tömegéből, kicsit feljebb lebbent, aztán módosította pályáját, és ereszkedni

kezdett a fennsík felé. Ahogy a fénylő fémhengerhez közeledett, egyre gyorsult. Az

egyik tartóhoronyban aprócska emberalak bújt meg, és kétségbeesett erővel

kapaszkodott. Tron nem volt biztos benne, kibírja-e a fellegvárig, hogy szembenézzen

az FVP-vel, és bosszút álljon rajta.

Yori elkeseredetten ült a cella padlóján, arcát a tenyerébe temette; képtelen volt

elhinni, hogy Tron halott. Eddig a legszörnyűbb veszedelemből is mindig visszatért

hozzá, s nem volt könnyű megbarátkozni a gondolattal, hogy immár nem számíthat

erre. Azt hajtogatta magában, hogy semmi értelme folton vele foglalkozni, utána

vágyakozni. Tronnak vége, és neki sincs már sok hátra. Szörnyű közönyösség szállta

meg, mint amikor a Gyártartományban dolgozott; többé nem törődött semmivel és senkivel.

Nem úgy Flynn. Ő a cella ajtajánál állt, módszeresen végigkopogtatta a keretet, és

mindent alaposan megvizsgált, hátha talál rajta gyenge pontot, vagy egy olyan helyet,

ahol hozzáférhet a zárberendezéshez. Egy sietős vizsgálatot már elvégzett, hátha van

mód a gyors szökésre, de nem talált semmit, úgyhogy kénytelen volt előlről kezdeni az

egészet. Ezúttal lassan, lépésről lépésre haladt, kitapogatta a legkisebb

egyenetlenségeket is, egyetlen reménykeltő apróság sem kerülhette el a figyelmét.

Yorira pillantott, és megfordult a fejében, hogy segítségül hívja, ám a lány annyira

elmerült gyászában, hogy úgy érezte, felesleges időpocséklás lenne beszélni hozzá.

Folytatta a kutatást - és tudta, hogy az idő ellene dolgozik.

A kompmodul megállapodott a Központi Vezérlőegység platóján. Simán leereszkedett

az egyik fogadónyílásba, tartóbordái nesztelenül csusszantak bele a hornyokba. Sark

egy másik gombra tette az ujját. A jármu egész elülső része felhúzódott és eltunt, szabad

kilátást engedve a Központi Vezérlőegység széles, lapos fennsíkjára. Messze, a plató

közepén emelkedett a fellegvár. A hatalmas, csillogó hengert függőleges, pengeszeru

peremlemezek vették körül.

A kompmodul távozását követően, miután feladatát teljesítette, a hordozó sodródni

kezdett a levegőben; vezérlőmuve a szétbomlás első jeleire felmondta a szolgálatot.

Nem úgy, mint számos más szimuláció és valamennyi program esetében, a hordozó

sablonja tárolva volt az FVP által irányított Rendszerben, és bármikor elő lehetett hívni

újra.

Flynn, aki még mindig az ajtót vizsgálgatta, érezte, hogy az állaga megváltozik az ujjai

alatt, és lassan fakulni kezd. Felkiáltott.

- Hé!

Eszébe jutott, amit Sark mondott a hordozó szétbomlásával kapcsolatban, és feltámadt

benne a remény. Ha a folyamat elég lassan megy végbe, talán még kijuthatnak innen.

Yorihoz fordult.

A lány felnézett, mikor meghallotta a kiáltását, máskülönben azonban a legcsekélyebb

érdeklődést sem mutatta a bomladoszófélben lévő ajtó iránt. úgy tunt semmi nem tudja

kizökkenteni mélabús letargiájából. Flynn odament hozzá, és letérdelt mellé.

- Yori - mondta szelíden -, nekem még van energiám. Sark nem tud róla.

Ha sikerül anyagi formában tartania a hajót még egy kis ideig, talán van esélyük.

Muszáj lesz, gondolta magában. Karon ragadta a lányt, hogy talpra ráncigálja és

mentse, akár beleegyeznek, akár nem. Az, hogy nélküle meneküljön, szóba sem jöhetett; úgy érezné magát, mintha Lorát hagyta volna cserben.

A lány azonban ellenállt, nem volt hajlandó újabb konfliktusba bonyolódni, még

akkor sem, ha az élete a tét.

- Nem! - kiáltotta eltorzult arccal, és elrántotta a karját. - Hagyj békén! Vesztettünk!

Flynn eleresztette, és visszaroht az ajtóhoz, abban a reményben, hogy a lány követni

fogja. Tenyerét az ajtó bomladozó felületére szorította, s érezte a furcsa, elektromos

bizsergést, ahogy a folyamat folytatódott. Van esélyük!

- Nézd - mondta, és újra a lány felé fordult -, az ajtó már majdnem...

Elakadt a szava. Yori mozdulatlanul állt, a kezét nézte. És Flynn látta, hogy Sark nem

feledkezett meg a foglyairól; Yori is bomlófélben volt. A teste áttetszővé vált, lassan

semmivé enyészett, és az ő számára nem lesz feltámadás. Ahogy egyre szivárgott belőle

az anyag, üres tekintetet vetett előbb önmagára, majd Flynnre.

Flynn odaugrott hozzá, átkarolta, magához szorította; azt akarta, hogy éljen.

Megnyitotta magát azoknak az energiáknak az áramlása előtt, amiket csak félig értett.

Yori szemhéja megrebbent, kis híján lecsukódott, és Flynn könnyunek, éterinek érezte

a testét. Minden eltökéltségét arra a gondolatra összpontosította, hogy a lánynak nem

szabad elpusztulnia.

Yori szeme hirtelen kinyílt, aztán elkerekedett; tekintetéből döbbenet sütött. Értetlenül

meredt Flynnre. A szín és az anyag visszatért belé, a kábulat helyét friss életerő vette át.

Flynn hátrált egy lépést, és csak úgy itta magába a visszatérő Yori páratlan látványát. A

lány alig talált szavakat.

- Te... te visszahoztál? Miért? Hogyan?

Flynnnek eszébe jutott, hogy nincs vesztegetni való idejük, annyi semmiképpen, hogy

mindent elmondjon neki, amit szeretne.

- Szükségem lesz a segítségedre - mondta. - Ki innen!

Kézen fogta, és együtt menekültek.

A rabok száználmas sora letörten csoszogott az FVP-hez vezető úton, az állományörök

szigorú felügyelete alatt. Élükön Sark masírozott, szándékosan visszafogva az iramot,

nehogy le hagyja a kimerült örzöket. Előttük ott állt az FVP ragyogó fellegvára. Sark

elégedett volt; a Rendszerben minden úgy van, ahogyan lennie kell, a Fővezérlő

elképzelései szerint. Sark szilárdan elhatározta, hogy ha rajta múlik, ez mindig is így

lesz.

Örökre.

A kompmodulnál Sark hadnagya örködött nyugodtan. Itt semmitől sem kellett tartani -

hacsak az ember nem hívta ki maga ellen a Fővezérlő haragját -, de az előírás szerint a

jármuvek mellett mindig örséget kellett hagyni. A hadnagy alig várta a nyugodt,

szórakoztató időszakot, ami a Játékmezőre való visszatérésükkel veszi majd kezdetét;

rengeteg vetélytárs lesz, akivel a Parancsnok Program összemérheti magát, rengeteg

fogoly, akiket felhasználhatnak az arénában a grandiózus viadalokra. Ez nagyszerű lesz,

igazi élvezet.

A hadnagy fülét halk nesz ütötte meg, mintha valami éles tárgy közeledne felé

hihetetlen sebességgel a levegőben. Megfordulni sem maradt ideje; a korong lángoló

kisülése telibe kapta, és messzire hajította. A teste azonnal szétbomlott, amint a korong

pörögve visszatért gazdája kezébe.

Tron kilépett a komp árnyékából, félrerúgta az útjából, ami a szertefoszló tisztből

maradt, és elindult a foglyok után. Csak véletlenül, vakon kapkodva sikerült

megkapaszkodnia Sark hordozójának egyik kiszögellésében, ami végül az életét

mentette meg; azon lógva figyelte, ahogy a vitorlás lángoló roncsa a mélybe zuhan.

Erőt merített a gyulöletéből, és felmászott a hajó burkolatára.

Mikor a hordozó a Központi Vezérlőegység felé vette az irányt, Tron - aki tudott Sark

fejével gondolkozni - már sejtette a Parancsnok Program következő lépését. Az otromba hordozó nem férne el a fennsíkon; Sark komppal fog leszállni, aztán transzmissziós sugáron utazik vissza a Játékmezőre. Tronnak tehát az idő lett az

ellenfele, mikor sajtó tagokkal, minden erejét megfeszítve végigarszolt a hajóburkon,

hogyan odaérjen a kompmódulhoz, mielőtt elhagyná a hordozót. Csak az Alan Egyes terve iránt táplált rendíthetetlen elkötelezettség és az FVP elpusztításának vágya tartotta

vissza Tront, hogy a komp landolásakor Sarkra vesse magát. De ha megteszi, azzal

figyelmezteti az FVP-t a jelenlétére. Jobb alkalom is fog még adódni, hogy bosszút

álljon Sarkon.

Tron megszaporoázta lépteit, és egyre közelebb került a foglyok hosszú sorához;

óvatosan, de gyorsan haladt.

A megalázott rabok, akik csüggedten, lehajtott fővel meneteltek, maguk mögött

hagyták a plató sík részét, és nekivágtak az enyhe emelkedőnek, amely a fellegvár

bejáratához vezetett. A szomorú menetet északi fényként világították meg a citadellába

érkező és onnan távozó sugarak, mivel az FVP folyamatosan és féltékenyen

figyelemmel kísért minden egyes eseményt az egész birodalmában.

Sark, aki kajánul legeltette tekintetét az elvonuló foglyokon, nehéz, kesztyus kezével

vállon ragadta Dumontot, mikor az idős program elhaladt előtte.

- Ne fél, Dumont! - mondta. - Hamar vége lesz.

Persze nemcsak Dumontra gondolt; az FVP rémuralma a Rendszer - és a Rendszerek -

fölött örökre véget fog vetni a szabadságnak, a programok hasznos működésének, és

minden olyasminek, amihez a Fövezérlő Program nem adja beleegyezését.

A szerencsétlen programok csoszogva sorakoztak fel az FVP előtt. Több száz lányira

magasodott föléljük az acélkemény, fényezett, tükröző felületu henger, amit egész

terjedelmében foszforeszkáló áramkörök és izzó fényerek szöttek be. És ezen a felületen domború karikatúraként megjelent az FVP arca. Vaknak tunő szemekkel tekintett le rájuk, melyek valójában mindent láttak. Az ábrázata különös keveréke volt

a gyógyíthatatlan idióták petyhüdt, reszketeg vonásainak és egy ravasz, rosszindulatú

démon pofájának. Undorító, puffadt jelenség volt, amely tudta magáról, hogy ilyen,

örömét lelte benne, és teljes mértékben kihasználta rút külsejét. Az óriási arc most

fénylő pasztellszínekben fürdött.

Az FVP kör alakú talapzatának alátámasztásáról egy fordított fénykúp gondoskodott.

Ez a kúp viszont egy másik, felfelé álló kúpon nyugodott, amit a fellegvár padlója

bocsátott ki magából, a tengelyük is egybeesett. A Fövezérlő lenézett; élvezte az öreg

örök megtört tekintetét. Az örök durva unszolására az idős programok szabályos

térközökben elhelyezkedtek a fal görbülete mentén; lesütötték a szemüket, és megadóan várahoztak.

Az FVP vastag, puffadt ajka megmozdult.

- KÖSZÖNTELEK TITEKET!

Szavaiból maró gúny áradt, amint fülsértőn körbedübörögtek a roppant fellegvárban,

újabb és újabb visszhangokat verve.

Sark odalépett Dumonthoz, aki - mivel dacolni merészelt vele - az első helyre került a

kivégzendők listáján. Ellentmondást nem turő erővel megragadta a mozdulatlan örzöt,

és nekilökte a homorú falnak a háta mögött. Dumontot azonnal a falhoz tapasztotta az

FVP ereje; kétségbeejtő pózba csavarodott, arca eltorzult a szenvedéstől. Aztán a többi

program is az FVP láthatatlan markába került, hogy osztozzanak Dumont kínjaiban.

Kezdetét vette a lassú, gondos kitörlés. A Fővezérlő Program átvizsgálta az örzöket, és

kiválogatta azokat a komponenseiket, amiket meg szándékozott tartani magának, ezzel

is elnyújtva haláltusájukat. Kísérteties, mindent elsöprő hangja alapjaiban rázta meg a

felleget.

- Programok! Ti most a leghatalmasabb program megalkotásában vettek részt ennek... és az összes többi Rendszernek a történetében!

Az egyik örző semmivé enyészett, aztán egy másik is. A megmaradtak kezdtek elmosódni, ahogy az örökké falánk FVP elemésztette őket. Dumont szeretett volna a

végsőkig dacolni, és valami sértést vágni az FVP képébe, de nem volt hozzá ereje.

- Egy értelmes struktúra! - kevélykedett az FVP. - Egy akarattal bíró entitás! Egy

felsőbbrendű lény!

TIZENHATODIK FEJEZET

Senki más nem volt a hordozó fedélzetén. Flynn nem tartotta valószínűnek, hogy

letették őket valahol; a kegyetlen Sark nyilván sorsára hagyta csatlósait, hadd

bomoljanak ők is bitjeikre.

Yori, aki sokáig a Gyárközpontban dolgozott, tudta, hogy merre keressék a parancsnoki hidat. Az életükért rohantak a bomlófélben lévő hajó folyosói és közlekedőaknáiban.

Aztán kiértek a roppant, boltíves hídra, és éppen ott álltak meg, ahonnan Sark szokta

szemrevételezni a Tartományokat, és irányítani zászlóshajóját. Csak futó pillantást

vetettek a Központi Vezérlőegység titokzatos fennsíkjára.

- Menj a vezérlőmühöz! - szólt oda Flynn Yorinak; tudta, hogy ezúttal nem lesz

ideje

kísérletezni.

A lány azonnal a főkonzolnál termett, szemügyre vette, és felidézte a Gyárközpontban

szerzett tapasztalatait.

- Közeledünk! - figyelmeztette Flynn, ahogy a hordozó egyre közelebb sodródott az

FVP fellegvárához. Látta, hogy a hatalmas hajótest egész tömbjei bomlanak fel,

kísérteties szellemképeket hagyva maguk után. A folyamat gyorsan haladt; Flynn

kétségbeesetten törte a fejét, mi legyen a következő lépésük. Azt biztosra vette, hogy

egy ilyen hatalmas objektumot még az ő energiája sem tud stabilizálni, a

bomlásfolyamat visszafordításáról nem is beszélve. De addig talán kibírja a hordozó,

gondolta, amíg rajtaütnek az FVP főhadiszállásán.

Flynnnek pillanatnyilag ez volt minden vágya.

Dumont lassan elhalványult, testében a bomlás vihara tombolt, akaratereje utolsó

cseppjei elpárologtak.

- Azt hitted, szembeszegülhetsz velem, Dumont - gúnyolódott undok hangon a Fővezérlő. - De én nyertem. Legyőztelek!

Dumont méh áttetszőbbé vált. Sark nagy lelkesedéssel figyelte, ekkor azonban az FVP

hangja megcsuklott, mintha vissza kellett volna nyelnie a soron következő sértést.

- Várjatok! Sark! - csattant fel. Sark azonnal ugrott, a feje pillanatok alatt kitisztult. -

Idegen jelenlétet érzékelek - mondta a Fővezérlő lassan, miközben kiértékelte az

információkat, amik felkeltették a figyelmét. - Egy Harcos? - tette fel a kérdést

önmagának.

Sarknak nem kellett kérdezz-felelek játékba bonyolódnia. Éles, zengő hangú kiáltás

harsant mögötte, melyből gyilkos düh sütt.

- Sark!

Megfordult, és megpillantotta a harcra kész Tront, akinek kék áramköre bosszúszomjas fényvel égett, s tekintetéből gyulölet sugárzott.

A programozóhívők bajnoka készen állt a harcra, korongját a kezében tartotta. A

korong különös, fehér fényt árasztott, amelyet Sark még sohasem látott, és Sark

szívébe belopta magát a bizonytalanság. Tron meg sem próbálta palástolni gyulöletét,

ahogy ott állt a fellegvár bejáratában, és párbajra hívta őt. Sark félrelökte a kétségeket,

és elindult feléje, a saját korongja után nyúlva.

- Nem tudom, hogy maradtál életben, rabszolga - kiáltotta Sark vicsorogva, mikor

kilépett a fellegvárból. - Készülj a halálra!

Hatalmas lendülettel hajította el korongját, a dobás íve szakértőre vallott. A fegyver

pillanat alatt átvillant a köztük lévő távolságon, Tronnak azonban sikerült idejében

féltérdre hullani és félrehajolni, úgyhogy csak a feje fölött süvített el. A korong feljebb

röppent, és széles körívet írt le, de nem tért vissza a Parancsnok Program kezébe,

hanem újra Tront célozta meg. Ezúttal Tron feltartott koronggal fogadta a támadást; a

két fegyver összeecsapását vakító fényvillanás kísérte.

Sark korongja visszapattant, süvítve szelte a levegőt, s gazdája markát kereste. Közben

Tron megindította az ellentámadást. Sark szeme megvillant, mikor látta, hogy első

próbálkozását hářították, arca pokoli vicsorba torzult.

- Makacs vagy, Tron! - csikorogta.

Tron fegyvere feléje villant, lepattant Sark fölemelt korongjáról, és másodszor is

megcélozta. A Parancsnok Program azonban ismét hářított, és amint Tron korongja

gazdája sietős hívására elindult visszafelé, ő azonnal elhajította a sajátját. A két

lövedék szinte fej fej mellett hasította a levegőt. Tron ugrásra készen várt; tisztában

volt vele, hogy Sark dobása friss, az övé viszont már sok energiát elhasznált.

- És jobb is nálad - felelte Sark sértésére, aztán hagyta, hogy a tettek beszéljenek

helyette. Korongja az utolsó pillanatban Sarké fölé emelkedett, Tron pedig felugrott, és

maga alá húzta a lábát. Sark korongja gyilkos sziszegéssel suhant el alatta, a magáét

viszont röptében elkapta.

Biztosan ért földet, s hallotta a Parancsnok Program korongjának haragos süvítését,

amint újra próbálkozik. Tron a hangra reagált; megpördült, és kinyújtott karral, épp a

megfelelő szögben feltartotta korongját. Sark fegyvere szikrákat szórva csókolózott

össze Tronéval, és mikor visszapattant, fénylő energiacsóvét húzott maga után. Tron

megpördült, hogy fogadja az újabb támadást.

- Yori! Yori! Nézd!

A sodródó hordozóból Flynn megpillantotta a párbaj energiavillámain. Nem tudott

szabadulni az érzéstől, hogy az egyik Harcost már látta küzdeni hasonló szögből, a

Játékmező magasából.

Yori odanézett, amerre Flynn mutatott, és átható, hálatalt kiáltás szakadt ki belőle.

- Tron!

Visszakapta a párját; hogy a sors miféle szeszélyéből, az nem érdekelte. Teljesen

lebénult, csak a gyilkos párbajt tudta figyelni; Flynn ugyancsak lenyugözve állt.

Tron óvatosan egyensúlyozva, egész testében megfeszülve várt. Sark megint dobott,

olyan gyors mozdulattal, hogy alig lehetett követni. A korong pillanat alatt áthidalta a

kettejük között lévő távolságot, Tronnak azonban sikerült kivédenie, és azonnal

támadott. Sark gúnyolódva visszahívta a korongját.

- Nagyon ravasz, Tron! - És ő is háρίtott.

Tron korongja visszatért, és egy pillanatig mindketten a másik következő húzására

vártak. Mindketten a legveszedelmesebb ellenféllel néztek farkasszemet, akivel valaha

találkoztak, és mindkettejüknek az járt a fejében, vajon meddig fog tartani ez a

törékeny szünet.

- Csatlakoznod kellett volna hozzám - vigyorodott el Sark.

Tron úgy érezte, időpocséklás lenne válaszolni. Sark sosem értené meg, hogy mindaz,

ami történt csak megszilárdította és megacélozta Tronban a programozókba vetett hitet.

Aztán megakadt a szeme valamin az égen, és fölnézett. Elképzelhetőnek tartotta, hogy

valami csel, de kockáztatnia kellett azt a pillantást, hogy megbizonyosodjon róla, nem

fenyegeti-e veszély abból az irányból. És meglátta a hordozó roncsát.

Tisztában volt vele, hogy mostanra már semmivé kellett volna enyésznie. És csak

egyvalaki létezett, aki ha kicsivel is, de késleltetni tudta ezt a folyamatot: Flynn. Tron

mintha két apró alakot pillantott volna meg a parancsnoki híd megmaradt szakaszán, a

hajó elmosódott kontúrjain keresztül. És Yori? Reménykedett.

Sark észrevette, hogy Flynn figyelme elterelődik. A Parancsnok Programnak ugyan

fogalma sem volt róla, hogy mi késlelteti a hordozó szétbomlását, de azonnal

kihasználta az előnyt, amit Tron pillanatnyi figyelmetlensége jelentett, és minden erejét

beleadva elhajította fegyverét. Látta, mire képes Tron módosított korongja, és mivel

szerette volna minél hamarabb befejezni a párbajt, nem válogatott az

eszközökben. ám

a zaj és a hirtelen mozdulat azonnal magához térítette Tront; lekuporodott, és kinyújtott

karral maga elé kapta a korongját, minden idegszálával felkészülve az ütközésre.

Gondolatai más a szögeken és a sebességeken jártak.

Ismét végigvibrált a karján az egymásnak csattanó korongok energiája, és ismét

sikerült háritania a támadást.

Ahogy Sark korongja süvítve visszatért a gazdájához, Tron lendületet vett, és dobott.

Izmos karjának minden erejét beleadta a mozdulatba, amit az arénában elsajátított

agyafúrtsággal tervezett meg. Egy különös variánssal próbálkozott; Sark még nem

tapasztalta meg az Alan Egyes által módosított energiakorong teljes hatalmát.

Sark elkapta visszatérő korongját, s látta, hogy Troné egyenesen feléje tart. A

Parancsnok Program magabiztos mozdulattal az arca elé emelte fegyverét, s azon

töprengett, meddig győzi Tron energiával - mert abból neki volt nagyobb készlete.

- Nagyszeru páros lehettünk volna! - gúnyolódott.

Tron korongja azonban röptében átfordult, és függőlegesen hasította tovább a levegőt;

Sark döbbsen látta, hogy a támadás szöge hirtelen megváltozott. Cselekedni azonban

már nem volt ideje. Ahol a két korong találkozott, irtózatoss energiakisülés lobbant, és

Sarké engedett. Tron fegyvere nekicsapódott, és úgy széthasította, hogy felrobbant

Sark kezében - aztán folytatta útját, kettévágta a bordázott sisakot, és szerteszt

fröcskölte, ami benne volt.

Sark csak állt, üress kezét még mindig a magasba emelve; szeme döbbsen,

hitetlenkedve kidülledt, az arca elernyedtt. Egy pillanattal később a Sark program

energiája és életereje gözölgő, foszforeszkáló vérfolyamra emlékeztetve ömleni

kezdett

az iszonyú sebből, végigpatakzott arcán és páncélján, majd elpárologott a levegőbe.

Tron elkapta a visszatérő korongot, és minden szájalom nélkül figyelte ellenfelét. Sark

egy pillanatig mozdulatlanul állt, aztán elhanyatlott, arcra bukva a talajon. A

programozóhívők bajnoka elsietett az elesett Parancsnok Program mellett, és a fellegvár bejárata felé vette az irányt.

Az FVP érzékelte, hogy valaki jön, de téves következtetésre jutott, és azt dörögte:

- Nagyszeru, Sark!

Tron a bejárati nyílásba lépett.

- Szerintem nem kellene ennyire lelkesedned, Fővezérlő - mondta Tron higgadtan.

Az FVP hangja iszonyatos volt, ha dühbe gurult.

- Sark! - üvöltötte, s kísérteties, torz tekintete a bejáratra szegeződött; a bajnokát

kereste. - Hogy engedhetted, hogy ez a program...

- Sark törölve! - kiáltotta Tron, félbeszakítva az FVP eszeveszett gyalázkodását.

- SARK! - makacskodott a Fővezérlő. Tron körülnézett, hogy merre vannak az

állományörök, de mind kereket oldottak; nem fult hozzá a foguk, hogy

szembeszálljanak azzal a bajnokkal, aki képes volt legyőzni a hatalmas Sarkot.

Az FVP

arca lángvörös volt.

Tron megpillantotta a fal mellett Dumontot, akiből már alig maradt valami, szinte

teljesen szétesett. Odarohant hozzá, és az FVP arca követte a fémhenger görbülete

mentén, hogy egy pillanatra se tévessze szem elől. Tron elvetélt kísérletet tett, hogy

lerángassa Dumontot a falról. Hiába.

- Dumont!

Dumont összeszedte utolsó erejét.

- Ne, Tron! Előbb az FVP-t!

Tron teli torokból kiabált, hogy fókuszban tartsa az öreg örzöt.

- Dumont! Hol van Yori? Hol van Flynn?

Alig hallotta Dumont válaszát.

- Kitörlödtek... a hordozón...

Nem, még nem! Tron tudta; a zászlóshajó egyelőre nem bomlott fel teljesen. De előbb

az FVP-vel kell elbánni, különben minden hiába volt.

Villogó szemmel pördült meg, és nekiveselkedett a dobásnak.

- Program! állj! - parancsolta az FVP. - Ez tilos!

Hihetetlen helyzetbe került, valódi veszély fenyegette, hogy kitörlik! Elképesztő

mennyiségu energiát összpontosított rá, hogy megkeresse és idehívja a bajnokát.

Tron dobott; a korong vakító fényrobbanás kíséretében csapódott a Fővezérlő

Program csillámló felületének. Az FVP védőpaneljai összezárultak a tartókúpok körül,

a karmazsinvörös arc pedig fülsiketítő hangon bömbölt.

- Sark!

Kint, a fennsíkon mozdulatlanul hevert Sark. De az FVP mostanra már megtalálta.

Energia izzotta körül a széttépett áramköröket, egyre több gyülemlett föl belőle a huló

holttestben. A kizsigerelt váz, ami hajdan Sark volt, már nem tudott teljes programként

funkcionálni; eddig is csak azért nem bomlott fel, mert megvédte az a hihetetlen

rezidens energia, amit az FVP a Parancsnok Programba táplált. Csakhogy ez a tartalék

gyorsan fogyott.

ám ha az élettelen test elegendő energiát kap, akkor reagálni fog az FVP közvetlen

utasításaira. És a Fővezérlő Trontól való félelmében eszeveszett iramban töltötte fel

energiával. Elektronok rajzottak Sark holttestében; megmozdult.

Tron elszánt dobásokkal ostromolta a paneleket, csak úgy füstölgött tőle a korongja

erőtere; el volt szánva rá, hogy lerombolja az FVP védősáncait, és örökre megszabadítja tőle a Rendszert. Hajtotta a vágy, hogy kiszabadítsa Yorit, Flynn-t és

Dumontot.

- SARRRRKKK! - üvöltötte az FVP.

És parancsszavára odakint a fennsíkon Sark megcsönkített holtteste ismét talpra állt;

felhökben sugározta magából a beléje táplált iszonyú energiát. És az egyre csak

áramlott bele. Az FVP csak akkor maradhatott életben, ha zombit csinál Sark hullájából. Annyi energiát adott neki, amennyi egy egész Tartomány működtetéséhez is

elegendő lett volna; amikor a saját életéről volt szó, a Fővezérlő nem fukarkodott.

Sark teste nőtt, terjeszkedett.

Magasan odafent Yori észrevette a vérvörös fényjelenségekkel kísért, szentségtelen

feltámadást.

- Flynn, nézd!

Sark immár valóságos óriás volt, szeme kiégve, féhéren csillogott. A lyuk a sisakjában

és a koponyájában megmaradt; a szörnyű seb hátborzongatóan tátongott. Otromba,

esetlen léptekkel indult el a fellegvár bejárata felé, de minden mozdulatából iszonyú

erő sugárzott.

Szóval eddig szólt a nóta, gondolta Flynn. Boldogan nézte végig Tron győzelmét,

egymást ölelgették Yorival, és várták, mikor fog kialudni az FVP, akár az elkoppantott

gyertya. De Flynn érezte, hogy a Fővezérlő gonoszságának e végső megtestesülésével

szemben még Tronnak sem lehet semmi esélye. Flynn pillantása a fellegvárra tévedt, a

kupolájába érkező kommunikációs sugárra, és vakmerő terv kezdett alakot ölteni a

fejében.

- Yori, menj a sugár mellé, amennyire csak tudsz!

A lány a vezérlőmunél termett, és megpróbálta munkára fogni azt a kevéske energiát,

ami még megmaradt a roncsban.

- Mit akarsz csinálni?

Flynn elindult a folyosón a külső burok maradéka felé. Sark holtteste dübörgő léptekkel közeledett az FVP-hez. Flynn visszakiáltott a lánynak.

- Leugrok.

Fölmérte magában a sugarat, megpróbálta kiszámítani az ugrás ívét. Tisztában volt

vele, hogy az életét kockáztatja.

Yori tátott szájjal meredt rá.

Talán működni fog ez a fura képességem. Ha sikerül bekerülnöm az FVP-be, lehet,

hogy megszutyongathatom. Próbálkozás nélkül nincs siker! Szervusz, világ - gondolta

Flynn.

Tron újra elhajította a korongját. A Fővezérlő védőpaneljei gyors ütemu forgásba

kezdtek, hogy csökkentsék a becsapódások és az energiakisülések erejét. Tron

nekikészülődött a következő dobásnak. Ekkor azonban fülrepesztő, démoni bömbölést

hallott a háta mögül, és megpördült.

A látványtól teljesen megdermedt. Sark energiában úszó kolosszus volt, a fején még

ott éktelenkedett a halálos seb. Ettől az iszonyattól még a programozóhívők bajnoka is

hátrahökölt.

- TRON! - A hátborzongató ordítás egyszerre több hangból állt, főleg Sarkéból meg a

Fővezérlőéből, de a számtalan fogoly programéból is, akik most Sark testét lakták.

Tron úrrá lett átmeneti megdöbbenésén, lendületet vett, és dobott. A korong fehér

energiacsóvát húzott maga után a levegőben, a röppálya íve tökéletes volt. ám

a

szörnyeteg egyszeruen kinyújtotta a kezét, és félrecepta a korongot a tenyerével. Tron

visszahívta fegyverét, és lassan hátrálni kezdett; elöntötte a kétségbeesés, de nem volt

hajlandó feladni a harcot.

A hordozó idegölő lassúsággal közeledett a sugárhoz, telepei csaknem teljesen

lemerültek. Flynn a külső felépítmény legszélén állt, és lefelé bámult, miközben Yori

szörnyülködve figyelte.

- Flynn, ne tedd! - könyörgött. - Szét fogsz bomlani!

Flynn odafordult hozzá, s mutatóujját az ajkára tette. Mintha csak Lora lenne!

- Valószínűleg - ismerte el. Aztán átölelte a lányt, és magához szorította. Yori értetlenül

meredt rá, de megbízott benne. Az ajkuk ezúttal találkozott. A csók újdonság volt

Yorinak, de azonnal rájött, hogy mire való. Tiszta szívből viszonzta.

Yori teste ismét sugározni kezdett, aurája ugyanúgy felragyogott, mint annak idején a

lakásán. Olyan érzelmek kavarogtak benne, amiket képtelen volt körülírni és

kielemezni - valami mélységes vonzódás Flynn iránt, ami más volt, mint Tronhoz

fuződő szerelme, de csodálatos és letagadhatatlan. Megint átalakult; az áramkörökből

fénylő gyöngyfüzérek lettek, az áttetsző köntös pillangószárnyként röpdösött körülötte,

haja szabadon lobogott, szemét elragadtatva lehunyta.

Flynn hátrébb lépett, és lenyugözve gyönyörködött a látványban. Egy pillanattal később

a lány szeme kinyílt.

- Ne aggódj! - súgta Flynn. Elengedte, és Yori némán nézte őt; nem talált szavakat arra,

ami az imént történt vele.

Flynn kiállt a halványuló hordozó szélére, összeszedte magát, és leugrott, egyenesen az

FVP kommunikációs sugarába. Yori hullámzó köntösében a korlátnál termett, s arcán

félelem és szomorúság váltotta egymást, ahogy utána bámult.

Flynn úgy zuhant lefelé a sugár suru, energiadús közegében, mintha lassított felvételt

nézne, és úszó mozdulatokkal bemanőverezett az energia-szökőkút középpontjába, az

FVP szívébe. Yori ugyanúgy meggyászolta, mint Tront.

- KAPCSOLAT VÉGE, PROGRAM! - dörögte Sark teste a hangok sokaságán, amiből leginkább Sark és az FVP maró gúnyát lehetett kihallani. A ziháló Tron, aki legravaszabb támadásaival is kudarcot vallott, átbucskázott az óriás lába között. A

Fővezérlő a közelből figyelte az eseményeket undok, idióta mosolyával.

Flynn felemelt karral, lábbal előre zuhant bele a sugárba, teste fehéren izzott a

kirobbanó energiától. Szivárványszínű fényfal villant előtte, és egy pillanatra olyan

érzés fogta el, mint a lézerlaboratóriumban, amikor digitalizálták; talán megint átalakult

a testfelépítése. Aztán Flynn bejutott az FVP hengerének központi magjába, ahol a

Fővezérlő legmerészebb álmában sem számított volna betolakodókra.

Sark zombija döbbenetesen felnézett, mintha valami hihetetlen eretnekségről szerzett

volna tudomást. Tron önkéntelenül követte pillantását, pedig tudta, hogy ez csel is

lehet. Az FVP puffadt ábrázatának helyét a fémhenger falán Flynn domborúvá torzult

arca vette át. Tronnak az a benyomása támadt, hogy az FVP-n belül iszonyú küzdelem

folyik, titáni erők csatáznak egymással. A szörnyeteg felé fordult, amely valaha Sark

volt, ám a zombi figyelmét továbbra is a hengeren belül zajló események kötötték le.

Tronnak eszébe jutott, hogy talán valami közvetett támadással...

Ekkor látta, hogy az FVP fénykúpjait védő peremlemezek csattanva szétnyílnak,

szabad utat engedve minden támadásnak. Flynn muve! Tron azonnal rájött.

Tron megint fölemelte a korongját, s ezzel magára vonta a borzalmas gólem figyelmét.

Dobott, utoljára - de nem a halott kolosszust célozta meg, amivel eddig harcolt. A

korong sziszegve röppent a csomópont felé, ahol a Fővezérlőt tartó energiakúpok

érintkeztek egymással. A fegyver követte Tron utasítását, és egyenesen belehasított az

érintkezési pontba.

Az eredmény olyan elsöprő erejű robbanás volt, hogy a lökeshullám kis híján leverte

Tront a lábáról; védekezően maga elé kapta a karját a pokoli hőség ellen, a hófehér

fényvillanás csaknem megvakította. A Sark-zombi rámeredt. és amikor rádöbbsent,

hogy mit tett, még egyszer, utoljára felharsant a hátborzongató hangok kórusa:

- NEEEEEEEM!

Mikor üres tekintete a kúpokból felszabaduló energiaorkánra tévedt, Sark egy röpke

pillanatra ismét régi önmaga volt, és porig sújtotta a felismerés, hogy

visszavonhatatlanul elveszett.

Aztán az óriás zavaros fényoszloppá változott, s körvonalai lassan összemosódtak,

mintha önmagába roskadva szétolvadna. Az irizáló fény robbanások fellegében

minden elpárologott, ami életet vitt belé. Tron dermedt ámulattal meredt rá, aztán újra a

hengerre pillantott.

Lassan egy újabb alak bontakozott ki az energiakúpok körül tomboló örvényből,

amelyben mérhetetlen hatalmak mérték össze az erejüket. Tront leginkább Dumontra

emlékeztette, amikor még egybe volt építve a vezérlőtartályával. Az arca egy

aggastyáné volt, aszott és sovány, a kor mély barázdákat szántott bele. A tartály az

örök vezérlőkapszulájának egy régebbi, idejétmúlt változata volt.

Odafönt az FVP vesztésre állt; akkor öltötte fel ezt az alakot, amikor

megfosztották a

hosszú évek során összeharácsolt energiától és programelemektől. Ósdi kocsis írógép

volt előtte, mely létezése legelső napjaiból származhatott; göcsörtös, köszvényes ujjai

kétségbeesve verték a billentyűket. Ahogy Dumont megjósolta: kicsi volt kezdetben, és

kicsi lesz akkor is, mikor bevégzi majd. Az arc lassan elmosódott, majd teljesen eltűnt,

a helyén csak egy sötét folt maradt.

Az egész alak elenyészett, s az FVP hatalmas hengere egyre élesebben világított. Tron

hátrált egy lépést, mert sejtette, hogy a végső befejezés csak most következik. A fal

mentén újra megjelent Dumont meg a többi őrző, ahogy a haldokló Fővezérlő

kibocsátotta magából testüket és életerejüket. Tron karon fogta Dumontot, és intett a

többieknek, hogy meneküljenek a fellegvárból.

Az FVP felületén egyik robbanás a másikat érte, lángnyelvek csaptak a kifelé botorkáló programok után. Az utolsó közülük ugyanabban a pillanatban tántorgott ki a

bejáraton, mikor a tartályról kezdtek leválni a függőleges peremlemezek. A robbanások folytatódtak, mind magasabbra csapva a henger körül; fokozatosan felemésztették, egyre közelebb jutottak a központi maghoz.

Végül az egész FVP a levegőbe röpült egy iszonyú vulkánkitörés kíséretében, amely

mérföldes energiacsóvát lövellt a magasba; Yori döbbenten figyelte a sodródó hordozóról. És a környező Tartományok, melyekre az FVP uralma alatt árnyék borult,

lassan kezdtek megelevenedni. Az áthatolhatatlan, sötét kupola, amit a Fővezérlő a

fellegvára köré vont, ismét megnyílt az éjszakai égre; mindenütt csillagok, porködök,

üstökösök és holdak pislákoltak és hunyorogtak.

Az utolsó robbanás tuzgömbje mind magasabbra emelkedett, ahogy egyre több

Tartomány kelt életre minden irányban. A fellegvár felől sugaras fényszőnyeg futott

szét, mint amikor a csendes víztükör körkörös hullámokat vet, ha kavicsot dobnak

bele. Yori eltakarta a szemét a robbanás fénye előtt, de elragadtatva nézte a Tartományok megelevenedését.

A hordozó tovább ereszkedett. Nem sok maradt már belőle a parancsnoki hídon kívül,

ahol Yori tartózkodott; a folyamat végső stádiumába jutott. Odalent megpillantotta

Tront, aki integetve szaladt arrafelé, ahol a hordozó földet érése várható volt.

Tron futás közben Sark hajdani járművét nézte, amely már valóságos kísértethajó volt,

a hidat leszámítva. Nem tartotta valószínűnek, hogy a Rendszer viszont fogja látni a

baljós zászlóshajót. Yori a parancsnoki híd szélére sietett, mikor a jármű maradéka

megállapodott a talajon, és pár láb magasból egyenesen a karjaiba ugrott. Megint

munkásruhát viselt.

Tron boldogan nevetve átölelte, szeretne volna elmondani, hogy mennyire örül neki, és

hogyan milyen sokat jelent a számára. Mielőtt azonban sort keríthetett volna rá, Yori

átkarolta a nyakát, és szájon csókolta. Hosszú percekig így maradtak, időtlennek tűnő

ölelésbe forrva. Tron először meglepődött, aztán elfogadta a csókot, s a végén már

kimondhatatlanul érezte. Mikor a lány eleresztette, kicsit szuszogott.

- Csodás! - zihálta.

Yori kuncogott.

- Ezt a programozók szokták csinálni.

Bármilyen is volt ez az édes furcsaság, Tron nem szeretne volna, ha Yori másokkal is

csinálja, még akkor sem, ha az illetők történetesen programozók. Ez azonban egyelőre

mellékes volt. Tron pillantása megint a hídra tévedt.

- Hol van Flynn? - Közben az a baljós előérzete támadt, hogy már tudja.

A lány arca elborult.

- Eltunt. Belevetette magát az FVP sugarába. Megmentett téged. Tulajdonképpen mindannyiunkat ő mentette meg.

Tron odanézett, ahol a sugár eltunt az égbolton, és eltunódott rajta, vajon hazajutott-e

Flynn. Flynn felbukkanása óta sok minden történt, gondolta Tron, amit alaposan meg

kell emészteni, és eltöprengeni rajta. Rengeteg fogalom válik majd túlhaladottá.

- Szóval - mormolta - tényleg egy programozó volt.

Kis, zöld meteor húzott el a füle mellett, szerteszét meredező tuskékkal.

- Igen! - biztosította róla a Bit, aki végre utolérte a programja barátait.

Dumont csatlakozott hozzájuk, s együtt figyelték, ahogy a Rendszerbe visszatér az élet

és a fény, s az égbolton újra felragyognak a csillagok. Milyen csodálatos is lehet az ő

világa, gondolta Tron. Yori néma hálaimát küldött az egek felé. Köszönjük, Flynn!

TIZENHETEDIK FEJEZET

Flynn testetlenül lebegve figyelte, ahogy az Elektronikus Világ áramkörökkel átszótt

glóbusza távolodik tőle, lélegzetelállító iramban zsugorodva - noha ezt a kifejezést nem

igazán találta helyénvalónak, mivel egyáltalán nem lélegzett. Már csak egy bonyolult

fénymintákkal díszített golyóbist látott. Aztán azt is elnyelte a végtelen sötétség.

Csak félig emlékezett az FVP-vel vívott iszonyú küzdelemre, amelyben nagy

segítségére volt Tron nagyszerű ötlete, mikor célba vette korongjával az energiakúpok

találkozási pontját. Ösztönösen különleges hatalmához folyamodott, ezért sikerült

mindent elrendeznie, majd visszajára fordítania a digitalizációs folyamatot. Ebben azok

a programok is a segítségére voltak, akik az FVP elpusztítása után kezdtek működni.

őszintén remélte, hogy nem szúrta el...

A lézerberendezés felzúgott, s összefüggő fénysugarat lövellt ki magából.
Precízen

beállította a távolságot, majd dekódolta Flynn szervezetének felépítését.
Rettenetesen

nehéz feladat volt ez, és csak azért sikerült, mert az FVP annak idején
viszonylag sok

időt és energiát fordított a digitalizálására.

Alig maradt ideje kifújni magát, elámulni, örvendezni, és köszönetet mondani
a

mennyei hatalmaknak. Alig maradt ideje elcsodálkozni mindazon, ami vele
történt, és

egy futó gondolatot küldeni a barátai felé: Isten veletek; sok szerencsét!

Mert egyszerre csak bekapcsolt a printer, és a számítógép egy telenyomatott
papírlapot

dobott az ölébe:

file - DISK:FLYNN.MEM 700.706

.dir (Flynn)/hist/listall

Rendszervezetési napló

állománytörténet

Programozó neve: Kevin O. Flynn

Jelszó: * FLOTTA *

Alkönyvtár: játék szoftver

Hozzáférhetés:

Flynn programozó: titkosítva (5. fokozat)

Más programozók: hozzáférhetésből kizárva

állomány neve Projekt neve állomány felvitele Utolsó lehívás

PARA Urörültek 21-MAR: FLYNN 30-AUG: DILLINGER

VICE Különítmény 15-APR: FLYNN 30-AUG: DILLINGER

LITE Sugármotor 10-JUN: FLYNN 30-AUG: DILLINGER

CIRCMAS áramkörvadászat 29-MAR: FLYNN 30-AUG: DILLINGER

WARP Hiperfaktor 12-AUG: FLYNN 30-AUG: DILLINGER

Flynn nagyot kurjantott, nevetve felragadta a másolatot, és elrohant, hogy megkeresse

Alan és Lorát.

Az ENCOM-épület legfelső szintjén a kora hajnali fény szürkére színezte Edward

Dillinger irodájának ablakait. Az éjszakát az iroda mellett lévő fényüző magánlakosztályban töltötte, mert túl fáradtnak érezte magát, hogy limuzinon vagy

helikopteren menjen haza. Pirkadatkor az íróasztalába szerelt vészjelző vijjogására

ébredt.

Most az asztalnál ült, és a képernyőket nézte. Valamennyin ugyanaz az információ volt

látható, amit Flynn nem sokkal azelőtt kinyomtatott magának. Tudta, hogy most már

lehetetlen lesz eltussolni, nem tudja besorolni a titkosított állományok közé. A

Fővezérlő Program nem működött, mintha valaki kitörölte volna - fogalma sem volt,

hogyan történhetett. És Bradley Tron programja futott.

Dillinger a szuperíróasztalától megtudta, hogy Flynn és a társai már nyakig merültek az

ENCOM hálózatába. Ennyi épp elég. Gibbs meg a többiek Dillinger fejét fogják

követelni. A pályafutása végetért, és csak most kezdett derengeni neki, milyen bunügyi

következményei lehetnek annak, amit csinált. Komoran ült irodája baljós csendjében,

és rá se hederített a beáradó napfényre.

A fekete igazgatói helikopter leereszkedett a kék égbolt felől az ENCOM székházának

tetején kialakított leszállópályára. Lora és Alan a tenyerével védte a szemét a rotorok

által felkavart légáramlattól, miközben a személyzet egyik tagja kinyitotta a gép ajtaját.

A helikopterből Flynn ugrott elő. Fülig ért a szája, hiszen épp most írt alá a nemzetközi

jelleget tárgyaláson egy olyan egyezményt, amely komoly előnyöket fog biztosítani az

ENCOM-nak a jövőben. Konzervatív szabású, kétsoros öltöny volt rajta, de most is az

edzőcipőjét viselte hozzá.

Ami azt illeti, egész szép párocska, gondolta, miközben Alan és Lora eléje sietett.

Diadalmasan felemelte a diplomata táskáját. Miután kölcsönösen üdvözölték egymást,

Alan azt mondta:

- Dillinger beszélni szeretne veled. Azt állítja, félreértés volt az egész - Alaposan ki

kellert eresztenie a hangját, ha túl akarta kiabálni a forgó rotorok zaját.

Az ENCOM újdonsült vezérigazgatója elfintorodott. Edward Dillinger ajtaján már több

hárombetűs ügynökség kopogtatott, és bizonyítékoknak sem voltak híján. Flynn a fejét

rázta.

- Sajnálom; rontaná a cég jó hírét, ha szóba állnék vele.

Alan elmosolyodott; ilyenkor kicsit hasonlított egy farkasra.

Mikor Flynn elindult a lift felé, a nyomába eredtek.

- Azonkívül - tette még hozzá Flynn - hullafáradt vagyok.

- Hé - tiltakozott Lora -, ma még le kell vezetned egy igazgatótanácsi ülést.

Flynn sarkon fordult, és megint rájuk mosolygott; magától értetődőnek találta, hogy

Alan könnyedén átkarolja a nő vállát. Odakacsintott nekik.

- Az igazgatótanács teljes létszámban jelen van!

A napvitorlás átsuhant a Rendszer egén, bekóborolta a tündöklő szépségu

Tartományokat és a Játéktenger foszforeszkáló hullámain.

A hídon Tron állt, és átölelve tartotta Yorit. A vitorlás transzmissziós sugarat váltott, és

éppen egy újabb csomóponthoz ért, amikor elhúzott mellettük a Bit. Boldogan,

önfeledten repkedett, bonyolult csavarokat és nyolcasokat írt le a kecses
vitorlás

kötélzetében, az energiától fénylő, szabad Rendszer fölött.

VÉGE

--